Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Biogr.
Utl.

Den stora kraften af en enfaldig tro på christi Försoning, framstäld

uti

Minnet

af

William Carvosso,

Claß-ledare uti Sextio år i Wesleyanska Methodist-Föreningen.

Författadt af Honom sjelf,

och

utgifwet af hans son.

„Han twiflade intet på Guds löfte med otro; utan wardt stark i tron, gifwande Gudi äran.“ Rom. 4; 20.

Öfwersättning från Engelskan.

Efter ett Amerikanskt aftryck af Tionde Londonska upplagan.

New-York.

Carlton & Phillips, 200 Mulberry-Street.

1854.

Swedish: Carvosso.

Företal.

„Dessa anteckningar af den ädle gamle Herr Carvosso har jag, tillika med andra, genomläsit, med den respectfulla wördnad som man är skyldig en mans anwisningar, som — efter att sjelf hafwa funnit wägen, och nära att inträda i wälsignelsens rike,— är bekymrad att utwisa kosan för den mängd, som borde landa wid samma strand. Hwarje bokstaf har styrka, och kommer med oemotståndligt intryck: — det hela är eftertryckligt, klart och skriftenligt.“ Detta är utdraget af ett bref skrifwet af den sedermera namnkunnige Rådsherren Drew af Jamaica till hans syster; på hwilkens begäran min fader hade skrifwit till honom, och om hwilken en interessant berättelse finnes längre fram i denna bok.

Jag har ingen kunskap om innehållet af det bref, som skrefs till Herr Drew, men jag twiflar icke att talrika anmärkningar, af samma slag och egenskap, skola finnas i detta arbete; och om de läsas af personer, hwilkas förstånd är lika enkelt och wälstämdt som hans war, så är all anledning till den förmodan, att de skola emottagas såsom klara och skriftenliga—kännas äga styrka och eftertryck — och blifwa ansedda såsom goda till uppbyggelse. Emedlertid, om den opinionen angående wår hjelte är riktig, som innehålles i ett bref till utgifwaren från en med särdeles omdöme begåfwad wän, skall det finnas en talrik claß af läsare, som äro förberedde att taga lifligare interesse i detta lilla werk än Herr Drew, och sådana, som aldrig i lifstiden kände min fader. Den ärade brefskrifwaren säger: „Jag är glad att ni tänker allmäntgöra minnet af eder förträfflige fader. Jag hoppas finna mycken tröst och förmån af deß genomläsning — hwilken jag icke betwiflar blifwa händelsen med tusende andra, synnerligast dem,

som ägde förmånen af hans bekantskap; åtankan af mannen skall göra Minnet dubbelt interessant. Bland de många wälgerningar af en Gudomlig försyn, som kräfwa mitt dagliga erkännande, står hans wänskap, den jag åtnjöt i så många år, uti främsta rummet.“ En annan bildad wän, som wäl kände honom, anmärkte för mig: „Om någonsin en man funnits, hwars fromhet och utomordentliga werksamhet inom den krets af lifwet, hwaruti han rörde sig, förtjenade en lefwernes beskrifning, så är eder aflidne wördnadswärde fader den personen.

Med sådana underrättelser skulle det wara lätt att fylla dessa inträdes-blad. Men under det att utgifwaren icke widare anser nödigt att beswära läsaren med opinions yttringar af detta slag, har han betraktat dem såsom icke owigtiga, för att rättfärdiga den åtgärd han tagit att bringa detta arbete ibland allmänheten, — att wäcka främlingars benägna uppmärksamhet, — och äfwen att påminna christeliga läsare att, såsom han här har en helig mark att beträda, det är nödigt att göra det med den agtningsfulla wördnad, som endast finnes i en gudfruktig själs infattning. Detta är destomera nödwändigt, som hopandet af stark föda, som finnes uti många af dessa blad, icke kan njutas af någon, så att han wäxer derigenom, förrän han blifwit helgad genom bön till honom, hwars nåd allena förser den erforderliga kraften att lefwa af Christus i hjertat genom tron.

Föremålet för detta minne war en Methodist, — en warm, uppriktig, gammal Wesleyan Methodist; och derföre skall man här finna ingenting mer eller mindre än Methodism, af den gamla skolan. Min fader war, det må sägas såsom fel eller utmärkelse, en i högsta grad warm beundrare af Herr Wesley. Såsom redan 20 år förut worden en medlem af den förenade Societeten, innan denne store mannen och Christi store tjenare med döden afled, war han ofta en af dem som följde honom från plats till plats, och blandad i de böljande skarorna, som trängde efter hans ord, när han besökte dessa nejder. Tusende gånger, med tårdränkta ögon, kunde han prisa Gud, att han sände Herr Wesley till Cornwall. De sanningar, som af honom lärdes, upptog min fader, såsom Guds oförfalskade sanning, och emottog

dem med sin hela anda och själ. Herr Wesleys Predikningar och Psalmbok skattades af honom, kanhända så högt som något jordiskt ting kunde blifwa. Deras werkliga tillwaro war för honom ett fortfarande föremål för tillbedjande tacksamhet.

Närwarande, fri och full frälsning, genom enfaldig tro på försoningen, bildade det thema, kring hwilket han dwaldes med glädje, nästan utan uppehåll; synnerligast under de sista 25 åren af sin långa pilgrimsfärd. I emottagandet af Evangelii frälsning, hade han ingen tanka på uppskof, undantag eller gräns. Till de andeligt kranka, af hwarje claß, war hans ständiga rop: „Kommer, ty all ting äro nu redo.“ Han såg, i trons starka befallande ljus, Christus närwarande, mägtig, willig att ewinnerligen saliga göra; och derföre, när han utropade:

„Tro, och all din synd är förbi;
Endast tro, och i himlen du är.“

frambragte det en werkan, som war särdeles egen. Från ingen mans läppar, som jag hört tala om trons föremål, syntes det ordet „tro“ innebära så mycket som från hans. När andra sade till den ångerfulle, „du måste tro“, syntes ofta orden utan styrka, och nästan utan betydelse; men ej snarare yttrade han dessa eller dylika ord, än Guds wisdom wardt uppenbar, och Evangelii sanning, talad i enfaldighet, tycktes ofta likna en häfstång, som lyftade jorden. Härutaf kom att en myckenhet af betryckta själar wunno nästan ögonblicklig frihet, när de föllo i hans hand.

För dem, som icke ägde personlig kännedom af hans karakter — som aldrig hört den wisdom och anda, hwarmed han talade om tron på Christi blod, — kan det synas underligt och kanhända föga troligt, att så många personer, på olika sätt underwisade och bildade, sedan de länge suckat i andelig träldom, skulle finna frälsningens glädje blott få minuter efter de blifwit förde i hans närwaro; de betungade själarne blefwo förde ifrån mörkret till ett förunderligt ljus, endast genom twå eller tre rätt anwända ord. För att i någon grad göra redo härföre, bör i minnet antecknas: 1. Att wid dessa tillfällen orden kommo från ett hjerta, som kände att Herrans kraft war tillstädes att hela.

Hans fälda tårar, hans lyftade händer, hans uttrycksfulla åtbörder och hwarje ansigtets drag förklarade detta för den sorgbundne anden, till hwilken han talade, och intryckte med kraft den sanning, som innehölls i hans brinnande ord. 2. Hans tro förde twifwelsutan en slags angenäm hjelp åt den hjelplösa själen. Till hwilken höjd wår egen tro bör tagas i beräkning, när wi söka andras frälsning, är icke här behöfligt att bestämma; men att han stundom har ett wigtigt inflytande på föremålet, synes tydligen af händelsen med den wattusigtige mannen, som framhafdes för Christum. Om mannens egen tro höra wi ingenting; men om de fyra wälwilliga fränderna, som brukade så utomordentligt bemödande att föra honom till Jesum Christum, är det skrifwet: „När Jesus såg deras tro, sade han till den borttagna; min son, dina synder förlåtas dig.“ När en förkrossad, ångerfull infördes till min fader, och han hörde honom midt under strömen af ödmjuka uppwäckelsetårar fråga: „hwad skall jag göra, att jag må blifwa salig?“ wisade han honom utan twekan till Guds lamb, förtröstansfullt troende att det kunde och wille frälsa den själ, som låg törstande efter frälsning wid foten af nådastolen: och är icke „Jesus Christus densamme i går och i dag, deßlikes i ewighet?“ 3. Angående den första öfningen eller troshandlingen, hwarigenom syndaren kommer till Christum, är wäl bekant att föremålet för denna minnesteckning war skicklig att underwisa. Han war i högsta måtto rik på utwägar och upplysningar för att underlätta sökande själars förstånd och förtroende. En ung man, medlem af wår förening, med stort förstånd och mer än wanlig själskraft, och som sedermera afled i tron, anmärkte för mig en dag under sin sjukdom: „Innan jag såg eder förträfflige fader, tycktes mig att jag aldrig sammanträffat med någon, hwars framställning af tron kom inom min förståndsfattning; men hans anmärkningar i afseende på naturen af denna wigtiga nåd woro klara och utomordentligt twingande och anbefalde sig sjelfwa till mitt förstånd, likaså wäl som till mitt hjerta och samwete: och tillade han: tillåt mig säga, att om hans papper skulle falla i eder hand, så beginge ni en orättwisa mot werlden, om ni icke gåfwe dem åt offentligheten.“

Hans upplysningar, som sades wara så anmärkningswärda, woro wanligen af det mest enkla slag. Han kunde taga till någonting, som låg öppet för sinnena, och på ett eller annat sätt göra det tjenande för sitt stora ändamål, att bringa själar till Jesum: och hans djupt andeliga sinne, klara uppfattning af ämnet, och hans stora själs enkelhet gjorde detta sätt att underwisa högeligen lifwadt och gagneligt.

Då han inträdde i en fattig mans hus, känd för honom att wara djupt och sorgset bekymrad för sin själs frälsning, fann han honom blåsande på elden, för att biträda wid anrättningen af sin wanliga måltid. Min fader sade till honom: „John, om du hade hälften så mycken tro på Jesum Christum, som du har till denna pust, så skulle du blifwa försatt i frihet i ett ögonblick." Detta bragte på engång ämnet för tron på Christum inom mannens fattningsförmåga; i ett ögonblick såg han — kände — och trodde — och war frälsad från alla sina synder och sorger.

Han kunde ofta föresätta en person, som ifrigt sökte efter Christum, att läsa ett lämpligt skriftspråk eller psalmwers; sägande honom att han skulle försöka att läsa det för sig sjelf. Om, wid första läsningen, hans hjerta icke fick tag uti sanningen, kunde han uppmanas att noggrannare öfwerläsa detta stycke, gång efter annan. På detta sätt har han hjelpt många fattiga bedröfwade öfwer otrons skrank. Nära förbundet med detta underwisningssätt hade han ett annat, som war lika framgångsfullt. Wid någon passande wändning i uttrycket, kunde han stanna den sorgbundne, betungade läsaren, se honom i ansigtet med känslor af ett fromt smältande hjerta, synbart i hans ögon, wisa honom hwad som innehölls i, och hans rätt till hwad hans läppar hade yttrat; och derpå, i de mest bewekande och lifliga ordalag fråga om han fattade meningen, och trodde den angenäma sanningen som innehölls i de ord, som nu flutit från hans läppar. På detta sätt hafwa många, innan de märkte det, blifwit lindrigt förde från otrons fruktanswärda brant, och nedsatte midt i den förlossande kärlekens haf. Härpå har jag ett exempel, beskrifwet i ett bref från en af min faders correspondenter. Bref-

skrifwaren säger om honom: „Han gick med mig att se ett gammalt koppel jagthundar, som jag hade wanan se till engång i weckan. Medan wi woro der, inkom en närboende grannquinna: eder dyre fader, som altid war redo för sådant werk, frågade henne, tror jag, om hon älskade Gud. Hon swarade: ja, men det är något, som ännu brister. Han sade: kom och sitt ned jemte mig, och jag skall tala med eder derom. Hon satte sig derpå ned och han upptäckte strax att hon icke kände sina synder förlåtna. Han sade till henne: ni måste erhålla denna wälsignelsen nu. Derpå tog han wår psalmbok, öppnade den tionde psalmen och bad henne läsa den fjerde versen. När hon hade läsit: „Din skuld är betald," satte han sitt finger på de orden, som följde, såg henne i ansigtet och frågade om hon tänkte att den war betald? Hon utbrast i en flod af tårar och wardt lycklig från det ögonblicket. Detta skedde många år sedan, men hans dyra namn är lika kostbart för henne som det någonsin warit; och, må jag tillägga, hon är ännu en quarstående medlem af societeten."

Äfwen fanns en annan wäg, på hwilken han stundom åstadkom stor wälsignelse för själar, som sökte Evangelii frälsning. Denna war, att tydligt och wänligt utpeka för dem den willfarelsen, hwaruti de tillfälligtwis fallit, genom att underwärdera och öfwerse det goda werk, som Gud allaredan hade werkat uti dem; och på detta sätt genom en friwillig ödmjukhet, lägga sina egna swårigheter i trons werk. Ett annat utdrag af det bref, som wi ofwanföre anfört, skall gifwa en lefwande och nyttig förklaring öfwer denna anmärkning. Efter att hafwa beskrifwit de fruktlösa mödor, hwilka han och wissa af hans wänner gjort sig för att erhålla wälsignelsen af fullkomlig kärlek, går brefskrifwaren att berätta: „Wid denna tid hade eder fader besökt några närliggande platser, men jag hade icke sett honom. Men en dag besökte mig Brodren B., och på sitt wanliga, glada sätt sade han mig: Broder T., du skall icke wara hos honom 5 minuter, innan du blifwer het öfwer alt. Min förwäntan ökades, och slutligen anlände han, och tog sitt tillhåll under mitt tak. En minneswärd afton, under mina wänners närwaro, samtalade han

med oß om wälsignelsen af fullkomlig kärlek. Efter att hafwa undersökt wåra andeliga gåfwor upptäckte han, lik en wis byggmästare, att wi woro i besittning af de wäsendtliga tillhörigheterna af detta lyckliga tillstånd, men utan det glada wittnesbördet derom. Derföre höll han icke längre upp dessa ting i utsigt framför oß, utan förklarade oß i besittning deraf, och utwisade willfarelsen af att bedja om hwad Gud redan hade gifwit. „Nu", sade han, „är det edert åliggande snarare att tacka och fröjdas." För att upplysa och intrycka hos oß sina åsigter af ämnet, tog han en psalmbok, som låg framför oß på bordet. „Antag", sade han, att en af eder begär af mig denna bok. „Godt, här är hon: Jag gifwer eder den, och satte den på samma gång i hand på en af wårt lilla sällskap. Nu, anmärkte han, skulle det icke wara fullkomlig dårskap af eder att fortfara att bedja mig om boken, när ni allaredan har den i hand? Detta enkla sätt förhjelpte oß till sjelfwa tron; wi trodde, den heliga elden upptändes inom oß, och straxt woro wi i kärlekens flamma, ropade och prisade Gud med hwarandra; och hwad som är ämnet för största pris, smaken af det goda wi då emottogo quarhålla wi intill denna dag."

I affeende på trons sanna wäsende, föremål och frukter, mißledde han aldrig de sökande med nya och främmande begrepp, utan höll dem utan förändring på den gamla goda wägen. Hos honom woro förlåtelse, helighet och himlen de omedelbara och beständiga frukterna af en full christelig tro. Christus korsfäst war trons föremål; och i affeende på deß wäsende, förswarade han altid att kraften att tro kom ifrån Gud, men att trones handling war nödwändigtwis wår, och att den förra emottogs och den sednare bildades endast uti bönens anda. Pauli beskrifning på tron, att hon är en wiß förlåtelse på det, som man hoppas, och intet twisla om det man icke ser", Hebr. 11, 1, beundrade han storligen och anförde ofta; och trons förunderliga werkningar, som skildras i samma Capitel, woro till stor del hans thema i lif och i död. Tron undanröjde allt hans onda, upphjelpte alla hans brister, understödde och tröstade honom under alla hans sorger och försökelser, gjorde Christi fullhet

helt och hållet till hans egen, och utrustade honom med skicklighet att blifwa en omätlig wälsignelse för folket: hwadan härledde sig det utmärkande som han deråt egnade i sina allmänna göromål, i sina enskilda samtal och andeliga bref; hwadan äfwen den wackra upphöjning, hwaruti trones nåd skall finnas ställd i följande berättelse. Skulle någon finnas, som begär ett förswar för denna egenhet i boken, så hänwisa wi honom till det förswar, som innehålles i det exempel, som Jesus Christus och Apostlarne gåfwo i sättet att underwisa.

Af alla de Wesleyanska satserna emottog min fader ingen mera hjerteligt än läran om den christeliga fullkomligheten. Han såg den med de ögon, som sammanfattade den Wesleyanska Psalmboken, och under hans långa christeliga lefnadslopp, höll han den lika så wigtig, som Herr Wesley gjorde sjelf, då han sade: „Denna lära är det stora nederlagsgods, som Gud har anförtrott Methodistiska folket; och för hwars spridande han förnämligast tyckes hafwa uppwäckt oß.“* Hwarest icke den samma strängt och uttryckligt predikas, der är sällan någon märklig Guds wälsignelse, och följaktligen ringa tillökning för societeten, och föga lif hos deß medlemmar.... Tala och skona icke. Låt intet anseende till någon person förmå dig att förråda Guds sanning. Förrän du twingar de trogne att wänta full frälsning nu, skall du icke se någon religionsrörelse.“† Den punkten — hel och hållen frälsning från medfödd synd — kan swårligen inskärpas i predikan och bön utan särskild wälsignelse. Den hederlige J. B. tror fast på denna lära, att wi kunna frälsas från all synd i detta lifwet; men jag önskar, när tillfälle gifwes, att du wille uppmuntra honom. 1. Att predika christelig fullkomlighet beständigt, strängt och tydligt. 2. Tydligt framställa och bewisa, att den kan erhållas nu: och 3. Att den kan erhållas genom enfaldig tro.“‡ J allt detta nit för fullkomlig hjertats helighet genom tron nu, ingick min fader med full flod af känsla och öfwertygelse. Det war icke något forsknings ämne hos honom. Han hade känt sin brist på den wälsignelse, som

* Works, vol. VII. p. 154. † Works, vol. VI. p. 761.
‡ Works, vol. VII. p. 181.

förstås med orden christelig fullkomlighet, hel och hållen helgelse eller fullkomlig kärlek. Utan hjelp af mensklig underwisning ransakade han skrifterna, och fann att Gud hade klarligen utlofwat den; med trons bön nalkades han nådathronen, och helighetens ande uppenbarade sig i hans hjerta med herrlig kraft och bewisning. Derföre kunde hwarken menniskor eller djeflar skaka hans tro på sanningen af hans lära; ej heller kunde hans tunga eller ödmjuka penna tiga med att anbefalla densamma åt alla trogna, med hwilka han ägde någon gemenskap; och hans framgång häruti bildar ett af de starkaste dragen i hans korta historia.

Från hans tydliga bekännelse af denna punkt, jemte den rundeliga utwecklingen af hans erfarenhet, som innehålles i denna bok, kan möjligen någon liten underwisning hämtas angående frågans practiska skick. Så långt hans åsigter och erfarenhet gå, lära wi; 1. Att fullkomlig kärlek skänker ett tydligt och tillfredsställande wittnesbörd från andan angående tiden, då Gud uppfyldt det stora werket inom oß. 2. Att tron allena är wilkoret och medlet för deß tillämpning. 3. Att den icke gör menniskan oberoende af försoningen; utan twertom förökar de troendes medwetande af deß nödwändighet och omätliga wärde; så till wida som Guds helighet, lagens renhet och utsträckning, syndens syndfullhet och wårt lefwernes brister, bättre blifwa förstådda. 4. Att en närwarande bekännelse af wälsignelsens glädje icke är answarig för fordna eller kommande brister. Den som nu kan säga: „i mig är sannerligen Guds kärlek fullkomnad", han har ofta kunnat bedröfwa andan, sedan han först fick erfarenhet af den stora frälsningen, och kan ännu kasta bort sin förtröstan, och känna återkomsten af sitt köttsliga sinne; ty han står endast ett ögonblick åt gången, och detta ögonblick genom en tro, hwars lif beror på wår ståndagtighet i waksamhet och bön. 5. Att i frestelsens stund, då själen är beröfwad wälsignelsens glada wittne, det är wår förmån och pligt att på engång gå till det försonande offret och anwända ett modigt och fast förlitande på Christum för närwarande och full frälsning; och att denna tro medförer det saliga inwärtes wittnet, hwars frånwaro kort förut så djupt för-

nams. 6. Att när en trogen lidit någon andelig förlust, och blifwit medweten af att han lemnat synden tillgång, så skall han, wid första förnimmelsen häraf, ödmjukligen och i ögonblicket fly till det blod, som helar de sargade, och hwilande deruti, kämpa i bön, tills själen blifwit fullkomligt återstäld. 7. Att, ehuru glädjen af fullkomlig kärlek icke lemnar rum för utwärtes eller inwärtes synd, egentligen så kallad, tillåter han dock en stark öfwertygelse om närwaron af oräkneliga brister och swagheter; och kräfwer en liflig uppfattning af det onda i en fallen, opånyttfödd natur, tyngden af förflutna werksynder och domen, som de fortfarande påkalla, om wi ett ögonblick skulle finnas skiljde från det försonande blodet.

Emedan Mousehole ofta omtalas i följande blad, blifwer det twifwelsutan et föremål för somlige läsares interesse, och skall sålunda en kort underrättelse derom här icke blifwa oangenäm. Det ligger omkring tre mil sydwest från Penzance, på stranden af Mounts wiken, och antaga somlige att deß besynnerliga namn härledes af en håla eller liten grotta i närliggande klippa. Före Drottning Elisabeths regering, då det brändes af Spanjorerna, lärer oß historien att det war en stad af stor märkwärdighet. Stället är wäl beläget, och bär för närwarande karakteren af en tätbygd, wacker by, innehållande ungefär 1000 inwånare, hwilkas bestånd nästan helt och hållet beror på fiske. För 50 år tillbaka hafwa Methodisterna der haft en talrik societet, som allmänneligen burit hög utmärkelse för sin christeliga enfald och förståndiga, brinnande och ihärdiga fromhet. Deß antal war ringa, högst tjugo, när min fader, för 64 år sedan, först förenade sig dermed. Deras plats för Gudstjensten war då ett litet rum i ett boningshus. Snart efteråt flyttade de till en oangenäm plats, begagnad som källare att förwara fisk uti. Kort derefter inredde de för allmän gudstjenst ett stort rum i öfra wåningen, hwars bjelkar gåfwo wika med ett förskräckligt brakande, första gången församlingen der kom tillhopa. Min fader war närwarande wid tillfället. Intet lif blef spildt genom händelsen. Deras första Capell byggdes 1783, wid den tid, då wördige Joseph Taylor, den äldre, tjenstgjorde i Cornwall; och hwars

arbete blef af så stor wälsignelse för Mousehole, likasom för andra delar af landskapet. År 1813 blef Capellet mycket utwidgadt. Men emedan det ännu war för litet att inrymma församlingen, måste det lemna rum för ett mycket större år 1833. För en sådan plats är detta Capell en wäl utseende byggnad, och wackert belägen, skall inrymma 800 personer och är märkeligen försedt med goda predikanter. Societeten utgör för det närwarande omkring 300 personer.*

Wid genomläsningen af följande personliga underrättelser bör det fästas i minnet att, såsom författare, arbetade min fader under egna mißgynnande omständigheter; sådana, i sanning, som icke lätteligen kunna få sin jemnförelse i literatur-historien. Här är det egna exemplet af en man, skrifwande en bok för werldens underwisning, och uppresande sig sjelf till ganska widsträckt ryktbarhet och agtning genom sin brefwärling, som wid den framskridna åldern af 65 år aldrig skrifwit en enda mening! Wid denna period war hans pennas yttersta alster att göra märken i sin claß-bok, eller claß-papper, och wid något sällsynt tillfälle, när omständigheterna så kräfde, med mycket bemödande sätta tillsammans de bokstäfwer af Alphabetet, som utgjorde hans namn. Som han brukade att med mycken noggranhet markera sina claßpapper, när han återkom från mötena, och wanligen uppfylde de linierade mellanrummen med bokstafwen P, så ihågkommer jag att min moder plägade godmodigt skämta med honom öfwer denna utsträckning af hans pennfärdighet, och säga honom att det högsta han kunde göra, war att göra P. Huru

* Under samma tiderymd har interesset för religionen i hwad angår Methodismen, gått på samma sätt framåt i landskapet. Wid Conferencen, innan min fader förenades med societeten, innehöll det området, som nu är innefattadt i Corniska Distriktet, (omkring $\frac{2}{3}$ delar af landskapets widd), 2. Kretsar, 7 predikanter och 2311 medlemmar. På den tiden funnos inga skolor, och endast få Capell — eller local-predikanter. Wid den Conferencen, som kom efter min faders död, funnos inom samma gränser 13 Kretsar, 25 predikanter, 18,122 medlemmar i societeten, och omkring 19,000 barn i wåra söndags-skolor, 290 local-predikanter, 220 Capell och, så nära som kan bestämmas, omkring 55,000 åhörare.

Under samma period har Methodist-Föreningen uti hela werlden stigit med samma hastighet. År 1770 war hela antalet af Methodist-predikanter 100, och hela antalet af medlemmar 29,406. År 1834 war hela antalet af predikanter 3770, och hela beloppet af medlemmar i de skilda länderna på jorden 1,000.558. „Berömme sig ingen af menniskor. Den som berömmer sig, han berömme sig i Herranom."

härmed må wara, så är jag böjd att tro, att wi hafwa denna omständighet, hwarigenom han blef något när förtrogen med bruket af pennan, att tacka för den wälgerning, som han tillskyndat andra, genom sin derpå följande myckna skrifning. Nära slutet af åttonde Capitlet af följande Minne är anspelning gjord på den omständighet, som först framkallade bruket af hans penna. Från denna stund öppnades en helt och hållet ny källa af nöje och gagnelighet för hans werksama och wälwilliga själ; och nu wittna tusende i hemlighet skrifna blad med hans handskrift huru fromt och flitigt han försökte det. Han företer i sanning ett märkwärdigt under af en person, som med stor flit släpade i arbete ett halft århundrade och förhwärfwade tillräckligt för att draga sig undan med godt rykte och bergning för sig sjelf, och som med sin penna uppfylde volumer, och skref hundradetals bref; och dock, tror jag, ingen sida eller bokstaf skrefs någonsin af honom angående något annat föremål än erfarenhets och praktisk gudagtighet! Säkerligen är detta en wäg att wisa, huru fullkomligt han "räknade det allt för skada emot den öfwerswinneliga hans herres Christi Jesu kunskap."

Efter dessa underrättelser i afseende på ursprunget till boken, antages det, med ett slags förtröstan, att de lärde läsarnes öfwerseende icke fåfängt skall warda äskadt. Den mera wigtiga delen att skrifwa en fri och tydlig utläggning af sina tankar tillegnade sig min fader hastigt; dock af hans förståndsenfald och själs eldighet drogs han allmänneligen att för ifrigt gripa efter sak, för att egna mycken uppmärksamhet åt stafningen, eller ordställningen i en mening. Sådana woro dock de förekommande försöken, hwilka han gjorde i hwarje slags skrifning, under de första få åren, sedan hañ börjat hwad som utan anstöt kan kallas hans literaira lif, att jag anser sannolikt, att, om någon försökt att gifwa honom, wid 75 års ålder, några lexor angående konsten, så skulle han hastigt hafwa inlärt att skrifwa med temlig noggranhet. I den mekaniska delen af skrifkonsten öfwerträffade han de fleste af hans ställning i lifwet. Jag har framför mig ett bref på post-papper, som war ställdt till mig: det innehåller inemot 200 rader, eller mera sak än som innehålles i flera af

de tryckta sidorna af denna bok; och dock är det hela så omsorgsfullt skrifwet, och bokstäfwerna så ordentligt bildade, att det är så prydligt som läsligt, och kan läsas lika lätt som ett fullkomligt bref från en skicklig skol-pilt.

Som min faders bref äro så talrika, och de fleste så långa, och hafwa i allmänhet blifwit så omsorgsfullt bewarade af hans tillgifna correspondenter, så skulle det hafwa warit ganska lätt att åstadkomma en volum, som twå eller tre gånger öfwerstigit den närwarande i storlek. De få, som blifwit inflätade, skola tjena såsom prof på hans fromma bemödanden i den wägen. Skulle någon af hans wänner finna sig mißnöjd wid att icke finna sina bref här, emedan de haft wälwiljan att afsända dem till utgifwaren för detta bruk, så är hans förswar, att han fruktade att låta boken wäxa till en storlek, som nödwändigtwis skulle göra priset för högt för en talrik claß af personer, för hwilka den sannolikt skall blifwa mera gagnelig än för några andra, och af hwilka den troligtwis skall blifwa mest prisad.

I tillredandet af manuskriptet för trycket, har utgifwaren ansett af stor wigt att, så mycket möjligt warit, afhålla sig ifrån att förändra språket, så att förtäljaren må kunna, med sina egna ord, berätta sin egen, enkla, efterlängtada historia. Hwarest nödwändig förkortning och rättelse erfordrat någon liten ordförändring, har ingen olikhet uppstått med författarens föregående mening.

Utgifwaren kan icke sluta sitt werk, — hwaruti han känt owäntadt nöje och förmån, — utan att uttrycka sitt hopp att denna lilla bok, ehuru utan anspråk och bristfull från literair synpunkt, skall blifwa en wälsignelse för många. Minnet af en sådan man kan icke läsas af den, som är rätt stämd, utan att meddela någonting af den heliga smörjelsen, som följde honom från ställe till ställe, från hus till hus och från en claß till annan, och som hwilade öfwer honom i hans enskilda umgänge med Gud. Hans personliga wänner skola fälla en tår wid många af de tillfällen han påmint; och återkallande i själen huru ofta den heliga elden wärmde deras hjertan, när han war närwarande för att deltaga i deras gudagtighet, skola de känna en

ögonblicklig återkomst af den lifliga glädjen, förbund med många lyckliga tillfällen, som nu ingått uti tidens bakgrund. För hans egna barn i tron skall otwifwelagtigt denna påminnelse gälla något högre än en ögonblicklig förnöjelse. Hans egen fromma och berättande historia, hans underwisning, förmaningar och böner, åtföljda af hans triumpherande död, skola draga och leda dem åt den himmelska hwilan, hwarest de snart wänta att å nyo möta deras älskade fader i Evangelio. Och i afseende på dem, som blifwit otrogna i att odla den nåd, som de engång bekänt sig hafwa erhållit genom hans medwerkan, är jag böjd att hoppas och tro att somlige af dem skola härigenom åter få lif och återställas till frihet och glädje af den frälsning, som Gud gifwer. Med afseende på de tusende ofrälsta, som han warnade och förmanade, är sannolikt att denna bok faller i händerna på många utaf dem; och jag beder Gud att genomläsningen deraf, måtte i minnet återkalla deras löften, och inskärpa i deras samweten de högtidliga och wigtiga sanningar, hwilka deras öron engång hört från hans ljudande röst. Den fromme läsaren, som icke personligen kände honom, skall utan twekan snart igenkänna en beslägtad ande, och ära Gud i honom.

Företal till Andra Upplagan.

Det är ett ämne af icke ringa glädje för utgifwaren af detta lilla Werk, att den andra upplagan så snart blifwit påkallad; sedan en stor upplaga haft afgång inom trenne månader. Från skiljda håll har han hört omtalas den lilla bokens nytta. Många, tyckes det, synnerligast äldre och erfarna Christna hafwa läsit henne med stor fördel för deras själar. För icke få har hon medfört en slags ny tidräkning i deras tros lif på Guds son. För detta är utgifwaren fromt tacksam inför gifwaren af allt godt, och beder allwarligt att den gudomliga wälsignelsen måtte ännu mera öka deß spridande ibland kyrkorna. Likmätigt den wälwillige författarens önskan, skall inkomsten af denna och förra Upplagan anwändas till utbredande af Christi rike öfwer jorden.

November, 1835.

Innehåll.

Första Capitlet.

Inledning. — Födelse. — Föräldrar. — Lifsräddning genom försynen. — Omwändelse. — Förening med Methodist Societeten. — Erhåller hel och hållen helgelse. — Förordnad till claßledare. — Giftermål. — Antager en farm. — Flyttar till Gluvias Församling. — Blifwer ledare af Ponsanooths Claß. — Hans barns omwändelse. — Hans makas död. — Stor religions rörelse. — Utgifwarens anmärkningar deröfwer. — Yngre sonen inträder i prest-embetet. — Utdrag af hans första bref. — Retrait från werlden. — Anmärkningar öfwer hans göromål och karakter... pag. 21

Andra Capitlet.

Flyttar till Dowstall. — Exempel på werksamhet. — Omwändelse af Robert Joses familj. — Dagbok. — Besöker Mabe. — Utgifwarens anmärkning. — Dagbok. — Besöker Sparnock. — Guds werk i granskapet. — Besök till Mousehole, Penzance, Breage, Ponsanooth, St. Austell, Camborne, Mabe. — Betraktelser på hans födelse dag. — Besöker Probus. — En quinnas omwändelse derstädes. — Betraktelser på den fyrationde sjunde årsdagen af hans omwändelse. — Utdrag af ett bref till en claß-ledare. — Emottager bref från sin son. — Bifall till honom att blifwa Missionair. — Utgifwarens anmärkningar deröfwer ....pag. 44

Tredje Capitlet.

Dagbok. — Besöker Bickton Mill, Callington, Devonport, Plymouth, Saltash, Breage och Mousehole. — Anteckning rörande R. Trewavas och son. — Sjuk man i St. Day. — Anmärkning från Herr Brumwell. — Dagbok. — Angenämt besök i en sjukdom. — Besök till Herr R. Earle. — Omwändelse af hans tjenare. — Utdrag af räkenskaperna från Conferencen 1821. — Besöker Redruth, Camborne m. fl. — Dagbok. — Utdrag af bref...pag. 70

Fjerde Capitlet.

Dagbok. — Andelig kamp. — Tillståndet af andelig religion. — Besöker Camborne. — Dagbok. — Besöker Treworlas. — Dagbok. — Besöker Cury. — Slående dröm. — Anmärkningar om tron och Andans wittnesbörd. — En Ung Quinnas omwändelse i lungsot. — Herr Wesleys predikningar. — Gjord ganska nyttig i Mullion.

— Utdrag af ett bref till en local-prest. — Andelig födelse-dag. — Besöker Mullion m. fl. — Anfallen af en sjukdom. — En sjuk man uppwäckt. — Brodrens lyckliga död. — Stor religions-wäckelse. — Berättelse af S. Drew, Esq., af Jamaica..... pag. 97

Femte Capitlet.

Dagbok. — En sjuk qvinnas omwändelse. — Twå affällingars död. — Besöker Mullion. — Slående exempel af en quinna återstäld till helsan. — Utdrag af Lady Maxwell's lefwerne. — Besök till Stithian. — En man uppwäckt i sjukdom. — Herr J. Box's omwändelse. — Utdrag af ett bref från New South Wales. — Herr J. B.'s död, och hans broders omwändelse. — Märkelig tid i bön. — Hans swägerskas omwändelse..pag. 133

Sjette Capitlet.

Dagbok. — Utdrag af bref till en local-prest. — Ganska nyttiga besök i St. Austell kretsen. — Åtskilliga slående omwändelser. — Utdrag af wördig W. P. Burgess's predikan. — Dagbok. — Hans sonsons död. — Besöker Mevagissey m. fl. — Märkeliga omwändelser. — Ganska werksam i Mousehole att främja en utomordentlig uppwäckelse derstädes. — Dagbok. — Synnerlig omwändelse. — Utdrag af bref. — — Märkelig omwändelse af en drinkare ....pag. 155

Sjunde Capitlet.

Dagbok. — Utdrag af ett bref från en ung omwänd i Mousehole. — Besöker Gwennap, Mousehole, Penzance, Helston, Mullion m. fl. — Twå märkeliga omwändelser. — Bref till Miss D. —; till en claß-ledare. — Hans sons återkomst från New South Wales. — Bref till en ung claßledare. — Dagbok. — Besök till Ponsanooth. — Dagbok. — Andelig födelse-dag. — Bref till Miss S. — Anmärkning af Lady Maxwell. — Besöker Mousehole, Penzance, Breage, Mullion. — Kastad af hästen wid Polgrean, men kom undan oskadd. — Besöker Helston, Ponsanooth och Mawnan. — Bref. — Dagbok. — Besöker Tregew och Flushing.........pag. 179

Åttonde Capitlet.

Sista besöket i Mousehole och Penzance. — Utdrag af ett bref. — Gör sitt sista besök i Camborne. — Utdrag af bref. — Anmärkningar rörande hans karakter och kyrkliga förrättningar, upplysta med åtskilliga exempel på werksamhet.............pag. 206

Nionde Capitlet.

Aning om hans död. — Anmärkningar öfwer styrkan af hans plågor. — Utgifwarens Journal, innehållande en berättelse om hans åtskilliga besök hos honom under hans illamående. — Hans död. — Begrafning. — Allmänna anmärkningar öfwer hans karakter af wördig W. Lawry. — Widare anmärkningar om hans christeliga erfarenhet och bekännelse. — Praktiska meddelanden........................pag. 230

Minne af Carvosso.*

Första Capitlet.

När jag nyligen öfwerwägat Guds tålamod i att spara mig, då jag mer än 20 år lefde utan honom, midt ibland oräkneliga synder och trotsigheter, och äfwen betraktat de förwånande profwen af hans kärlek och nåd, under nära ett halft århundrade, sedan jag flydde såsom en fattig, ångerfull syndare till Jesum Christum för tillgift och frälsning, har jag känt en brinnande åstundan att nedskrifwa någonting om hans öma handlingssätt emot mig; och synnerligast sedan min käre son anmodade mig derom. Öfwertygad i mitt sinne att det är min pligt att så göra, sitter jag nu ned för att göra ett försök. Jag kan wädja till dig, O du alla hjertans ransakare, att i denna handling åsyftar jag intet annat än din ära; och min alwarliga bön är att du wille till hwad jag skrifwer gifwa din wälsignelse för ditt namns skull. Amen.

Jag föddes den 11 Mars 1750 nära Mousehole, i Pauls socken och Cornwalls Härad. Om min fader kände jag föga. Han gick till sjös på ett handelsskepp, när jag war ganska ung, och blef efteråt tagen wid en preß-gång och satt om bord på ett krigsskepp. Han fortfor många år i Konungens tjenst och dog i Greenwich Hospital. Min Moder tillhörde kyrkan, och war en, så är jag öfwertygad, som fruktade Gud, och fann wägen till himmelen. Wi woro fyra bröder och en syster. Jag war den yngste af familjen, och wistades till tio års ålder hos min moder, som under denna tid omsorgsfullt lärde mig att läsa. En akt-

* Namnet Carvosso är icke af Utländskt ursprung, såsom deß stafningssätt antages tillkännagifwa, utan är rent gammalt Corniskt eller gammalt Britiskt; och betyder ett fäste eller en befästad klippa. Utg.

ningswärd åkerbrukare i samma socken erbjöd mig nu att wistas hos honom, hwartill jag willigt samtyckte. Efter en tid blef min husbonde ganska ifrig att uppgöra contract om mig; och just wid den tiden kom min fader händelsewis till Plymouth, då han gick up till honom och fick band på mig tills jag blefwe 18 år gammal. Tre år derefter dog min husbonde, men som jag bemöttes med godhet, så quarblef jag i familjen uti elfwa år. Under denna tid blef jag neddragen uti den åldrens herrskande synder, sådana som tupp-fäktning, brottande, kortspel och sabbaths brott; och ehuru jag icke kan erhindra att jag under denna tid hörde någon Methodist-prest predika, infann jag mig ordentligt wid min socken-kyrka.

När jag betraktar dessa åren af mitt lif, kan jag icke nog tacka Gud för hans öma wård öfwer mig, medan jag icke kände honom. Huru ofta twingades jag ej att säga:

„Genom dolda faror, mödor, död,
Du, Herre, mildt har följt min stig!"

Twå gånger war jag nära att drunkna; engång, när jag war barn, genom att falla i ån; engång då jag försökte rida öfwer Hayle, då floden war för hög; detta war en förunderlig räddning. En annan gång blef jag kastad af en häst och upptagen såsom död.

År 1771 behagade Herren i sin nåd att omwända min syster; och sedan hon smakat huru ljuflig Herren war, kom hon från Gwinear, tolf mils wäg, för att berätta oß denna lyckliga nyhet och warna oß att fly den tillkommande wreden. Wid mitt inträde i min moders hus på söndags morgonen blef jag icke litet öfwerraskad att finna min syster på sina knän bedjande med min moder och bröder. Sedan hon slutat, begynte hon strax fråga hwad beredelse jag gjort för ewigheten. Jag saknade helt och hållet ett swar. Hon frågade då om jag afhörde Methodisternas predikningar. Jag swarade nej. Härefter uppfordrade hon mig särskildt att gå den aftonen. Och war säker, sade hon, du hör för dig sjelf.* När aftonen kom, kände jag ett

* I samma brinnande anda, som denna förträffliga quinna började sin christeliga bana, fortfor hon intill änden. Hennes följande lif wisade att hon kunde lida, så

starkt begär att gå till predikan, som hölls i Newlyn, i ett rum wid floden åt Maddern sidan. Så snart jag inträdde i rummet, fästade jag stadigt mina ögon på predikanten, som war Herr Thomas Hanson. Hans text war: „Så äre wi nu sändningebud i Christi stad; ty Gud förmanar genom oß: så bedje wi nu i Christi stad, låter försona eder med Gud.“ 2 Cor. 5; 20. Orden träffade hastigt mitt hjerta, tjällen föllo af ögonen; och jag såg och kände att jag war „full med bitter galla, och bebunden i wrånghet.“ Apost. G. 8; 23. Jag fick en sådan syn på syndens fördömande natur, och hwad jag begått emot Gud, att jag fruktade att jorden skulle öppna sig och uppswälja mig. Jag gjorde då ett högtidligt löfte inför Herran, att om han wille skona mig, så skulle jag tjena honom i alla mina lifsdagar. Jag gaf nu upp mina synder och alla mina gamla kamrater i ett drag; och beslöt på en gång att om jag finge se någon enda, som ginge till himmelen, så skulle jag sluta mig till honom. För mig sjelf war jag bestämd att gå till himmelen, det måtte kosta hwad det wille. Den natten hade jag en hård kamp med Satan, under bönen, innan jag gick till sängs. Han syntes wara hos mig, och sträfwade att förskräcka mig med sin närwaro och pligternas kors; men Herren hjelpte mig emot frestelsen, genom att lägga fram för mig det skriftspråket: „Låt edert ljus lysa för menniskorna, att de måga se edra goda gerningar“, m. m. Satan flydde i ögonblicket och jag föll på mina knän. Det skulle blifwa tröttande att omtala allt som tilldrog sig, och alla mina inwärtes strider, innan jag fann Herran. Jag led mycket i många dagar, men ungefär åtta timmar, innan jag erhöll syndernas förlåtelse, måste jag säga med David: „Helwetes ångest hade råkat uppå mig;“ och min själs fiende tröttade mig med denna frestelse: „nådens dag är förbi, det är nu för sent.“ Jag hade ingen att underwisa mig eller uppmuntra mig, ingen att utwisa Christum för mig; jag kände icke trons wäg, och hade icke warit i claß-möte. Jag ihågkommer dock

wäl som göra sin Herres wilja. Hon war ett brinnande och skinande ljus; och slutade sitt lopp i trons triumph, efter att hafwa wandrat i Herrans fruktan och i den helige andes tröst, omkring aderton år. Utg.

att midt i anfäktningen, sade jag, såsom swar på djefwulens kraftiga ingifwelser: „Jag har bestämt att, ehwad jag frälsas eller förtappas, så länge jag har andedrägt, icke upphöra att ropa efter nåd.“ Samma ögonblick jag fattade detta beslut i mitt hjerta, uppenbarade sig Christus deruti, och Gud förlät alla mina synder och satte min själ i frihet. Andan sjelf bar nu wittne med min anda att jag war ett Guds barn. Detta skedde kl. 9 på aftonen den 6. Maj 1771, och aldrig skall jag glömmo den lyckliga stunden.

Så kände jag wäl af erfarenheten att Satan war ett rytande lejon, men jag hade ännu icke bemärkt hans förmåga att skapa sig till en ljusets engel. Nu inbillade han mig att jag måste förtiga hwad jag erfarit, om jag icke wille falla i fördömelse. Jag blef fångad i snaran och utan minsta twekan sade jag: „då skall jag taga mig i akt att icke omtala det.“ I twå dagar höll jag det hemligt för min broder, som wistades i samma familj, och arbetade under samma själs oro, hwarifrån jag hade blifwit befriad. Men jag kom att höra några wänner i Mousehole, sedan de kommit från ett möte, tala om det ämnet att känna sina synder förlåtna, och då drogs jag att deltaga i samtalet, och berättade dem hwad jag hade erfarit. Det sjelfbedrägeri, under hwilket jag sträfwat, förswann, och jag såg på engång saken i ett skriftenligt ljus; att „ingen man upptänder ett ljus; och sätter det under en skäppa;“ utan att, likasom man „med hjertats tro warder rättfärdig, så blifwer man genom munnens bekännelse salig.“

Här skulle jag anmärka huru förunderligt Guds sätt är att frälsa syndare, och sprida kunskapen om sin nåd! Min syster blef omwänd på ett afstånd af många mil ifrån oß; men i sitt hjertas fullhet, gick hon denna wäg, för att berätta oß det stora ting, som Herren gjort för henne, och att inbjuda oß till delagtighet i samma frälsning. Herren behagade wälsigna hennes besök, och göra det till ett medel att föra mig och min broder Benedict till sanningens kunskap.

Min broder och jag ingingo båda på samma gång i societeten i Mousehole. Wid denna tid war societeten der ganska liten,

och bestod blott af en enda claß. I denna claß woro de förnämsta, hwilkas namn jag kan erhindra, John Harvey och hans maka, (i hwilkas hus både claßmötena och predikningarna höllos), Jacob George och hans maka, Joseph Beaden och hans maka, John Yeeman och hans twå döttrar och Richard Wright, som efteråt blef en resande predikant, och war en bland de första, som afgingo till Amerika.

Jag framgick i tre månader i samma lyckliga själs tillstånd, hwartill Gud bragt mig wid min omwändelse, och wäntade inga flera anfäktningar; men O! huru storligen hade jag mißtagit mig! Jag war en ung rekryt och kände icke till det fälttåg, hwaruti jag inlåtit mig. Men jag lärde snart att jag endast antagit wärfning att fäkta för Konung Jesus; och att jag hade icke endast att strida mot Satan och werlden utifrån, utan äfwen mot inwärtes fiender, hwilka nu begynte icke litet att upproras. Då jag aldrig samtalat med någon enda, som ägde hjertats renhet, ej heller läsit något af Herr Wesleys werk, så stod jag i owißhet både om naturen och sättet att erhålla wälsignelsen af full frälsning. Ifrån första början, då jag satte ut på wägen till himmelen, bestämde jag mig att blifwa en Bibel-Christen; och ehuru jag hade föga tid att läsa många böcker, ägde jag dock, tack ware Gud, hans egna ord, bibeln, och kunde läsa deruti. Detta gaf mig en ganska tydlig Charta på himlawägen, och sade mig att „utan helgelse kan ingen se Herran.“ Det är omöjligt för mig att beskrifwa hwad jag led från ett ondt hjerta af otro. Mitt hjerta syntes mig såsom en liten trädgård med en stor trädstubbe uti, hwilken nyligen blifwit afhuggen jemnt med marken, och litet lös jord strödd ofwanpå. Jag kunde icke fördraga att se något wäxa upp, men wid försöket att plocka det bort, upptäckte jag starka quarlefwor af det köttsliga sinnet, och hwilket werk som först borde ske, innan jag kunde blifwa skicklig till „delagtighet i de heligas arfslott i ljuset.“ Min inwärtes natur syntes så swart och syndig att jag kände det omöjligt att förblifwa i det tillståndet. Kanhända skola somlige inbilla sig att detta uppkommit från brist af kunskap om förlåtelsen. Denna kunde icke wara händelsen, ty jag hade ingen twekan om mitt bifall;

wittnesbördet war så klart, att Satan sjelf kände det wara fåfängt att anfalla mig från det hållet. Jag hade altid i minnet quarhållit

„Den såliga stund, när från himlens höjd
Jag först tog emot den kärlekens fröjd.“

Hwad jag nu behöfde war „inwärtes helgelse;“ och för denna bad jag och ransakade skrifterna. Bland det antal af löften, som jag fann i Bibeln, och som lärde mig att det war min förmån att blifwa frälsad från all synd, leddes i synnerhet min själ till Hesekiels 36; 25–27: „Och will gjuta rent watten uppå eder, att I skolen rene warda och ifrån alla edra afgudar skall jag rensa eder. Och jag skall gifwa eder ett nytt hjerta, och en ny anda uti eder, och taga bort utur edert kött det stenhjertat, och gifwa eder ett hjerta af kött. Jag skall gifwa min anda i eder, och göra ett sådant folk af eder, som i mina bud wandra, och mina rätter hålla, och derefter göra.“ Detta är den ewige Jehovahs stora och kosteliga löfte, och jag fattade tag i detsamma och beslöt att afstå ingenting af min förmånsrätt, ty jag insåg tydligen att Guds wilja war min helgelse. Ju mera jag pröfwade skriften, desto mera öfwertygad blef jag att utan helighet kunde icke wara någon himmel. Många woro de hårda strider jag utstod mot otron, och Satan sade mig, att om jag någonsin skulle erhålla densamma, så skulle jag aldrig blifwa mägtig att quarhålla henne; men jag höll mig fast intill Guds ord, bön och åkallan, och Herren förlänade mig att se att ingenting deßförutan skulle bestå i dödsstunden och på domedagen. Inseende detta war mitt beständiga rop till Gud, att han wille rena mitt hjerta ifrån all synd, och göra mig helig för Jesu Christi skull. Jag will ihågkomma att då jag en afton återwände från ett möte, med själen storligen oroad för bristen af denna wälsignelse, gick jag in i en afskiljd lada och kämpade med Gud i enskild bön. Under det jag knäböjde på loggolfwet, kämpande för den stora frälsningen, kom detta löftet för min själ: „du är allone dägelig, min kära, och ingen fläck är på dig.“ Hög. Wis. 4; 7. Men lik fattige Thomas war jag rädd att

tro, för att icke bedraga mig sjelf. O hwilken förskräcklig fiende otron är! Thomas låg under deß olyckliga inflytande endast åtta dagar, innan Jesus syntes för honom; men jag hade i fjorton dagar suckat efter befrielse och sade: „jag arma menniska, ho skall lösa mig ifrån denna dödsens kropp?" Jag gaf wika för otron, i stället för att se på Jesum, och tro på honom för frälsning; icke hafwande då tydligen uppenbaradt att andans wittnesbörd är Guds gåfwa, icke mitt werk, utan gifwen till alla, som tro på honom och det löfte, som gjordes genom honom. Slutligen en afton, dä jag war i ett böne-möte, kom den stora befrielsen. Jag begynte att pröfwa tron, genom att tro: „jag skall hafwa wälsignelsen nu." Just i detta ögonblick fyldes rummet af en himmelsk inflytelse; och ej förr hade jag yttrat eller talat de orden af mitt hjerta: „jag skall hafwa wälsignelsen nu," förrän den luttrande elden gick genom mitt hjerta, — upplyste min själ — spridde sitt lif till alla delar, och helgade dem alla. Då emottog jag andans fulla wittne att Jesu blod hade renat mig af alla synder. Jag utropade: „detta är hwad mig brast! Jag har nu fått ett nytt hjerta." Jag war köpt ifrån mig sjelf och synden, och fyld med Gud. Jag kände att jag war intet, och Christus allt i allt. Honom erhöll jag nu glädjefullt i alla hans embeten, min prophet att underwisa mig, min prest att försona mig, min Kung att herrska öfwer mig.

„Förwånande kärlek! hur kan det så wara,
Att du, min Gud, skulle dö för mig!"

O hwilken, omätlig, oinskränkt lycksalighet finnes i Christo, och detta allt för sådana fattiga syndare som jag är! Denna lyckliga förändring ägde rum i min själ den 13 Mars 1772.

Kort härefter fick jag i händerna Herr Wesleys skrift om christelig fullkomlighet. Jag wet icke om jag förut sett något af hans arbeten. Wid läsandet af denna lilla skrift, föll jag i förwåning öfwer den tankan att en man, som jag aldrig hade sett, skulle på sådant sätt kunna läsa i mitt hjerta. Detta tjenade mycket till att upprätta mig i Evangelii sanning.

Omkring tre år efter sedan jag blifwit medlem af societeten,

anmodades jag att taga wården öfwer en liten claß, hwilket jag underkastade mig i Gudsfruktan. Jag hade warit ledare omkring fyra eller fem år, när jag öfwertygades om min pligt att förändra mitt lefnadsskick, genom att utbyta det ogifta tillståndet mot det af en äkta man. Jag trodde att jag i detta ärende, om någonsin, leddes af gudomlig inskyndelse, ty Gud gaf mig en maka, som i alla sina lifsdagar wisade sig passande för min hjelp. I timliga och andeliga angelägenheter fann jag altid i henne en stadigwarande wälsignelse.

Wid inträdet i äkta ståndet antog jag ett litet arrende hemman nära Mousehole, och sysselsatte mig med fiske om sommaren, under strömmings-tiden. Ehuru wåra omständigheter woro knappa, bodde predikanterna hos oß några år. Men jag fann aldrig sjön öfwerensstämmande med mitt tycke, och bad länge allwarligt till Gud, att han wille styra mina steg, och fästa mig på någon plats, hwarest jag helt och hållet i land kunde försörja mig och familj", och snart behagade han skänka mig denna hjertats önskan. Härföre hoppas jag skola prisa honom i tid och ewighet.

Utan att jag besörjde derom, och på ett sätt som jag icke wäntade, öppnades mig wäg att antaga ett hemman i Gluvias socken, nära Ponsanooth. Hit förde jag, wid jultiden 1788, en älskad maka och twenne barn, och innan året fullbordat sitt lopp ägde wi ännu en son. Wid inträdet på denna nya lefnads-banan, med ringa förmögenhet, hade wi att möta många obehagligheter, men Herren war med oß och ledde oß igenom allt.

Här fann jag mina utwärtes religions förmåner wida skiljde från hwad de woro i Mousehole. Det war likasom att blifwa förd ifrån Gosen till en torr och ofruktbar ödemark. Intet Capell fanns i granskapet; men i ett farm-hus*, på ¾ mils afstånd hade wi predikan engång hwar fjortonde dag. Här war en liten claß, swag och öfwergifwen nog; ty han hade ingen ledare, (den som warit ledare hade flyttat någon tid förut), och ingen

* Jordägarne hade indelat sin jord i wissa mindre delar eller lotter, dem de bebygt med nödiga hus för en åkerbrukare. Hwar och en sådan lott utstäldes sedan på orrende, och kallades en Farm.—Öfwers.

enda af medlemmarne kunde biträda i att hålla ett böne-möte. När jag fick se dessa få fattiga fåren i ödemarken utan herde, begynte jag utfinna orsaken, hwarföre Gud hade fört mig hela 26 milen bort ifrån och fästat mig på denna plats.

Jag tog wården om den lilla classen, och framgick några år, utan att se något särdeles wara gjordt. Slutligen kommo twenne fromma män för att arbeta i granskapet för en kort tid, och jag föranleddes, på ett särdeles eget sätt, att gifwa dem bostad i mitt hus. Med deras biträde började nu ett bönemöte, och omkring denna tid ansåg jag för min pligt, ehuru Herren blott gifwit mig en förmåga, att under böne-mötena gifwa ett uppmanings ord. Jag såg syndare förgås utan bättring, och Herren tycktes säga till mig: „jag skall kräfja deras blod utur din hand." Med fruktan och darrande röst öppnade jag min mun för att bedja dem fly den tillkommande wreden. Och snart derefter täcktes Herren, till wår stora glädje, att öfwertyga och omwända några få själar, och lägga dem till wårt ringa antal.

Omkring denna tid behagade Herren att höra wåra böner och omwände mina twenne äldre barn. Då jag återwände en natt från Quartal-mötets kärleks-måltid i Redruth, i sällskap med en from wän, berättade han mig att han aftonen förut haft den osägeliga lyckan att bewittna sin unga dotters omwändelse, medan han höll henne i sina armar. Jag underrättade honom att jag ägde twenne barn, som hade wäxt opp till mogen ålder, men att jag war sorgsen wid att säga att jag ännu icke sett några tecken till Guds werk i deras själar. Hans swar skall jag aldrig förgäta: — „Broder, sade han, har icke Gud lofwat att utgjuta sin anda uppå din säd, och sin wälsignelse uppå dina efterkommande?" Orden genomträngde mig på ett obeskrifligt sätt; de syntes fatta tag uti hjertat; jag kände likasom jag icke gjort min pligt, och beslöt att göra ett nytt försök i bönen. Jag hade altid bedit för mina barn, men nu grep jag efter löftet med trons hand, och drog mig dagligen undan en särskild stund för att påminna Herran om hans ord. Jag sade ingenting af hwad jag kände eller gjorde till någon annan än hjert-ransakaren, med hwilken jag brottades i bönens kamp.

Då jag war ute wid mitt arbete på åkern, omkring 14 dagar sedan jag på detta sätt börjat sysselsätta mig med Gud, fick jag bud ifrån min hustru, som sade att jag wäntades hem. När jag inträdde i huset, sade mig min hustru: „Grace är i andra wåningen, synbarligen oroad för någonting; men nämner ingenting mera än att hon måste se far.“ Döm om mina känslor, när jag fann min dotter en gråtande synderska wid Jesu fot. Då hon blef mig warse utropade hon: „jag är rädd att jag går till helwetet.“ Mitt swar gick af fullt hjerta: „Nej, ära ware Gud, jag är icke rädd derföre nu.“ Hon sade att hon känt syndens tyngd omkring 14 dagars tid, och att hon nu längtade att finna Christum. Jag utwisade för henne den sanne läkaren, och hon fann snart lugn genom tron på det försonande blodet. Min äldste son hade hittils warit ytterst liknöjd om hwad som hörde till Gud, och omgicks med ungdom af lika sinnes-beskaffenhet; men nu blef han föremål för en uppenbar förändring; han uppsade sina gamla kamratskaper; och en Söndags eftermiddag, just som jag stod i begrepp att gå för att möta min claß, kom han till mig med sorgset sinne, och uttryckte sin åstundan att följa med mig till claß-mötet. Han gjorde så, och den dagen fick han sin lyckliga del bland Guds folk; och tackadt ware hans heliga namn, de fortwara båda intill denna dag.

Societeten hade nu ansenligen tillwäxt, och den ofruktbara ödemarken begynte att få lif. Wi hade twå stora classer, men icke en hade ännu uppstått att biträda mig såsom ledare. Wi hade nu predikan twå gånger i weckan, och rummet, hwaruti wi församlades, blef för trångt för församlingen, och det war äfwen mycket owißt, om wi mycket längre skulle få innehafwa det, hwarföre jag ansåg mig pligtig att göra mitt yttersta, för att få ett litet Capell upprest, innan Herren skulle flytta mig ifrån dem. Efter mycket beswär och bekymmer blef en plats anskaffad för detta ändamål. Att bygga Capellet war ett stort werk för oß; men genom arbete, gifwande hwad wi kunde, och bedjande utaf dem, som Gud bewekte att hjelpa oß, sågo wi slutligen det wälsignada arbetet fullbordadt. Och nu då jag såg mitt hjertas åstundan uppfyld, huru gladdes jag icke och fröjdades i min salighets Gud!

Herrans werk framgick mer och mer i societeten; och nu begynte jag att känna ett särdeles bekymmer för min yngre sons frälsning. Jag fattade med tron tag uti samma löfte, som jag påyrkat, när jag bad för mina andra barn, och gick till samma plats för att anropa Gud för hans hjelp. En dag då jag brottades med Gud i kraftig bön för honom, kommo dessa orden med magt öfwer min själ: „Och icke en klöf skall tillbaka blifwa.“ 2 Mos. 10; 26. Jag kunde ej mera bedja, min bön gick upp i lof, i glädjerop, och „ära, ära! Herren skall frälsa hela min familj!“ Under det jag skrifwer detta flyta de tysta tårarna ned från mina ögon. Hans lefnad war helt och hållet moralisk. Jag kunde icke förebrå honom för någon utwärtes synd. Under lediga timmar war hans nöje att studera åtskilliga grenar af nyttig kunskap; men detta, ehuru godt på sin plats, war icke religion. Jag kände att hans hjerta war ännu främmande för Gud. Efter det swar jag erhöll i bönen, wäntade jag någon tid, hoppandes se förändringen werkstäld hos honom, såsom det skett med hans syster och broder; men då detta icke ägde rum efter min förwäntan, kände jag djupt intryckt i min själ pligten att omfatta första tillfälle att öppna min själ för honom, och förtroget tala med honom om det som hörde till ewigheten. Jag kom derföre till honom wid ett tillfälle, när han som wanligt war sysselsatt med sina böcker, och med ett hjerta, som war djupt rördt, frågade jag, om tiden ännu icke war inne för honom att inträda i ett lif af religion. Jag sade honom under tårar att min kropp war swag, och att om någonting skulle oroa min själ i dödsstunden, så skulle det wara den tankan att sluta mina ögon i döden, innan de sett honom omwänd till Gud. Herren täcktes wälsigna detta bemödande, sanningen grep in i hans hjerta, han gick med mig till claßmötet, och erhöll snart frälsningens kunskap genom sina synders förlåtelse. Detta war ett ämne af stor fröjd och glädje för mig och min dyra maka. Wi hade nu den osägeliga lyckan att se alla wåra dyra barn omwända till Gud, och wandra med oß på den wäg, som leder till himlen.

Platsen för wår Gudstjenst blef nu åter för trång för oß, och föreningen och wännerna af Guds sak hade så tillwäxt, att

efter mycket öfwerwägande det blef beslutadt att rifwa ned det Capell, som blifwit upprest få år förut, och bygga ett mycket större på samma lägenhet, och lägga en begrafningsplats derwid. Följaktligen blef så werkstäldt. Jag tog icke så framstående del deruti som wid förra tillfället. Gud hade upprest andra att taga denna bördan ifrån mig.

I Junii Månad 1813 behagade Herren att hemsöka mig med en sträng och swår bepröfwelse, genom att hädankalla min dyrt älskada maka. Hon dog af den pinsamma sjukdomen, kräftan i bröstet. I begynnelsen af hennes sjukdom rådfrågades twenne läkare; men för en olikhet i deras omdömen blef hon icke opererad. I 18 Månader led hon stundom obeskrifligt, men Herren uppehöll henne underbart. Hon fördrog sina plågor på ett förwånande sätt. Sådan war uppenbarelsen af Guds närwaro i hennes själ, att hon midt uti sitt swåraste lidande, kunde ofta innerligt sjunga sin älsklings-psalm, så högljudt att hon hördes i hela huset. „Pris ware Abrams Gud" war den psalm hon mycket älskade att sjunga, i synnerhet dessa twå werser: —

„Pris ware Abra'ms Gud,
Hwars milda nådesljud
Är kraftigt nog att leda mig
På all hans stig.
Han kallar masken, wän,
Han är min Gud igen;
Han frälsar mig ur ewig nöd,
I Jesu död.

„Han swurit har wid sig,
Jag tror det wisserlig,
Att jag på örne-wingars par
Till himlen far.
Hans anlet skall jag se,
Hans magt skall jag tillbe,
Och sjunga undren af hans frid
I ewig tid."

En morgon, när plågan ansatte henne, sade hon: „oroa dig icke för mitt ewiga wäl, ty Herren har gifwit mig en sådan försäkran om det hoppet att, om än plågan går till den höjd att hon beröfwar mig förnuft och sans, jag wet att jag går till himlen.“ En kort stund innan hon dog, kallade hon mig och min son Benjamin till sidan af sin bädd, och bad oß sjunga den wackra psalmen.

„Jord och himmel på engång“ m. m,

Hon förenade sig innerligt med oß, så långt hennes krafter tilläto; och den trones seger och kärlek, som innehölls i psalmen, tycktes wara hennes hjertas språk. Just som hon insomnade i Jesu sade hon: „hwilan skall blifwa herrlig.“ Jag war mägtig att utan en knorrande tanka offra henne åt Herran, såsom hans egen gåfwa, i den fulla trons wißhet, att wi snart skulle mötas i himlen, för att aldrig mera skiljas. Hon war den första person, som jordades i Ponsanooths kyrkogård; och jag hade för affigt att min kropp skulle läggas i samma graf, när jag doge, så att wi måtte sofwa tillsammans, till den stora dagen, „då basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgänglige.“ 1 Cor. 15; 52; och wi, jemte, såsom jag hoppas, alla wåra dyra barn, skola fara upp och för ewigt wara hos Herran.*

Snart härefter, i början af År 1814 utbröt en stor och herrlig religions-rörelse i Redruth, och spridde sig till åtskilliga trakter af Cornwall. Det war en sådan rörelse, som aldrig mina ögon sett tillförene. Jag säger en herrlig religions-rörelse, ty sådan bewisade han sig på min egen själ; min tro wäxte wid att se Guds mägtiga kraft förklarad i att öfwertyga och omwända sådana stora skaror. För denna stora och nådefulla besökelse skola oräkneliga prisa Gud i all ewighet. Det har blifwit min glädje att bewittna mångas lyckliga död ibland dem, som denna gången fördes till sanningens kunskap. I Ponsanooth erhöllo wi en stor del af detta allmänneliga goda. Societeten, som 25 år förut, bestod af en enda liten och swag claß, blef nu en societet af nära

* Se widare underrättelse om min moder i Wesleyan Method. Magazine för år 1815. Utg.

200 medlemmar, indelade uti 11 Classer. Tre af dessa kommo under min wård, och en af dem anförtroddes åt min yngre son, som någon tid förut hade tjenstgjort såsom local-predikant.

[* Af alla de olika religions rörelser, på hwilka Cornwall warit en så märkelig skåde-plats, sedan Methodismen der först blifwit planterad, ansågs den rörelsen, om hwilken min fader här talar, såsom den mest slående och wigtiga. Den är nu wanligen utmärkt med benämningen: „den stora religions rörelsen." Han började i Februarii månad wid ett böne-möte i denna stad, (Redruth), då åtta personer funno frid med Gud. Följande afton wid ett annat böne-möte blefwo många flera kraftigt gripne af öfwertygelsen om synd; och efter mycken kamp och uthållande bön, funno de en tillflykt hos frälsaren. Ifrån denna tid blef ett allwarligt bekymmer ganska allmänt; och under loppet af följande wecka, blefwo många hundrade i staden och granskapet, som förut lefwat i liknöjdhet om sina själar, förda till djup oro för sitt andeliga wäl, och en myckenhet af dem blefwo begåfwade med mycken klarhet i sitt tal att bewittna den kännedom de hade om sina synders förlåtelse. Omkring en wecka sedan detta utomordentliga werk begynte, drog mig ryktet derom till skådeplatsen, och jag tillbragte större delen af en natt med folket i Capellet. Ånger-smärtans udd, orons storlek, gudagtighetens ifwer, antalet af unga lyckliga omwända, hwilkas anleten wisade idel glädje, öfwerträffade wida allt hwad jag i den wägen hade bewittnat. Den himmelska lågan spridde sig snart till åtskilliga föreningar i kretsen; och på dessa olika platser framstälde sig dylika uppträden för den undrande åskådaren. I Tuckingmill skedde werkan så på engång, och war så allmän och kraftig, att mötet, som började i Capellet Söndagen den 27. icke kunde upplösas, utan fortfor utan afbrott till derpå följande Fredags förmiddag. Rörelsen utbredde sig hastigt till kringliggande kretsar, och endast under loppet af få weckor blefwo mer än 5000 af den okunniga, småaktiga och ogudagtiga werlden allwarsamt bekymrade för ewigheten, förenade i religiös förening, och företedde i

* Dessa och följande anmärkningar i berättelsen inneslutna inom dessa [ ] tecken, äro inflätade af utgifwaren.

sitt utwärtes uppförande allt hwad som är skönt i fromhetens och dygdens tidiga blomstring. Det är sant att många af dessa „löftets arfwingar" för länge sedan affallit och återwändt till sina gamla wanor; men det är äfwen sant att, intill denna dag, en myckenhet är ståndande fast i Guds wägar, och att hundrade, om icke tusende, af dem dött i tron, wittnande i sina sista andedrag att Guds nåd icke warit fåfäng uti dem. I befrämjandet af detta stora och „herrliga werk", som min fader kallar det, war han en ganska werksam och nyttig handledare; och jag tror att han derigenom blef delagtig af en rik tillwäxt i andeligt lif och kraft, som hade en lycklig werkan på alla hans öfriga handlingar i lifwet.]

Min dotter och äldre son woro gifta, och jag hade ingen af min familj hos mig mer än min son Benjamin, till hwilken jag war fästad i kärlek och ömhet mera än jag kan uttrycka. Men, se och märk! tiden war nu kommen då jag måste gifwa upp min Benjamin till Herran. Jag war närwarande wid Quartal-mötet, hållet i Bedruth, i Mars 1814, då Herr Truscott, då warande öfweruppsyningsman i kretsen, föreslog inför Mötet, att han skulle anbefallas hos näststföljande Conference att anställas såsom resande predikant. Detta gick enhälligt igenom, ty jag wågade ingen motsägelse, warande helt och hållet öfwertygad att det war Herrans wilja; ty jag hade orsak att tro, äfwen af omständigheter från hans barndom, att Gud hade ernat honom till prediko-embetet. Han gillades i district-mötet, och efter att hafwa blifwit antagen af Conferencen, förordnades han första året till Plymouth Dock (nu Devonport) kretsen. När tiden kom för wår skiljsmässa, blandade wi wåra tårar tillsammans, men underkastade oß Herrans wilja.

[Att göra min fader rättwisa, är det nödwändigt att infläta följande utdrag af hans första bref, som skrefs till mig, och hwaraf jag blef mycket öfwerraskad, rörd och hugswalad; öfwerraskad — emedan jag icke förut kände hans försök att meddela sina tankar skrifteligen; rörd — af bewisen på hans öma, faderliga känslor; och hugswalad — af hans tro, och de fromma, tröstefulla betraktelser, som brefwet innehöll. Detta

bref war så mycket mera wälkommet för mig, som det kom på en tid, då min själ war storligen nedslagen, genom naturlig mißtröstan, då man aktar ingå i prediko-embetet. Skrifwelsen är ganska läslig; men i motsats till de bref, som skrefwos få år derefter, är den i hwarje fall ganska underlägsen. Han är daterad 14 dagar efter sedan jag lemnat hemmet. Ledaren, som utnämndes för min claß, war hans son i Evangelio och hade få år förut blifwit uppwäckt under en uppmaning, som han gjorde i en grann-förening. Brodren Grose war en utmärkt from claßledare, och en ganska kär wän både till min fader och mig. Jag stod i några år i stor förbindelse till honom för hans lifliga, uthållande och kraftiga böner. Denne Guds mannen, hwars namn jag älskar att minnas, lefde och dog i trons seger och hopp.

Den 8. November, 1814.

Min käre Son!

Jag emottog ditt bref med glädje, och är tacksam för den ömhet, som folket wisar dig. Må Herren göra dig till en wälsignelse för deras själar! Af det som jag känt i min själ har jag full förtröstan att Gud skall wara med dig. Fredags morgon, sedan du lemnat mig, medan jag war sysselsatt att bedja Gud för dig, uppfylde han så min själ med sin kärlek, att jag warit lycklig alltsedan. Jag är undergifwen Guds wilja, och det är i sanning ljuft; så att jag wille att du icke bekymrade din själ för mig. O måtte Gud fylla dig med tro och kärlek, och ett brinnande nit för hans ära och själarnas wäl! Allting skall blifwa glädjefullt, när Christus är kostbar för dig. Kom altid ihåg att utan honom kunna wi intet göra. Må han blifwa din prophet, prest och Konung! Se till att du predikar honom i alla sina embeten. Jag är redo att säga:

„O gif basunens röst
Att hela werlden kalla;
Och bjuda hjertan tröst
I den som dog för alla!"

O må du blifwa skicklig att föda Guds kyrka, som han har köpt

med sitt eget blod! Kom ihåg att Christus säger: „föd mina lamm;“ dessa måste födas med ordets oförfalskade mjölk. Han säger äfwen: „föd mina får;“ twinga dem till en större grad af tro och helighet. Själa-werk är ett wigtigt werk. På denna räkning hyser jag känsla för dig; och min bön till Gud är dagligen och stundeligen att han måtte wara med dig, och gifwa hans ord anda och lif, och sända det hem till hwarje hjerta och hwarje samwete. O måtte du känna medlidande för syndare på förderfwets brant, och måtte du få glädjen att höra dem ropa efter nåd, och wisa dem till en korsfästad frälsares sår; och måtte Jesus wara tillstädes att förbinda deras krossade hjertan! Säg dem att han är en läkedom för allas deras sår, och att allt — allt hwad de behöfwa finnes der. Du wet att det stora ändamålet med predikan är att frälsa själar; men om du icke skulle få se säden genast komma upp, så wänta med tålamod; det blifwer icke derföre sämre skörd. Bed att hon måtte fatta djup rot, och då skall hon komma upp i tillbörlig tid.

„O hwilken fast och stadig tro,
Att trösta på den starkes ord!“

Och måtte han gifwa dig all den wisdom och nåd, som gör dig skicklig för werket! Herr Truscott spisade middag hos mig i Söndags; han helsar dig innerligt, och skulle blifwa glad att få en rad ifrån dig, och sade att han skulle skrifwa till dig tillbaka. Efter ledare-mötets beslut blef John Richards bestämd att blifwa ledare för din claß. Många böner för ditt wäl hafwa predikanterna och folket framburit. Brodren Grose säger att han är altid lycklig, då han beder för dig; han helsar dig ömt. Stafningen är oriktig, men jag hoppas att du kan finna ut min mening.“

[Innan wi gå widare i berättelsen, skall ett utdrag af hans andra bref till mig icke blifwa oangenämt för läsaren. Det wisar yttermera ej blott hans deltagande, utan äfwen hans förmåga att underwisa och bistå dem, som behöfde hans hjelp.

Den 13. December 1814.

Min dyre och älskade Son!

„Ditt länge efterlängtada bref kom säkert i min hand, och jag blef glad att höra att mitt bref warit en wälsignelse för din själ; men blef ledsen att finna ditt sinne på något sätt nedtyngdt. Antag att wi icke äro några guld-eller silfwer-käril, så wet du att ler-käril icke böra föraktas. Kom ihåg den dyre Jesus med sitt linnekläde och bäcken, och lär af honom att blifwa mild och ödmjuk af hjertat, och du skall finna ro till din själ, och låt mig säga dig, att jag icke kan finna någon annan wäg. Deßutom har mera blifwit gjordt med bocka-hornet än med silfwer-trumpeten. En god man anmärker: „Hwar och en kan icke blifwa förträfflig, men han kan blifwa nyttig. En nyckel af jern kan öppna dörren till gyllene skatter. Ja, jernet kan göra mycket, som guldet icke kan." O hwilken eländig fiende det egna jaget är för den fattige pilgrimen. Huru djupt det sitter! och må jag icke säga, det är en försträcklig mördare? Den stora leran är att lära lydnad för Guds wilja. Wi äro leret och han är pottomakaren. Det skall taga tid att lära denna lexan såsom wi böra. Jag är ännu icke till hälften fullkomlig deruti. Huru förnuftsenligt att wi skola blifwa pröfwade! Jag insåg aldrig detta så klart som nyligen, då wågor och storm gingo öfwer mitt hufwud, och min kraft, och helsa och wänner skiljdes ifrån mig. Men under det jag blifwit lemnad allena är Gud hos mig och jag kan säga:

„Härpå min själ förlitar sig,
Din nåd, O Gud, är ewiglig."

Hwad jag känner för dig, wet ingen utom Gud och min egen själ. Få dagar sedan, då jag gick att besöka en utaf min claß, som war sjuk, bad jag för dig, hela wägen jag gick, och Gud gaf mig ett kostbart löfte för dig, och försäkrade mig att hans nåd war tillräcklig för dig. Härwid hoppade min själ inom mig af fröjd, och strömmar af tacksägelse flöto från mitt hjerta till Gud för din räkning. O huru stark min tro war den gången för dig! Min käre son, häng på Christum allena; då skall du

blifwa trygg, och han skall göra krokiga wägar rätta, och ojemna ställen släta."]

Många månader sedan min son lemnat mig, för att ingå i sitt stora och wigtiga företagande, och jag blifwit helt och hållet allena på min farm, och priserna på alla afkastnings artiklar woro i ett wexlande tillstånd, war jag stundom mycket bekymrad i anseende till den utwäg jag borde taga för framtiden. Tidtals war jag mycket nedslagen, och kunde endast finna tröst, då jag såg bort från mina timliga omständigheter. Stundom hugswalade mig Herren storligen med sina kostbara löften, och jag wälsignades mycket, då jag sträfwade att göra mig sjelf nyttig för själar. Jag hade intet begär att söka rikedomar; likwäl om jag blifwit öfwertygad att det warit min pligt-wäg att längre fortfara i mitt yrke, så war jag willig att underkasta mig det, ehuru jag knapt wet huru jag skulle gått det igenom. I detta tingens läge lade jag saken framför Herran, och sökte allwarligt efter ledning från höjden. Han såg att min bewekelse-grund war att behaga honom, och han täktes leda mig. En afton, under det jag satt allena och öfwertänkte om jag skulle afsäga mig farmen och göra mig ledig från werldens omsorger, kommo dessa orden med kraft i mitt sinne: „si, jag hafwer gifwit för dig en öppen dörr." Uppenb. 3; 8. Jag ansåg det genast såsom en röst ifrån Herran, och mitt hjerta swarade: „då will jag på engång gå ut ifrån werlden, och draga mig undan från alla deß omsorger." Från denna stund såg jag min wäg klar. Jag blef helt och hållet fredad för werlden, och beslöt att helt och hållet uppoffra mina återstående dagar åt Guds tjenst och ära. När mina wänner, som hörde till Ponsanooths societeten, fingo del af mitt beslut, uppfyldes deras hjertan med sorg, och med stor swårighet kunde de böja sina sinnen att underkasta sig det. Då jag lade ärendet fram för predikanterne och ledare-mötet, ansågs det bäst att jag fortfore till namnet att wara ledare för mina tre classer, och besökte dem så ofta jag kunde; och blefwo tre andra ledare, eller biträdande ledare, utwalde att taga wården i min frånwaro. På detta sätt har det fortfarit intill närwarande stund.

[Sedan wi nu sett föremålet för detta minne afsluta sina timliga angelägenheter, och draga sig undan från werldslifwets buller och oro, samt innan wi följa honom i de wigtiga werkningarna på hans nya bana, under den lugna tiden af hans lif, wilja wi i sanning nedskrifwa några få anmärkningar öfwer sådana drag af hans affairs-karakter, som äro mest wärda att antecknas och efterliknas. Här werkade han inom en trängre krets, hwarföre hans exempel är bättre beräknadt på att underwisa; likasom den jordiska lyckan snarare beror på att wäl förwalta det lilla än det stora.

[Han war ett föredöme af flit, både såsom tjenare och då han som man dref sitt eget yrke. Medan han war i andras tjenst recommenderade honom hans flit och trohet i hwarje pligt-utöfning, redan från tidiga åren i hans husbondes synnerliga aktning och förtroende. Hwad som anförtroddes åt hans wård, hölls i god ordning, så långt hans händers flit och hjertas trohet förmådde, ofta, i sanning, bättre än om det warit i ägarens egen hand. Såsom en religiös tjenare, eller en tjenare som bekände gudagtighet, „prydde han Guds sin frälsares lära i alla stycken. I sina egna affairer, sedan han antagit farmen, blef hans flit ett ordspråk. Han begynte med litet, och fortgick i sitt anletes swett. För honom war det dock ingalunda slafweri; ty han gick bort med willig fot och glad min, att troget arbeta för sin bergning, och fullgöra sin pligt i den ställning af lifwet, hwartill Gud honom kallat. Hans flitiga hand frambragte snart en slående förändring på hans farm. När han tillträdde farmen, war denne blott en ödemark, och spådde grannarne att han snart skulle dö utaf hunger; men inom få år blef stället en älsklings fläck, som framtedde de lyckliga werkningarna af god förwaltning och flitig odling. Emedan han icke kunde fördraga lättjan hos sig sjelf, kunde han heller icke fördraga den hos andra; hwadan han, såsom husbonde kunde med stickande, äggande ord röra på dem, som woro med honom.

[Äfwen hans punktlighet förtjenar efterföljd. Antingen han skulle göra någon utbetalning eller fullgöra någon annan pligt, så skulle icke endast saken göras, utan måste hon, om möjligt, ske

på den första delen af den bestämda tiden. Ej heller hängde kanhända någon så fast wid den gamla regeln, att fatta tiden i framlockarna. Från hwad han hade att göra kunde intet göromål, som hörde en annan till, quarhålla honom ett ögonblick. Ingen enda wäntade på honom, ty han kunde icke mera röfwa folk på deras tid än på deras penningar. I handlingar med honom war brist på ordhållighet ett ondt, hwaröfwer ingen kunde beklaga sig. Det werk som skulle ske i dag, blef aldrig uppskjutet till morgondagen; ej heller lemnades det, som skulle göras på förmiddagen, ogjordt till eftermiddagen. Han tycktes altid känna styrkan af dessa ord; „allt det dig förekommer att göra, det gör friwilligt;" Pred. 9; 10; och så långt hans inflytande kunde räcka, försökte han att göra andra lika så färdiga som han sjelf war. Ett af hans ofta upprepade och wäl ihågkomna tänkespråk war: skynda, ty du skall finna tiden i fullt arbete. Huru wäl hade det icke warit för religionens ära och framgång, om detta praktiska afseende på punktlighet hade blifwit mera iagttaget både af tjenare och affairs-män!

[Med dessa åsigter och wanor war han icke äregirig och icke beräknande. „Håller icke mycket af eder sjelfwa," Rom. 12; 16, war ett bud, wid hwilket han noga war fästad; och hwarifrån ingen kunde draga honom åsido för att begifwa sig in uti politiska saker, eller luftiga förslager att öka sina timliga fördelar. Med stor enfald syftade han på pligt och himmel. Han sökte ingenting af denna werldens goda mer än en måttlig utkomst. För denna sträfwade han stilla, hederligt och manhaftigt; med denna wälsignade honom Gud; och i besittningen deraf ägde han wisheten att lefwa så förnöjdt och lyckligt, som någon menniska. Sedan Herren wälsignat hans händers mödor, wäntade han icke på tillfälle att utwidga sina gränser; utan woro alla hans behof uppfylda, och kände han ingen böjelse att belasta sig med werldens icke nödwändiga omsorger. Han hwarken önskade någon winst, ej heller wille han dela speculationens mißräkningar. Ingen kunde heller förmå honom att taga lott i en grufwa. Några af hans wänner påyrkade detta enträget; men kännande att ett sådant företagande icke för honom wore pligtens wäg,

war hans wanliga swar: „jag är icke kallad att inlåta mig i sådana ärender." För sitt trogna fasthållande wid denna grundsats, kände han sig sjelf rikligt belönad till slut. Icke långt innan han lemnade sin farm, kom en af hans förtrognaste wänner att besöka honom, och förde med sig en gruf-agent, och de nyttjade hwarje skäl som stod i deras magt, för att förmå honom att ingå på företaget; men han förklarade att han hade intet att göra med deras lofwande förslager, emedan det icke war hans sak att äfwentyra någonting utöfwer en djup plog. Lik många andra affairer af det slaget slog den omtalada grufwan illa ut; och under sin sista sjukdom, då han tacksamt uppräknade den Högstes wälgerningar, som wakat hela lifstiden öfwer honom, för att göra honom godt, anmärkte min fader för mig, med någon rörelse, att om han i det ögonblicket låtit öfwertala sig, så hade han med ett enda slag blifwit beröfwad de små frukterna af sin flit, och blifwit bringad i fattigdom för sina återstående dagar. Hwilket antal af christna familjer skulle ej blifwit frälsta från rikedomens förstörande snaror; och huru många flera från de talrika frestelserna af löftesbrott och swek, om de hade haft samma stränga fasthållande wid pligtens stråt, som föremålet för detta Minne!

[Ett annat recommenderande drag af samma gren i min faders karakter, war att han förde religion in i werlden, och på samma gång höll werlden ute från religionen. Icke trög i det han hade för händer, brinnande i andan, skickande sig efter tiden." Rom. 12; 11. I afseende på denna text har hans lefnad försett mig med en bättre utläggning, än någon annan som jag sett; och hwilket jag ofta åberopat. Han war wisserligen ingen af dessa, som åkallade Gud, utan att sätta sina skuldror till hjulet; ty somlige som sågo honom så allwarligt wid hjulet, hafwa, tror jag, haft en slags frestelse att fråga om han hade förgätit den andra delen af sin pligt, eller åtminstone, om han hade något egentligt förtroende derpå; men säkerligen, under det han gjorde det ena, lemnade han det andra icke ogjordt. Lik folket under Nehemie styrelse hade han sinne för arbetet, och på samma gång antog han deras bruk och gjorde sin bön till Gud. Likasom han

stundom kunde angripa de lättjefulla och göra dem driftiga, så kunde han med mycket allwar erhindra religions-bekännare om wigten att i allt hwad de hade för händer nalkas Gud med bön och åkallan; och af Gud utbedja de ting, som woro erforderliga och nödwändiga för både kropp och själ. När han tillträdde sin farm, kunde han icke upsätta hwad dertill nödigt war, utan att ådraga sig skuld. Detta war en börda och ett bekymmer för hans själ; och under det han tidigt uppsteg, och sent gick till hwila, och åt sitt bröd med tacksägelse, hörde jag honom säga huru brinnande han bad Gud att bringa honom i de lyckliga omständigheter att icke wara någon något skyldig. Medan, säger han, jag följde min boskap till wattning, war mitt hjerta allwarligt sysselsatt med Gud, bedjande om hans wälsignelse i mina werldsliga affairer, och sägande huru lycklig och tacksam jag skulle blifwa, om han täcktes gifwa mig min lilla egendom fri ifrån skuld.

[Wid passande tillfällen sökte han äfwen att framställa religionen för werldsliga män; hwadan i köp och affalu altid något inblandades om waror af högre beskaffenhet. Jag har ofta beundrat huru naturligt och lätt han kunde öfwergå från werlden till religionen, hållande wid samma tillfälle båda på sin plats. Men under det han omsorgsfullt sökte att föra religionen in uti werldslifwet, gaf han samma agt att förekomma att werlden icke trädde inom religionens gränser. I sin uppmärksamhet på nådens medel rörde han sig med bestämdheten af ett urwerk. Sällan kunde, ware sig sällskap, trötthet eller sysselsättning afhålla honom från platsen för allmän Gudstjenst fem till sju gånger i weckan, ehuru afståndet war omkring en mil ifrån hans boning till Capellet. Genom att drifwa på arbetet litet den tidigare delen af dagen, kunde han äfwen i skördens brådska finna tid att afbryta arbetet, så att alla händerna, om de dertill woro böjda, kunde bewista predikan eller mötet om aftonen. Då jag ofta påyrkar hos andra, som bekänna religion, men äro ganska mycket sysselsatta med werlden, wigten och werkställbarheten af deras ordentliga besök wid Afton-Gudstjensterna, så har jag blifwit ledd att omtala hans exempel, såsom en lycklig förklaring af de ting, som jag önskade recommendera.]

Andra Capitlet.

Jag gick nu att bo tillsammans med min dotter i Dovstall, i Mylors socken, på 3 mils afstånd från Ponsanooth. Sedan jag dragit mig ifrån werlden, har min frid flutit som en stilla å, och min glädje flödat likt Jordanens swallande flod.

„All ära och tack åt Jesus allena.“

O hwilken frälsning, som Jesus köpt åt fattiga syndare! Det är en full, fri och närwarande frälsning; en frälsning från all synd, deß skuld och magt, och deß werkliga inneboende; och en frälsning till Guds herrliga beläte. Och denna frälsning erhålles genom enkel tro. O huru stora äro de troendes förmåner! De blifwa icke blott renade från synd, utan de blifwa också Guds barn; — Guds arfwingar och Christi medarfwingar. „Allt är edert och I ären Christi.“

„O had' jag tusen tungors chor
Att sjunga frälsarns pris;
Den Gud, som opp i höjden bor,
Så nådig, stark och wis!“

Många omständigheter hafwa förekommit i mitt lif, utom hwad som redan är omtaladt, uti hwilka det behagat Herran att göra mig nyttig, både för hans egna folk och för syndare. Det första som nu träffar mig är detta: — Då jag återwände en Sabbathsdag ifrån Gudstjensten och händelsewis såg tillbaka, såg jag en af mina grannar komma. Jag kände strart en ingifwelse i sinnet att tala till honom om hans själ. Således stannade jag tills han hann upp mig. Jag talade då öppet till honom om hans tillkommande ställning; men jag fann snart att död och ewighet woro ämnen, hwilka han ganska litet öfwertänkt, ty han war djupt söfd i sina synder. Jag begynte då predika lagen

för honom, och lyftade ofta, under det jag talade, mitt hjerta till Gud att wälsigna hwad jag sade. Jag frågade honom om han wille dö i sitt närwarande tillstånd. Han tillstod att det wille han icke. Jag uppfordrade houom då allwarligt, att, såsom han nu icke war i den rätta sinnesstämningen, han skulle, så snart han uppnådde sitt hus, gå in uti sin kammare och falla ned på sina knän, och ropa efter den nåd, af hwilken han war i så stort behof. Tackad ware Gud, han tog förmaningen i akt; ty han kom hem och drog sig genast undan för att bedja. Herren lät honom se och känna att han war en fattig, förlorad syndare. Han erhöll snart sin del i Christi blod, lefde någon tid såsom ett slående bewis på den Gudomliga nådens kraft, och afled lycklig i Gud.

En annan gång, då jag gaf några uppmaningsord, behagade Herren att wälsigna mina swaga bemödanden i att uppwäcka en annan fattig syndare. Han har nu stått fast i tron i många år och blifwit claß-ledare. Ingen tunga kan uttrycka den tacksamhet för Herran, som mitt hjerta kände i afseende på dessa händelser; att tänka att den ewige Jehowah skulle begagna en sådan mask som mig att åstadkomma ett så stort och herrligt werk! Jag hoppas att prisa honom derföre i all ewighet. Och huru har icke min tro derigenom blifwit stadfästad att gå framåt i mina ödmjuka bemödanden att göra godt.

I den sednare hälften af år 1815, då jag gick att besöka min son, då resande predikant i Liskeard kretsen, och jag kom till Teagues Gate emellan Grampound och St. Austell, kom en ung flicka wid 18 eller 19 års ålder för att emottaga tullen. Hon war främmande för mig; men i samma stund jag såg henne, kände jag en sådan kärlek för hennes själ, och ett sådant bekymmer för hennes frälsning, att jag tänkte att jag skulle kunnat dö för henne, om det skulle hafwa fört henne till Herran, och warit medlet att frälsa hennes själ. Men så snart jag hade lemnat henne tullafgiften drog hon sig undan på ögonblicket, och jag hade icke tillfälle att tala med henne. När jag kommit några steg ifrån porten, stannade jag min häst och upplyftade mitt hjerta till Gud; ty jag wißte icke hwad jag skulle göra; antin-

gen att fortsätta resan eller wända tillbaka för att efterfråga hennes själs tillstånd. Medan jag eftersinnade en ögonblick, ingafs mig den tankan att jag skulle se henne igen, när jag återwände hem. Jag fortsatte således min wäg; men under de elfwa dagarne, som mellangingo, war hon sällan frånwarande för mina tankar, när jag war i mina ensliga böner till Gud.

På min återresa, kort innan jag kom till porten, beslöt jag inför alla hjertans ransakare, att, om hon åter skulle komma ut, icke lemna henne penningar förr, än jag hade gjort några frågor om hennes själs tillstånd. Så snart jag fick se henne komma ut, sade mitt hjerta: „Gud har sannerligen sin hand i detta ärendet." Så snart wi kommo hwarandra så nära, att wi kunde samtala, sade jag till henne: „kan du wara lycklig på denna ensliga plats?" Men jag fann snart att hon war en främling för lyckan, ty hon war en oupwäckt synderska, utan Gud och utan hopp i werlden. Medan jag talade med henne en kort stund, kom hennes moder, som afhört samtalet, till dörren. Då hon såg detta, smög hon sig ifrån mig och gick in. Härwid blef jag ledsen, att jag icke sagt henne allt hwad jag åsyftade. Jag steg genast af hästen, gick efter henne och fann att Herren hade rört hennes hjerta, ty hon grät bitterligen. Wid åsynen häraf måste äfwen jag fälla tårar. Hennes fader war tillstädes, en from man och claßledare, men obekant för mig. Han bad mig bedja med henne. Herren utgjöt sin ande öfwer oß, och min själ tycktes öfwerswämmad af Gudomlighetens närwaro. Efter bönen sade hennes fader att han ofta önskat att hans dotter skulle gå med honom till claß-mötet, men han hade aldrig kunnat förmå henne dertill. Jag bad henne lofwa mig att hon skulle gå denna afton, ty jag hörde att då skulle möte hållas. Hon kände korset och kämpade emot att taga det uppå sig; men jag fortfor att påyrka min begäran. Hon grät mycket, och min själ war djupt rörd. Slutligen twingades jag af den kärlek, som jag kände för hennes själ, att säga: „jag kan icke lemna dig, förrän du lofwat mig att du i afton will gå med din fader." Hon teg för ett ögonblick, och sade sedan: „jag will gå med honom." Jag wände nu min uppmärksamhet till hennes syster, som war när-

warande, och äfwenledes en främling för gudomliga ting. Hon war redan mycket rörd af det samtal, som ägt rum, och jag kände godt hopp att utan mycken swårighet kunna besegra henne. Och så lofwade hon mig snart att denna afton gå med sin syster och förena sig med Guds folk.

Efter detta hörde jag ingenting af dem på fyra månader. Då wid denna tid wännerna i Liskeard uppfordrade mig att göra dem ett förnyadt besök, kom jag åter att passera Teagues Gate. Då jag kom nära, sökte jag, så godt jag kunde, att dölja mitt ansigte, derigenom att jag lutade mig framåt öfwer nacken på hästen. Men i samma ögonblick Jane fick se mig, kände hon igen mig, och utropade: „ni war sänd att rädda min själ!" Jag swarade: „det war Herren, som gjorde det, och du bör gifwa honom äran derföre." Då hennes syster fick höra min röst, sprang hon ut med himmelskt strålande ögon, och utgjöt sig i den Högstes pris. „Kom in", war deras språk. Jag gick in, och de berättade mig att de båda, enligt sina löften, hade den aftonen gått till claßmötet, „och nu", sade de, „äro wi båda lyckliga." Deras fader försäkrade mig att han nu icke hade behof att påyrka deras gång till claßmötet, ty de woro sjelfwe sorgfällige att gå wid hwarje tillfälle.

Omkring 18 månader härefter behagade Gud att öfwerflytta Jane till en bättre werld. Hon höll fast den tro hon fattat i begynnelsen, och dog i säkert hopp om ewinnerlig herrlighet. Kort tid efter hennes död besökte jag familjen och sade till Robert, hennes äldre broder: „du måste gå och fylla din systers rum i kyrkan." Jonathan, den yngre brodren, som war närwarande, brast i tårar, och gaf från den stunden sitt hjerta åt Herran. Han fortfor ståndagtigt på Herrans wägar i tre år, och dog sedan lycklig i sin Frälsares kärlek. Omkring 12 månader efter Jonathans död besökte jag ännu engång familjen, och då jag fann Robert ännu oomwänd, kände jag ett trängtande begär för hans frälsning. När han kom in, bad jag de öfriga medlemmarna af familjen att lemna rummet. Jag frågade honom då hwad han kunde hafwa att förebära såsom skäl att icke gifwa sitt hjerta åt Gud. Den tysta tåren begynte straxt att flyta, och innan wi

skiljdes, lofwade han att öfwerlemna sig åt Herran, och gå med sin fader till claß-mötet. Fem år wandrade han på wishetens wägar, och slutade sedan sitt lopp med fröjd. O huru förödmjukade icke dessa händelser min själ i stoftet! Med ett hjerta, som djupt kände sitt intet, föll jag ljufligen ned för Jesu fötter.

„Och tillbad den som älskat syndare."

Ja, jag will gifwa hela äran åt min dyre Jesus allena. Hans kärlek är som en låga i mitt hjerta, medan jag skrifwer, och som twingar mig att utropa.

„O hur dyrbart, O hur dyrbart,
Ljudet är af Jesu namn!"

Men jag måste lemna detta ljufliga föremål, för att fortgå i berättelsen af hans underbara werk.

Kan jag förgäta de lyckliga tider och uppenbarelser af Guds magt, som jag bewittnat i Bicton-Mill, hos min broder Body och hans familj? Aldrig kan jag förgäta dessa ting; synnerligen då jag engång samtalade med hans äldsta dotter Mary. Hon hade någon tid känt sitt bifall i Christo, men nu sade hon: „jag behöfwer att blifwa renad från inwärtes synd, och att älska Gud af allt mitt hjerta." Jag sade henne: „det är Guds wilja eder helgelse; och Gud har sjelf uttryckligen sagt: jag will gjuta rent watten uppå eder, att I skolen rene warda, och jag skall gifwa eder ett nytt hjerta och en ny anda uti eder." Hesek. 36; 25, 26. Här, sade jag, talar den ewige Guden till dig. Tag honom på orden; och med ens „håll dig derföre, att du är död synden, och lefwer Gudi, genom Christum Jesum, wår Herra." Hon lydde befallningen, och genom att sätta tro till försoningen, inträdde hon i Guds folks herrliga hwila:

„En hwila, der wår själs begär
Till högre ting går opp;
Der fruktan, synd och deß beswär
Förbyts i ewigt hopp."

Hon berättade mig nu att hon kände att Christi blod renat henne af alla synder. Jag brefwäxlade med henne i några år. Hon war ett brinnande och lysande ljus; men Herren lät henne icke länge wara en medlem af sin kyrka härnere. Kort innan hon blef sjuk, sade hon till sin syster: „Jag drömde sista natten att jag war med dig och andra i ett böne-möte. Det war en wälsignad stund och wi woro alla lyckliga i Gud. Men det tycktes mig att jag war upphöjd i luften öfwer eller alla." Hon dog i tron, lemnande efter sig ett wälsignadt wittnesbörd att hon gått till herrligheten.

Första gången jag besökte Callington, bad en wän mig att taga en spatser-gång före mötet. Wi besökte Herr Jope och jag kom i samtal med hans dotter Nancy, om nödwändigheten att bereda sig till Guds möte, och faran af att uppskjuta ett så wigtigt werk. Sedan jag lemnat henne, låg hennes andeliga tillstånd mig så på sinnet, att jag blott föga kunde sofwa på hela natten. Om morgonen kände jag likasom en pligt-ingifwelse i mitt sinne att åter söka träffa henne, innan jag lemnade Callington. Det war ett icke litet kors för kött och blod; men jag såg att jag måste göra det. Jag gick derföre till henne, och friade min egen själ. Hon grät mycket, lofwade att gifwa sig åt Gud; och att förena sig med hans folk. Nästa gång jag kom i grannskapet, träffade jag henne i en wäns hus, hwarest jag drack thee. Hon war då bekymrad för sin själ, men i ett träldoms tillstånd, och helt och hållet obekant med frälsningens gång. Jag talade med henne om Jesus Christus, och om de smärtor, som han i sin lekamen burit för henne; och wisade henne att intet annat behöfdes än tro å hennes sida. Efteråt i ett uppmaningstal i Capellet, framstälde jag, på mitt enkla sätt, Christus, såsom en full, friwillig och närwarande frälsare, mägtig och willig att frälsa till yttersta skärfwen. När jag kom ut ifrån mötet, fattade hon tag uti min arm, och sade i sitt hjertas fullhet: „Jag är lycklig, jag är lycklig. Dessa orden föllo i mitt minne,

Skulden utplånad, — lösen betald;
Fadren skall nu förlåta;"

och i samma stund trodde jag, och erhöll mina synders förlåtelse." Hon har sedermera ställt sig ibland mina högt wärderade correspondenter.

Jag har stundom haft tider af märkliga besök af Herrans närwaro. Jag kommer wäl ihåg ett tillfälle, då jag war på besök hos mina wänner i Camborne, att jag en natt på min bädd, blef så fylld, — så öfwerbemägtigad af Guds herrlighet, att om det warit ett tusental af middags solar, så skulle klarheten af Guds herrlighet öfwerträffat dem alla. Jag drefs att ropa högt af fröjd. Det war en öfwerswämmande kraft af frälsande nåd. Det war nu åter jag kände förnimmelsen af inseglet, och andans pant i mitt hjerta. Seende, såsom genom ett glas, Herrans herrlighet, förwandlades jag till samma bild från herrlighet till herrlighet genom Herrans ande. Språket swiker i att gifwa blott en matt beskrifning af hwad jag då erfor. Jag kan aldrig förgäta det, hwarken i tid eller ewighet. Många år förut, kanske ej färre än 30, fick jag andans besegling på ett något när dylikt sätt. Medan jag gick en dag emellan Mousehole och Newlyn, föranleddes jag att gå afsides från allmänna wägen, och knäböjde för att bedja under himlens hwalf. Jag hade icke länge warit sysselsatt med Gud, innan jag besöktes från höjden, och intogs af en sådan gudomlig herrlighet, att mina rop kunde höras på afstånd. Det war en sådan tyngd af herrlighet, att min lekamen tycktes oförmögen att bära den, och jag derföre utropade: (kanhända owisligen): „Herre, drag din hand tillbaka!" I denna ärorika döpelse kommo dessa orden till mitt hjerta med obeskriflig kraft: „Jag har beseglat dig till förlossningens dag."

Gifwande Gud äran, kan jag säga i detta ögonblick, att jag känner att Christi blod renat mig af alla synder. Jag har blifwit ett lefwande tempel, herrligt allt igenom. Jag kan nu älska Gud af allt mitt hjerta, af all min själ och af alla mina krafter. Min inwärtes himmel af fröjd och frid war, tror jag, aldrig så stor som sist. Herre, hjelp mig att gifwa någon lämplig återgäld af kärlek och tacksamhet! O förwånanswärda, förlossande nåd! Med djup känsla kan jag sjunga denna Vers:

„O kärlek, du grundlösa haf!
Min synd är uppswulgen i djg;
Min ondska är sänkt i din graf,
Ingen skuld hwilar mer hos mig.
Jesu blod ifrån himlens höjd
Bringar mig nåd, och nådens fröjd!"

[I berättelsen om några af föregående händelser går han förut, i beräkning af tiden. Det synes wid några tillfällen, att efterföljande företeelser förmått honom att göra tillägg till sin första berättelse. Detta är i synnerhet fallet wid den uppbyggliga berättelsen om Herr Robert Joses familj i Teagues Gate. Min fader har nu slutat sina minnes-samlingar och fortsätter berättelsen i form af dagbok.]

Jan. 10, 1817. Jag kommer just nu från ett besök hos wännerna i Mabe. Wid månads-mötet war Herren sannerligen med oß. De wittnesbörd, som somlige buro om Jesu Christi blods herrliga förmåga att helt och hållet rena, kommo mitt hjerta att hoppa af fröjd. Sådana ödmjuka åsigter af mig sjelf och sådan Andans fattigdom hade jag förut aldrig känt. Dessa äro gagnande tider, då själen är köpt ifrån sig sjelf, och fylld med den gudomliga fullheten. Ära ware Gud, min insigt war aldrig ljusare, min tro aldrig starkare än nu.

„Dig jag älskar, dig allena,
Med ren glädje och inre frid!
Du will dig med mig förena,
Ack hwad sällhet och fröjd derwid!"

Jan. 14. O huru dyrbart är Guds ord för min själ! synnerligast löftena om full frälsning, hwilkas sanning jag lyckligen erfarit för många år tillbaka; ej heller har jag, när tillfället erbjudit sig, skytt att förklara hwad Gud har gjort för min själ. All mörksens magt har icke wartt mägtig att draga mig ifrån werkligheten och sanningen af denna herrliga lära. Det synes mig werkligen att det skulle wara en af mina största synder, om jag förnekade Guds andas werk i min själ. Jag will icke säga,

att jag icke ofta genom otro bedröfwat Guds anda, sedan jag först erhöll den stora wälsignelsen af ett „rent hjerta;" men när min klädnad blifwit fläckad i synd, har jag ihågkommit att jag har en „förswarare när fadrenom", och genom hans gällande förmedling, och kraften af den öppna källan, som twager hwitare än snö, har jag känt min själ nådigt återstäld till den fulla frälsningens fröjd.

[Hwilken nåd det är att Guds frälsning är likaså fri som hon är full! „Om du, Herre, skulle tilläkna synderna, ho kan blifwa beståndande?" Föremålet för detta Minne lefde allmänneligen i andan under sin långa pilgrimsfärd, dock behöfde han en förswarare och en öppen källa; det war endast genom Jesu blod som han kunde dagligen ingå i det heligaste. Han kunde ingå med ödmjuk dristighet; men det war genom enfaldig tro på det blod, som renar från alla synder. Sannerligen jag kände någon annan menniska, som uttryckte en sådan inneboende öfwertygelse om nödwändigheten af Christi fortfarande mellankomst: ej heller har jag känt någon enda, som tycktes så oföränderligt äga en tacksam förnimmelse af den Gudomliga godheten och nåden, som härnere uppenbaras på föremålen för det nya förbundet. I följd häraf kunde han ofta anmärka att, såsom en „Guds arfwinge genom Christum", betraktade han sig i omständigheter, som högre påkallade pris och tacksägelse för Skaparens wälgerningar, än om han blifwit ställd med Adam i Paradiset.]

Febr. 2. Jag kommer nu från ett besök hos wännerna i Sparnock. I claß-mötet hade jag en kostelig stund; min själ war likasom en wattnad trädgård. Följande morgon bad mig en wän att besöka en quinna, som war sjuk, och erbjöd sig att ledsaga mig. När wi anlände till huset, blefwo wi underrättade att hon war ganska swag. Jag gick upp för trappan och fann henne, för menskliga ögon, på gränsen af ewigheten. Finnande att hon uti tre år warit en medlem af societeten, och att hon icke wiste någonting om frälsning genom sina synders förlåtelse, kände jag icke ringa bekymmer för hennes själs salighet. Jag frågade henne till hwad ända Jesus Christus kommit i

werlden, hwartill hon swarade: „för att frälsa syndare.“ Jag sade henne då att Jesus Christus är densamme i går och i dag och i ewighet, och att han aldrig kunde wara mera willig att frälsa henne än han war just i detta ögonblick. Jag utwecklade för henne frälsningens syfte, och wisade henne, att det war för „honom, som icke håller sig till gerningarna, utan tror på honom, som den ogudagtige gör rättfärdig, som hans tro skulle räknas till rättfärdighet.“ Och nu, sade jag, är det en pligt, som Gud kräfwer af eder att tro på Jesum Christum, och sanningen af hans löften. Under det jag talade detta, blef hon ansatt på en häftigt sätt; och det syntes mig och de närwarande att hon war döende. Men efter ett eller twå ögonblick lyftade hon sina händer och ögon till himmelen, och utropade: „Ära ware Gud, Jag är helad, — jag är helad! Och en lång stund höll hon på att upprepa: Herren har helat mig, kropp och själ!“

Nyheten härom spriddes snart till grannarna, som rusade in i kammaren i sådan mängd, att jag blef rädd att bjelkarna skulle gifwa sig. Men hon fortfor sägande: „Herren har helat mig, kropp och själ. Wi knäböjde då till att prisa Herran för hwad han hade gjort, och medan wi dwaldes i bönen, uppwäcktes twenne af dem, som inkommit, och begynte att ropa efter nåd. Med dessa oroade själar war jag sysselsatt fyra timmar, innan jag kunde lemna rummet.

Följande dagen kom Herr Sibly, från Truro, dit för att predika, och spisade middag med oß i den wännens hus, hwarest jag bodde; då wännen, som hade warit med mig föregående dagen, berättade honom omständigheterna. Då han uttryckt sin önskan att se quinnan, följde jag honom till hyset; och till wår stora förwåning funno wi henne på nedra botten, sittande wid elden. Flera af grannarna kommo in att se Guds förunderliga werk. Herr Sibly frågade då om hon war den person, som warit så illa sjuk. Hon inwände: „det är så, Herre.“ „Godt, hwad har Herren gjort för eder? Har han förlåtit edra synder? „Ja, han har förlåtit mina synder.“ „Huru länge har ni warit medlem af societeten?“ „Tre år.“ „Och tror

ni icke att ni förr har känt det?" "Jo", inwände hon, "i sex dagar hade någon person wisat mig wägen."

Jag besökte henne åtskilliga gånger sedermera, och fann henne icke blott lycklig i Gud, utan stärkt i sin helsas återwinnande. Jag har sett många af Herrens mägtiga gerningar, både i att öfwertyga och omwända syndare, men aldrig förut såg jag kroppen helad lika wäl som själen. Men har icke Jesus samma magt nu, som i sina kötts dagar? Kan icke han lika lätt bota kroppen nu, som när han sade till mannen: "Statt up, tag din säng och gack?" Eller när han widrörde Petri swärmoder, och botade henne från den sjukdom hon hade? Och om han behagar att göra det, hwem har rätt att säga till honom; hwad gör du? O mera tro. Amen.

Sådan war begynnelsen af det herrliga werket i granskapet, hwarföre, jag tror, många skola tacka Gud i ewighet. Samma afton blef en af den familjens quinliga medlemmar, i hwars hus jag åtnjöt wänskaplig gästfrihet, djupt bekymrad för sin själ. Hon fortfor i fyra timmar på sina knän, allwarligt ropande till Gud. Slutligen blef hennes hjertas längtan tillfredsstäld, och hon blygdes icke förklara att hon kände att Gud, för Christi skull, förlåtit hennes synder. En annan ung quinna, som war medlem af societeten, men främmande för andans wittnesbörd, sökte upp mig, då hon hörde detta, och kom att samtala med mig. Jag war i det hus, hwarest Herren werkat det twåfaldiga undret af sin nåd. Först syntes hon mycket rörd, men sedan, utaf blygsel, insmög sig otrons förfärliga synd, och ingenting, som jag hade att säga, tycktes göra intryck på hennes själ. Jag förstod hwad som fattat tag på henne, och när hon åtföljde mig till en annan wäns hus, sade jag till henne: "Joanna du skulle hafwa blifwit satt i frihet just nu, om du icke hade blygts." Hon inwände: "jag frestades att tänka att ni skulle hafwa utskämt mig." Jag sade då till henne, att förrän hon besegrat den fienden, skulle hon icke finna friheten. På engång reste hon sig upp, lade mod till sin tro, och utropade: "jag skall tro, jag skall tro." Och såsom hon trodde, skedde henne. Öfwerswämmad af fröjd utropade hon högt Herrans pris. Sedan wi förenat

oß i bön, för att prisa hennes befriare, ledsagade jag henne till hennes claß, hwarest hennes wittnesmål satte alla hennes claßkamrater i låga af gudomlig kärlek. Ej kunde hon stanna härmed, utan hastade hem, för att berätta för sina anförwandter hwilket stort ting Herren hade gjort för henne. Hennes syster hade gått till hwila; men under Christi twingande kärlek sprang hon upp för trapporna till hennes bädd. Och ej förr hade hon meddelat nyheten, än hennes syster wardt träffad i hjertat, och begynte ropa efter nåd. Ej heller kunde hon få ro, förrän hon, ledsagad af fader och syster, midt i mörka natten kom till det hus, hwarest jag bodde. Dörrarna woro stängda och familjen och jag hade gått till hwila. En knackning hördes pa dörren, och ej förr war hon öppnad, än hon insteg och ropade; „Hwad skall jag göra att jag måtte blifwa salig?“ Efter någon stund wände hon tillbaka med sin börda af skuld. Följande dagen besökte jag henne, och under det jag underhöll mig med henne i bön, behagade Herren att lossa hennes band, och fylla hennes själ med outsäglig fröjd. För dessa ting, O min Gud, må jag aldrig förgäta att prisa dig! Hwilket angenämt werk att wara sysselsatt med att fiska själar! Och, tackad ware Gud, jag har ingen rätt att säga: „Jag har arbetat och fått intet.“

April 25. Efter en frånwaro af 4 weckor återkom jag nu från ett besök hos mina wänner i Mousehole. Jag gladdes att återse mina gamla wänner och stallbröder, men sörjde öfwer att finna att några, i hwilkas wälfärd jag tog stor del, blifwit trötta att göra godt. Twingad af kärleken gick jag genast att söka upp de irrande. När jag kom, hwarest en af dem bodde, upprördes mitt innersta öfwer henne. O hwilken förwånande olikhet upptäckte jag hos henne! Icke nu något springande af glädje för att wisa sin kärlek, såsom i fordna dagar! Men för mig att se derpå wißte jag icke wara rätta sättet att återställa henne. Jag war icke länge hos henne, innan tysta tårar begynte flyta. Hon arbetade hårdt att förborga för mig sina känslor; men detta kunde hon icke göra, ty jag hade ständigt mina ögon fästade på henne. O huru fröjdades mitt hjerta, när jag såg något tecken till ånger! Innan jag lemnade

henne fick jag hennes löfte att återwända till Herran. Jag gick då att söka den andra, och ära ware Gud, jag uppnådde mitt hjertas önskan. Om Söndag hade jag dem båda med mig åt claß-mötet. Ingen tunga kan uttrycka, intet hjerta kan fatta den glädje, som uppstår af en sådan syn som denna. Tackad ware Gud, de hafwa sedan deß warit ståndagtige. O Herre, håll dem fast intill ändan!

Sedan jag aldeles lemnat Mousehole, stannade jag i Penzance fyra dagar. Den första aftonen war jag i broder Beases claß, då tre ingingo i den fullkomliga kärlekens frihet. Följande aftonen tänkte jag att möta en claß, men jag blef hindrad af en mängd folk, som skockade sig i rummet. Det war ett utomordentligt tillfälle; många blefwo uppfylde och öfwerswämmade af Guds kärlek. Jag spisade frukost med min dyra wäninna Fru Vivian. Sällan har nåden gjort större förändring än hos henne. Hon är ett wärmande och lysande ljus, och har så warit i många år. Det war medan jag mötte en claß i Camborne, som hon emottog kraften att tro till full frälsning. Sedan deß har Herren gjort henne till en wälsignelse för många. Åt hans stora namn ware äran allena! ty allt godt, som skett i werlden, wet jag att Herren gjort.

På min hemwäg besökte jag första gången Herr Glasson, den äldre, i Breage. Här såg jag Guds magt förklarad i att öfwertyga och omwända många syndare. Åtskilliga affällingar blefwo återstälde, och några lade håll på wälsignelsen af fullkomlig kärlek. En quinna kom sex mils wäg för att samtala med mig om detta ämne, och det behagade Herran att besöka henne från höjden, och gifwa henne sitt hjertas åstundan. Alla hjertans ransakare wet att jag icke omtalar detta i någon annan afsigt, än att hans nåds rikedomar skola blifwa förherrligade. Under det jag påminner mig dem, sjunker mitt hjerta i stoftet för honom, och jag känner att Christus är allt i allt. Då jag öfwertänker hwad jag nyligen bewittnat, inser jag klarare än jag någonsin i mitt lif gjort, trones wigt och förträffligbet. Huru har icke min själ nyligen blifwit wälsignad genom att läsa wåra psalmer, och huru klar är icke Herr Wesley på denna punkt!

„För den, som tror uti ditt namn,
Blir ewig fröjd otalig;
Han himlen får uti sin famn,
Förlåten, helgad, salig.“

Jag tänker ofta att jag skall prisa Gud i ewighet, som uppwäckte honom, och sände honom till Cornwall. Hans psalmbok innehåller en hel skatt af gudomlighet. När han talar med ångerfulla, och bjuder dem en tillstädeswarande frälsning, genom tron allena på Christi blod, huru ofta har icke Gud erkänt denna Vers, och satt deras själar i frihet!

„På honom tro, som dött för dig!
Så sannt han gjöt sitt blod,
Din skuld är slut, din själ är fri,
Och du rättfärdiggjord.“

Junii. Öfwertalad att å nyo besöka wännerna i Breage, har jag åter warit der, och tillbragt några weckor hos dem. Jag gladdes öfwer att finna så mycket godt åstadkommet genom mitt förra besök; och jag hoppas att jag denna gången icke heller förspilt min tid fåfängt ibland dem. Wid ett afton-möte nedsteg Guds kraft ibland oß såsom ett starkt brusande wäder, och en närwarande person blef full af andan på ett ganska märkwärdigt sätt. På wännernas begäran besökte jag Porthleven. Jag gick från hus till hus och talade med folket om rättfärdighet och den tillkommande domen; och jag inbjöd flera att komma till ett claß-möte, som skulle hållas påföljande dag. Wid detta möte utgjöt Herren sin öfwertygande anda, och fyra blefwo djupt wäckte. Efter en lång och bewekande kamp uppenbarade sig Christus för de bekymrade och satte deras själar i frihet. O att menniskorna kunde prisa Herran för hans godhet, och för hans underfulla werk ibland menniskors barn!

Jag gick till Ponsanooth, och medan wi woro tillsammans uti en af classerna, hade wi ett angenämt besök ifrån höjden. En quinna, som i fyra år hade sökt Herran, blef, efter en swår kamp med otron, mägtig att af hjertat tro till rättfärdighet, och

wittnade modigt att hon erhållit syndernas förlåtelse. Samma gång trädde twenne andra i åtnjutandet af full helgelse. Wid denna tid är mitt hjertas språk.

„Ök förmågan af min tro,
Lägg mer och mer dertill.
Med de skatter hos dig bo
Min själ för ewigt fyll.“

Ära ware Gud för den kostliga tron, som gör hans fullhet helt och hållet till min egen! O hwad Jesus har gjort för min själ! Han har allaredan förlänat mig sin nåds utomordentliga rikedomar, och will förläna mig sin herrlighets skatter dertill. Jag skall snart se honom sådan han är; ty när Christus, som är mitt lif, warder uppenbar, så skall jag uppenbaras med honom i herrligheten, och skall blifwa lik honom i ewighet. O hwilka wälsignelser af Christi kors blifwit mig gifna, jag, som är owärdig den ringaste af hans nådegåfwor! Min dyre Immanuel! sedan min förmälningsdag med dig, nu mera än 46 år sedan, huru har du icke, genom tio tusende gånger tusen wälgerningar, gjort dig älskad hos mig! dock kan jag icke blifwa tillfredsstäld, förrän jag äger ditt fulla åskådande, och får i himlen den fulla njutningen af dig.

„I ewigheters ewighet
En sång jag sjunga will;
Men hjertat mer att yttra wet,
Än det blir tid dertill.“

Aug. 1. I mötet med classerna i Ponsanooth, hade wi glada stunder. Wåra själar blefwo wattnade med störtskurar af gudomlig nåd, och wårt hopp begynte återlifwas, att Herren skulle, efter dagar af bekymmer, åter snart utgjuta sin anda öfwer oß. O Herre, skynda dermed för ditt namns skull! O jag har nyligen sett huru nödwändigt det är att lägga mod uti tron; ja och dertill försakelse, tålamod, gudagtighet m. m. Jag behöfwer altid att wara rik på dessa ting, och att få mer och mer af Guds beläte inpräglадt i min själ.

3... Min själ är altid lycklig, då jag skrifwer om det ämnet, Guds kärlek i Christo Jesu till förtappade syndare. Det upptänder en eld, som sätter allt inom mig i fröjd. Jag önskar att denna eld altid måtte brinna på mitt hjertas altare, och gå upp till Gud i flammor af kärlek och fröjd och pris. Herre, jag behöfwer en ny döpelse af din anda, ett djupare neddykande i den karmosin-röda floden, för att uppstå mer och mer till fulla lifwet i Gud. Jag är färdig att säga med Herr Bramwell: „O hwilken ädel äregirighet att eftertrakta en af de främsta stolarna i herrligheten! — Ett ståndagtigt evangeliskt sträfwande att hafwa sig rikeligen gifwen ingången i Guds rike.

5... Denna morgon har jag öfwertänkt det förskräckligt onda i synden. Det war synden, som förorsakade att englar blefwo djeflar, och det war synden, som föranledde att Adam drefs utur Paradiset; genom synden förlorades Guds ynnest och beläte, och bragtes döden i werlden med allt wårt we! Jag ser en uppenbarelse af Guds rättwisa mißhag öfwer synden, då han i ett slag bortsopade hela werlden. Men O min wälsignade Frälsare! när jag för ett ögonblick kastar mina tankar, för att öfwerwäga hwad du har gjort och lidit, för att återlösa ett förderfwadt slägte, så upptäcker jag ännu klarare det förskräckligt onda i synden. När jag ser dig inför Pilati domstol med din helgade lekamen, hel och hållen uti sår, när jag följer dig till Golgatha, och ser dig utsträckt der uppå trädet, utmattad och krossad under min börda, utropa: „min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfwergifwit mig", då ser jag syndens syndfullhet, och twingas att säga:

„O du Guds lamb! hwad smärta
Hwad kärlek war lik din?"

Sept. 5. Jag har nu återkommit från ett tredje besök hos mina wänner i Breage. Många af dem äro fulla af tro och kärlek, ståndande i den frihet, hwaruti Christus gjort dem fria. Jag war hos dem i tolf dagar. Under mötet med Herr Glassons, den äldres, claß, bewittnade han werksamheten af Christi blod, att rena hans hjerta från alla synder. Wid detta och

andra tillfällen buro flere andra ett dylikt wittnesbörd, som allt hänförde sig till samma owärderliga medel. O min Gud, werket är ditt, och du skall hafwa äran!

Nov. 13. Efter en frånwaro af tre weckor, på besök hos skiljda föreningar, har jag, genom Guds nåd, återkommit till mitt hem. Twenne weckor tillbragte jag hos min son i St. Austell kretsen. På hemwägen besökte jag wännerna i Sparnock, besökte classerna, gick från hus till hus och hade lyckan att se twå arma affällingar återstälde. Måtte de aldrig mera återfalla i dårskaper!

Febr. 18, 1818. Sedan sistnämnde dato har jag uti tio weckor warit på en resa omkring kyrkorna. De första twå weckorna tillbragte jag i Camborne. Jag besökte alla deras classer. Wännerna woro öfwermåttan wälwilliga, och Herren wälsignade mig ibland dem. Jag bodde hos Capt. J. Vivian's, hwarest jag med godhet bemöttes. Fru V., som kände ett särdeles deltagande för sin tjensteflickas andeliga wäl, uppfordrade mig att tala med henne angående hennes själ. Först kunde jag icke winna tillträde; hon war skygg och tillbakadragen. Slutligen uppmjukade Herren hennes hjerta, och jag hade lyckan att se.

„Den milda ångrens tår,
Som utaf bättring går."

Jag inbjöd henne till claß-mötet. Herren war med henne der, och hon kom öfwerens med honom att gifwa honom sitt hela hjerta. Det är nu någon tid sedan detta ägde rum, och hon är ännu stadigt på Herrans wägar. Måtte han frälsa henne ewinnerligen för Christi skull. Amen! Jag besökte Wall, och war mycket wälsignad bland wännerna der. Efter att hafwa tillbragt några få dagar hos mina warma wänner i Breage, fortsatte jag wägen till Mousehole, hwarest jag fröjdades att se Guds stora werk uppenbaradt i att öfwertyga och omwända syndare. Jag hade för afsigt att endast stanna en wecka; men Herrans werk bröt ut ibland dem, och wännerna wille icke låta mig gå. På mitt wanliga sätt fortgick jag och predikade ur hus i hus, och jag tror att Gud aldrig wälsignat mina swaga be-

mödanden mera än den gången. I ett hus fann jag en fattig ångerfull, för hwars brutna hjerta Herren uppenbarade sin förlåtande nåd. Wi föllo på wåra knän för att gifwa Gud äran för hwad han hade gjort. En broder till henne, som war föremålet för denna lyckliga förändring, war tillstädes, och föll nu till golfwet, ropande högt efter nåd på ett förwånande sätt; och innan jag lemnade huset hade äfwen Herren satt hans själ i frihet.

Medan jag i ett annat hus berättade denna omständighet, träffade sanningens pil hjertat på en stackars affällig quinna, och hon darrade såsom i Guds närwaro. Nästa morgon fann jag henne gråtande öfwer sin otacksamhet, och nu willig att återwända till sin förolämpade Gud. Följande Söndag mötte jag henne i claß-mötet; måtte jag äfwen få glädjen att möta henne i himlen! Det war ett nåderikt werk bland barnen i Söndagsskolan. Ingen, som icke bewittnat en sådan religions-rörelse, kan bilda sig någon föreställning derom. Somlige af dem syntes så djupt öfwertygade om synd, som om de hade warit 40 år gamla; och sedan de funnit frid, kunde de gifwa en så tydlig berättelse om nådens werkan på deras själar, som om de wandrat på den goda wägen i sju år. Men det fordrar stor omtanka att uppfostra dessa späda plantor.

Mars 11. Under det jag gick till Mabe Capell med Herr N. Carle, sade han till mig: „der går en annan affälling!" Jag steg fram, tog honom wid armen och sade: „hwad ondt har Jesus gjort dig, att du skulle så wända honom ryggen?" Jag bad honom derpå högeligen att wända åter till Herran. Han lofwade mig det, och kom i följd deraf till claß-mötet, och förde en annan arm willfarande med sig. Under det jag bad, nedsteg Guds kraft; och han och hans ångerfulle stallbroder blefwo träffade i hjertat, och gräto högt öfwer sina synder. De fortforo i brinnande bön i tre timmars tid, då Herren behagade att skänka dem en behaglig känsla af hans förlåtande nåd.

Medan jag bodde hos Herr C.s kände jag en ingifwelse af pligt att tala med en quinna i samma gård i afseende på hennes själ. Jag frågade henne, om hon någonsin bad. Hon

swarade uppriktigt att hon icke gjorde det; och när jag yrkade att hon skulle börja dermed, sade hon, att hon icke wiste huru. Jag sade henne, att bönen icke helt och hållet bestod i ord, utan i hjertats begär; och uppfordrade henne att knäböja wid sin säng den aftonen, innan hon somnade, och säga med Publicanens ord: „Gud miskunda dig öfwer mig syndare." Hon lofwade det. Jag besökte henne åter följande morgonen, för att fråga, om hon fullgjort sitt löfte. Hon försäkrade mig att hon så hade, och att hon äfwen på samma sätt hade bedit om morgonen. Den lyckliga frukten häraf war, att hon Söndagen derpå blef djupt uppwäckt hemma i sitt hus, och skickade mig bud att besöka henne. När jag kom, war det sannerligen en rörande syn att se de strömmande tårarna, och höra hennes ångerrop. Snart uppenbarade Jesus sin förlåtande nåd för hennes själ; och, tackad ware Gud! Hon har nu warit ståndaktig i många år. Måtte hon stå intill ändan!

12.... Denna dag inträder jag i mitt 69 lefnads år. Och nu, då jag tager en öfwersigt af Guds handling med mig, och öma barmhertighet emot mig, upptäcker jag tydligen att godhet och barmhertighet hafwa följt mig i alla mina lifsdagar. Jag har warit omringad på alla sidor. Säkerligen kan jag säga:

„När på ungdomens yra stig,
Med hejdlös fart jag lopp,
Hans arm osynlig ledde mig,
Och drog till man mig opp."

Huru tillämplige äro icke dessa orden på mig! Under det jag lefde i okunnighet och trotsighet mot min Gud, beskyddade han mig, och hade fördrag med mig, och fortfor ömt att arbeta, tills jag gaf honom mitt hjerta; och sedan den tiden,

„Genom dolda faror, mödor, död,
Du, Herre, mildt har följt min stig;
Från lastens frestande snaror snöd,
Du, nådigt ock bewarat mig."

O, hwarest skall min förwånade själ börja att prisa honom! Ewigheten — ewigheten sjelf skall blifwa för kort till att prisa dig, O min Gud!

April 29. En agtningswärd wän i Probus sände mig ett bref, med uppmaning att göra wännerna ett besök. Jag reste derföre, och stannade hos dem fyra weckor. Flera, som genom otro hade förlorat wittnesbördet om helgelsen, blefwo åter mägtige att fatta tag i wälsignelsen. En morgon, då jag jemte en wän besökte en sjuk, föll jag i samtal med en quinna, som händelsewis kom in i ett af de hus, dit wi hade ingått. Jag frågade henne angående hennes själ, och fann henne snart mörk och känslolös för andeliga ting. Jag talade till henne öppet om rättfärdighet, döden och den tillkommande domen; och lik Felix blef hon rädd. Följande dagen besökte jag henne, och fann att den sanning, som hon fått höra dagen förut, fattat tag uti hennes samwete. Jag har warit, sade hon, en usel syndare emot Gud i fyratio år. Tills jag fick se eder i går har jag i all min tid warit djupt söfd i synd. Seende att hon blifwit sårad af andans swärd, och nu behöfde hugswalaren, sade jag henne, att oaktadt hennes skuld och synd, hade jag goda nyheter att förtälja henne. Jesus, sade jag, är nu redo, willig och wäntande att frälsa eder. Denna nyhet war så angenäm, att hon i början icke kunde tro densamma. Jag sade derpå: „Är ni willig att gifwa upp alla edra synder, att gifwa Gud hela edert hjerta, och att tjena honom i alla edra lifsdagar?“ Med ett fullt hjerta swarade hon: „jag är det.“ „Då“, sade jag, „är nu den behagliga tiden hos Gud; han behöfwer intet pris, ingen wärdighet, ingen tids-utdrägt. Alt det Christus fordrar är, att ni känner edert behof af honom.“ Wi knäböjde med henne inför nådastolen, kämpade för henne i kraftiga böner, och Herren bönhörde och gjorde den fångna fri. Med rinnande ögon, och händer och hjerta upplyftade till himmelen, utropade hon: „ära ware Gud, den döde har fått lif, den förlorade är återfunnen!“ Innan hon steg upp från sina knän, bad hon för sin husbonde på ett träffande, owanligt sätt. Så snart hon kom hem, berättade hon hwad Gud hade gjort för hennes själ. Detta fram-

bragte en wälsignad werkan på honom; från den tiden gaf han sitt hjerta åt Gud och beträdde med sin hustru wägen till himmelen. [Efter förlopp af synbarligen några år, inprickar min fader i Dagboken och skrifwer.] Tackad ware Gud, jag hör att hon nu ingått i herrligheten.

Maj. 7. Denna är en dag, som jag skall ihågkomma i all ewighet. På denna dag, 47 år sedan, förlät Herren alla mina synder. Och ära ware hans heliga namn! Det sista året har warit det bästa af dem alla. Jag finner att de rättfärdigas stig skiner såsom ett ljus, hwilket framgår, och lyser allt intill fullan dag.“ Ordspr. 4; 18. Jag kan nu säga med Bunyan: „Jag har nu kemmit i det land, hwarest solen skiner natt och dag! Jag tackar dig, o min Gud, för denna himmel, detta element af kärlek och fröjd, i hwilket min själ nu lefwer! Men jag har ännu icke landat wid ewighetens stränder; ännu är jag i fiendens land. Men du, o Herre, som behållit mig hittills, skall ocksä hålla mig intill ändan! Du har sagt mig, att du aldrig skall lemna mig, eller öfwergifwa mig, och att din nåd är tillräcklig för mig. Jag litar på dina ord, kastar all min omsorg på dig och tror att hädanefter min styrka skall wara såsom mina dagar blifwa.

14. Min själ längtar allt mer och mer efter Zions wäl. — Jag önskar ej blott se syndare öfwertygade och omwända till Gud, men jag åstundar att se nådens werk djupare nedsänkt i Guds barns hjertan: jag åstundar att se dem frälsta från det köttsliga sinnet, och att njuta wälsignelsen af fullkomlig kärlek. Huru få äro de, jämförelsewis taladt, som hafwa inträdt i denna herrliga frihet! Jag finner genom samtal med bekännare, att många som werkligen åstunda denna owärderliga förmån, hindras från att fatta den, genom att sätta henne för högt. Den är hwarken mer eller mindre än att älska Gud af allt hjerta. — Tackad ware Gud, jag njuter denna stora frälsning!

20. Jag har nu erhållit bref från en claßledare, som skrifwer sålunda: ——„Med tacksamhet underrättar jag eder om Herrans handel med oß härstädes. Jag tackar Gud, att jag ännu wet och känner att jag genom försoningens blod är renad från alla synder. I alla mina frestelser min frälsare

„——— låter mig se
Sin yttersta frälsning, sin fullhet af frid."

Äfwen min dyra maka är skickliggjord att hålla fast sitt förtroende till Jesum, såsom hennes fulla frälsare. Stundom, tror jag, håller hon med darrande hand; och, genom att låta fienden till hennes frid komma henne för nära, förlorar hon en del af den glädje, som hon kunde njuta. Min claß går framåt; det är nu min själs nöje att möta detta lilla band af oförskräckta stridsmän. War försäkrad att wi icke glömt eder; ty wi hafwa orsak att tacka Gud att ni altid framhöll för oß friheten af full frälsning. Gack ännu fort och sky icke att förklara Guds hela råd. När ni har några få dagar att uppoffra, skola wi blifwa glada att få se eder."

Sept. 8.

„Håll mig ringa och gemen,
Älskad, ärad af Gud allen."

Aldrig war jag så sannt lycklig i wärande förening med Fadren, Sonen och Anden. Ja, sistförflutna natten twangs jag att säga med David: „Han föder mig på en grön äng, och förer mig till friskt watten. Han wederquecker min själ; han förer mig in på rätta wägen, för sitt namns skull." Ps. 23; 2. 3.— Nyligen har min frid flutit som en älf. Jag talar icke om swärmande fröjd. Nej, det är snarare den

„Djupa wördnad, som språk ej får,
Och du min tysta kärlekstår."

Oct. 22. Jag har nu återwändt från en resa af sex weckor bland åtskilliga societeter. I Mousehole wår jag glad att träffa så många af mina gamla wänner och stallbröder, ännu kämpande trons goda kamp. Med flera af dem har jag nu warit förenad i christeligt kamratskap mera än 47 år. Gud behagade åter att wälsigna mitt tal till några bland de swaga i hjorden; och jag upptäckte tydligare än någonsin det allmänna mißtaget hos många, som äro uppriktiga. De säga: jag önskar att jag wore så lyck-

lig, som jag engång war; utan att hafwa den sista uppfattningen af trons förträfflighet, såsom medel och wilkor för deras sällhet. Gud har kungjort Evangelii plan i dessa ord: „genom nåden ären I frälste genom tron.“ Wi äro frälste genom enfaldig tro, eller genom att tro på Jesum från det ena ögonblicket till det andra. Det är honom som tror, (icke har trott, eller skall tro) som rättfärdigheten warder tillräknad. — Detta är sannt, hwarken af eftergift eller renhet, ty båda emottagas och bibehållas genom tron allena på Christi blod.

Under det jag war i Breage, besökte jag en dag min wärderada wäninna Fru L.; och ledd af en pligtkänsla, ingifwen i själen, samtalade jag ensligt med hennes tjenstflicka angående själen. Hon war utan Gud i werlden, och oberedd för ewigheten. Jag frågade henne om hon war willig att dö i sitt närwarande tillstånd; hwartill hon uppriktigt swarade: „Nej.“ Derpå sade jag: „Antag att Gud skulle nu hastigt förflytta dig till andarnas werld, hwad skulle då blifwa af dig?“ Wid denna högtidliga fråga täcktes Gud fästa öfwertygelsens anda i hennes hjerta. Hon lofwade nu att gifwa sig sjelf åt Gud och begynna bedja. Jag blef glad att se henne den aftonen i classen. Följande morgon gick jag en mil för att widare samtala med henne. Det syntes nu att hon börjat bedja i ensligheten, och hade bestämt sig att tjena Herran. Medan jag samtalade med henne, brast hon ut i tårar, utropande: „O hwilken synderska jag är, hwilken synderska jag är?“ Jag förde henne då till Guds nåd i Christo Jesu, wisade henne förbundets blod och hwad som brast i hennes lycka. Snart täcktes Frälsaren besöka hennes brutna hjerta, och wända hennes sorg i glädje; ej heller war hennes bekännelse såsom „morgon-molnet och den tidiga daggen.“ Hon har nu i några år wandrat på den goda wägen.

I en annan wäns hus fann jag en quinna, som war tungt och swårt belastad med synd. Jag öppnade bibeln, och wisade henne till löftena och till honom, „genom hwilkens sår wi äro helade.“ Medan jag sålunda höll på att uppmana henne att tro på Herran Jesum Christum, wändes hastigt hennes mörker i dag. Jag beskrifwer dessa händelser, emedan jag nyligen blifwit

mer än någonsin öfwertygad att det är Guds wilja att hans nåd och handlingssätt med sina barn icke skola förgätas, utan så långt möjligt är, anförtros åt skrift, och bibehållas i tacksamt minne.

Febr. 11, 1819. O hwilken ljuflig förening jag denna natt haft med min wälsignade Jesus! Huru många dyra löften hafwa blifwit lagda på min själ! Sådana som dessa: „Den dig gjort hafwer, han är din man; Herren Zebaoth är hans namn.“ Es. 54; 5. „De skola icke förgås ewinnerligen; ingen skall heller rycka dem utur min hand.“ Joh. 10; 28. Wid dessa uppfriskande tider, huru lätt är det ej att dyka neder i den källa som renar från all synd! Men jag kan sannerligen säga, —

„Jag blygs wid mig, när Gud sig ter,
Och känner djupt mitt fall;
Är nöjd, när dig upphöjd jag ser,
Och Christus allt i all.“

13. Denna morgon sken Herren in i mitt hjerta genom sin heliga Anda, och lät mig se hwad som ligger deri att de trogne äro „Guds arfwingar och Jesu Christi medarfwingar.“ Sådan war min tro, att jag lätteligen kunde göra anspråk på allt det Gud hade i himmel och på jord, såsom mitt eget. Jag fann tydligen att det är genom dessa trons utsigter, som själen stiger från herrlighet till herrlighet, —

„Tills oß öppnas paradis,
Tills wi kasta wår krona ner,
Full' af undran, lof och pris.“

Det är genom att tro eller genom tron, som wi blifwa skickliga att inse den werkliga naturen och tomheten af alla ting i werlden, och finna att de aldrig warit ernade att wara wår hwila eller del. Genom tron se wi att slutligen gäller en leende eller mulen werld för ingenting; wi se själarnas brist, elände och läkedom; wi se Christum och himmelen nära; wi triumphera öfwer alla wåra fiender, och styra wår fart mot ewinnerligt lif.

15. Medan jag njöt de glada fröjder, som här ofwan omtalas, och talade om trons förträfflighet, hade jag föga tanke på den pröfning, som förestod, och den pligt jag skulle strax hafwa att pröfwa styrkan af min tro. Jag erhöll ett bref från min älskade son Benjamin, dateradt Camelford den 13 Februarii, som berättade att han just då hade erhållit en skrifwelse från Missionair-Comiteen i London, hwaruti den önskan uttrycktes att han skulle ingå i Utländska Missions-werket; och tillkännagaf derjemte min son sin egen pligt-känsla i afseende på det stora företaget, och begärde att få weta hwad jag tänkte derom, samt tillade att han icke kände sig sjelf i rättighet att blifwa Missionair utan mitt samtycke. Wid läsningen häraf blef jag djupt upprörd; för en tid war jag sannerligen öfwermägtigad och ur stånd att gifwa något swar. Jag wißte att hans själ warit upptagen af detta ämne långt förut; men när han omtalade det för mig, kunde jag icke fördraga att underhålla den tankan, utan begärde af honom att han icke skulle tänka något på den saken, innan jag skiljdes härifrån. Min kärlek till honom war stor; och kanhända war Jonathans kärlek till David icke större. Jag war icke blott hans fader efter köttet, utan äfwen i Evangelio. Derom gjorde han ofta offentligt erkännande. Men nu såg jag att han ögonskenligen kallades af Gud att lemna mig, och jag wißte icke huru jag skulle kunna gifwa honom upp till ett sådant företag. Saken war en obeskriflig börda för min själ. Men wid ett tillfälle kort derefter, medan jag i min enslighet öfwerwägade detta pinsama ämne, tänkte på skiljsmässan, och på de försakelser och faror, som åtföljde ett sådant företagande och just som den naturliga känslan ryste tillbaka, och jag likasom kände att jag icke kunde samtycka till detta offer, tyckte jag mig hastigt omgifwen af Guds närwaro, och en röst sade till mig: „Jag gaf min son att dö för dig, och kan du icke gifwa din son att gå ett ärende för mig? Jag skall föra honom tillbaka till dig.“ Jag utropade: „Tag honom, Herre, tag honom!“ Herren besegrade mig med sin döende kärlek; och aldrig offrade jag någonting åt Gud mera willigt. Det syntes mig sannerligen den gången, att, om jag haft tusende söner, så skulle jag gerna öfwerlemnat dem åt Gud

för ett sådant werk. Ej heller har jag sedermera förändrat min åsigt, eller haft en enda orolig tanka deröfwer.

Den gången, då jag kände denna underbara befrielsen, och barmhertighetens fader sjelf nedlät sig att gifwa mig skäl, tycktes mig, wissa ögonblick, som om jag icke kunde säga, om jag war i lekamen eller utom lekamen. Tiden syntes mig blott såsom ett ögonblick, i jemförelse med den ewighet, som nu öppnades för min själ, och jag uppoffrade honom i den trons fasta förtröstan att, om jag aldrig skulle se honom mera i tiden, så skulle wi snart mötas i himmelriket; efter som Herren sagt mig att han skulle gifwa mig honom tillbaka. När tiden kom för hans afresa till New South Wales, och jag ledsagade honom och hans dyra maka till wagnen, och tog mitt slutliga farwäl af honom, war jag så hugswalad inom mig sjelf, att jag war fullkomligt lugn och sansad. Det tycktes mig, att om jag någonsin funnit nådens all-tillräcklighet, så war det wid detta pröfwo-tillfälle. Huru segrar icke trons lif öfwer allt, som skulle oroa själen! Jag wet att wi åter skola mötas, och att skiljsmässan skall wara blott en liten tid. Och äfwen under denna lilla tid,

„Bergen stiga, wågor swalla;
Dock de skilja oß ej åt.“

Gud har förenat oß; i honom bestå wi blott såsom en själ, och ingen magt kan göra oß till twå,

„Och nu wi blott i andan bo,
I själs förening stå;
På bönens wingar och i tro
Wi till hwarandra gå.“

Här lemnar jag saken med lugn och glädje, så länge jag fortfar att wara en inwånare af denna tåredal.

[I denna trons seger öfwer det menskliga hjertats naturliga känslor, är något märkligt i händelsen med min Fader. Det war ögonblickligt, fullkomligt och fortfarande. Före den seger, om hwilken han talar, då jag dristade för honom framställa det ärendet att jag kunde blifwa en utländsk missionair, öfwerwäldigade

honom hans känslor, och han bad mig högeligen att icke underhålla en tanka på detta föremål, så länge han war bland de lefwande. Till en del af lydnad för honom uppsköt jag i några år att ingå i detta wigtiga werk. Slutligen, när jag icke kunde uppskjuta det längre, efter min pligt att behålla ett samwete okränkt inför Gud, och menniskor, berättade jag för honom mitt läge. Detta upprörde honom så, att min broder skref till mig, att han fruktade att tankan på skiljsmässan skulle förkorta wår dyre faders dagar. Då jag fick weta detta, blef jag bekymrad, och rådfrågade några äldre bröder, om jag skulle öfwergifwa eller stå fast i min föresats. Men snart tog Gud saken i sin egen hand, och frambragte förut beskrefna werkan. Kort derefter, när jag reste att besöka honom, innan jag afgick till London, för att göra nödwändiga förberedelser, fann jag att de naturliga känslorna icke hade större inflytande på hans sinne, än uppå den Spartanska modren, då hennes son kallades ut till kriget. Efter sägen fruktade hon för intet annat, än att hennes son skulle swika i sin pligt mot fosterlandet; och så syntes mig min fader, såsom han, i afseende på detta ärende, endast kunde känna någon sorg, wid tankan att se mig rysa tillbaka för werket. Han hade gjort offret, och fröjdade sig åt korset. I den stunden, då jag sade honom farwäl, och ingen af oß wäntade att åter se hwarandra härnere, war språket af hela hans känsla endast — „Gack, och Herren ware med dig.“ Ej heller kunde de många åren af min frånwaro åstadkomma den minsta förändring i hans själ; ty han wandrade uttryckligen i tron, utan att se.]

Tredje Capitlet.

April 10, 1820 Gifwande Gudi äran, kan jag säga med den kära Fru Rogers, jag är nu upprätt; och jag tröstar på honom för allt hwad som kommer; och oagtadt all swaghet, okunnighet, hjelplöshet och owärdighet, har jag dock wittnesbörd i mitt eget samwete, och Andans wittne, att jag är fullkomligt och utan för-

behåll hans; — hans till kropp, anda och själ; ty Christus är i mitt hjerta; jag bor i Gud, och Gud i mig. Gud är kärleken; och han är allt hwad jag behöfwer för tid och ewighet.

Maj 7. En dag som aldrig af mig skall förgätas. Det war den sjunde Maj mina bojor föllo af. Jag blef fri i Israel, och blef en Jesu efterföljare. Ja på denna dag trodde jag i mitt hjerta till rättfärdighet; på denna dag blef jag rättfärdigad genom tron och fick frid med Gud genom Wår Herra Jesum Christum; på denna dag undfick jag barnaskapets anda, och blef mägtig att säga: „Abba Fader;" på denna dag blef mitt namn skrifwet i himmelen, jag blef förmäld med Christo; och min Skapare — Herren Zebaoth — den helige ende i Israel — hela jordens Gud — blef min ägta man. Och har du bewarat ditt fattiga, owärdiga stoft 49 år i ödemarken? Ja, ära ware Gud, du har bewarat mig med din allsmägtiga kraft. Och nu skall jag sjunga: —

„Genom hwilka faror och prof jag har gått!
Blott din hand har fört mig derur:
O hwilka skatter af Guds godhet jag fått,
Hwars nåd är ewinnerligt ny."

8. Denna dag betraktar jag såsom inträdet i ett nytt år, och har jag på nytt ingått förbund med Gud. Du, O Herre, känner alla mina brister. Jag känner att jag är swagare än ett krossadt rö; och om du öfwergifwer mig, blott ett ögonblick, så måste jag förgås, sjunka och dö. Men ehuru jag är all swaghet, är du all kraft; derföre o min Gud, hjelp mig, med trons starka arm, att hålla fast uti dig. Jag wet att dina löften äro fastare än himmelens pelare, och du har sagt: „jag skall icke öfwergifwa eller förgäta dig." Detta, Herre, är nog; på din magt skall jag gå framåt.

„Fastän min kraft är swag,
Trots helwetet och jord,
Till Canaans land med mod styr jag
Uppå ditt ord.

„Fast djupet möter mig,
Med Jesus till mitt hopp,
Igenom all den öde stig
Fortgår mitt lopp.“

9. Denna morgon, då jag öfwertänkte dessa orden: „Ho skall skilja oß ifrån Christi kärlek? Skall bedröfwelse“ m. m.? hwilken tillwäxt i tron jag kände! Detta är ett af de stora och dyrbara löften, hwilka äro oß gifna, att wi skola blifwa delaktige af Guds natur. O huru ljuflige och förnöjande för min själ äro dessa orden: „Guds natur!“ Detta är hwad menniskan förlorade, när Adam föll. Men, ära ware Gud, hwad jag förlorade, och mera än jag förlorade i Adam, är återköpt för mig genom Christi dyra blod; ty „der synden öfwerflödde, der öfwerflödde då nåden mycket mer.“ För mig synes det tydligt, att, om wi icke brista i oß sjelfwa, så skola wi, genom Christi gränslösa nåd, winna på syndafallet. När Guds barn gå till himlen, skola de sjunga en sång, som englarne icke kunna. De kunna icke sjunga: „den oß älskat hafwer, och twagit oß af wåra synder med sitt blod“ m. m. Men detta skall blifwa de återlösta syndares ämne i all ewighet.

„O må jag få en ringa del
I denna himla-sång!“

15. Denna morgon uppfylde Gud min själ med frid och fröjd i trone. „Hwilken, som tror på mig, säger Jesus, af hans qued skola flyta lefwande wattens strömar.“ Joh. 7; 38. — Det är icke efter wår glädje (denna är trons frukt och werkan) utan efter wår tro, som Gud wälsignar, frälsar, upptager och älskar oß. Wår kärlek till Gud, till hans folk och bud, allt uppkommande från trons rot, äro lika många werkningar af en själ, som är upptagen i den älskade. Tron reder förståndet, intrycker känslorna, bestämmer wiljan och styrer lefnaden. I afseende på Gud och de ting som Gudi tillhöra, ersätter tron bristen i det wi icke se. Likasom om Apostelen hade sagt: ehuru den ära, som är de trogna utlofwad, ännu är osynlig och endast i hoppet, så röras

dock de sanne trogne derutaf lika mycket, och känna inflytandet af deß drifwande kraft, aldeles som om hon wore närwarande för deras ögon. För den naturliga menniskan är detta galenskap, hon kan icke begripat. Men de trogne weta och känna att „tron är en wiß förlåtelse på det man hoppas och intet twifla om det man icke ser.“

Mina goda wänner i Liskeard kretsen hade gjort mig många inbjudningar att å nyo besöka dem, men i fruktan att mina krafter icke tilläto det, hade jag uppskjutit det tid efter annan. Slutligen, och ehuru jag war öfwer 70 år, beslöt jag att företaga resan i Herrans namn och kraft. Följaktligen gaf jag mig ut för hwad som wisades wara en längre resa än jag förut gjort. Den första societeten jag besökte war Bicton Mill. Här tillbragte jag sex dagar hos min wän Body och hans förträffliga familj, af hwilka jag erhöll tecken af ömhet och wälwilja utöfwer allt hwad jag kan uttrycka; och fann det ganska uppbyggligt att med dem samtala om de ting som Gudi tillhöra. Min nästa plats war Callington, hwarest jag stannade tre weckor. Stor war min glädje att finna några stå faste, för hwilka Gud förut hade gjort mig nyttig. — När sådana äro wåra känslor, då wi mötas på jorden, hurudan skall då wår glädje blifwa wid mötet i himmelen! Jag fann att en quinna gått ifrån Gud, och kände stort medlidande för henne. Jag sökte rätt på henne och mitt innersta upprördes öfwer henne. Efter flera samtal med henne, rörde Herren åter hennes hjerta, och hon beklagade djupt sitt afwikande från honom. Hon återwände till färahuset, och lofwade att hon hädanefter skulle wara Herrans. Sedermera har hon framgått utan wank. En annan arm affälling, hustru till en wän (som i många år warit stadig medlem af societeten), blef åter igen uppwäckt, och gick åter med mig till claß-mötet.

Jag afgick till Dunston till Månadsmötet, ledsagad från det stället, der jag war, till Wisewandrom, genom Herr Webbs goda försorg. Om Herr W. kan det rätteligen sägas, att han har en kyrka i sitt hus. Han har offentlig Gudstjenst i sin egen boning och han sjelf och Fru W. jemte fem barn och tre tjenare mötas i claß. Här träffade jag twå wänner, som kastat bort sin förtröstan.

Jag förebrådde dem deras feghet, sade dem, hwilket slag de gifwit erfarenhets religionen och uppmanade dem att åter igen blicka upp till frälsaren. Jag har anledning förmoda att mitt samtal med dem hade god werkan. Innan jag afreste woro de återstälde till glädjen af Guds frälsning.

Jag gick till Tideford att möta en claß; och träffade der Herr R. Geake, som påyrkade att jag skulle gå med honom till St. Germains, och derpå, sade han, måste jag samtycka till ett besök i Dock [nu Devonport]. Nästa morgon gick jag också med honom, och blef wälwilligt emottagen och herbergerad af wännerna derstädes. Wid mitt inträde i Herr K's hus, sade han: „Så länge ni stannar här hos oß, anse detta hus för edert hem.

Följande dagen tog han mig med sig på besök hos en wän.— Åtskillige personer woro i det rum, dit jag inträdde, och begynte med ens att samtala med dem om deras själar. Den ena, till hwilken jag i synnerhet wände mig, fann jag snart wara främmande för de ting, som tillhöra Gud. Hon uttryckte en önskan att gå till himlen, men erkände uppriktigt att hon war rädd för att dö, och sade att hon trodde sig förlorad, om döden skulle öfwerraska henne i det tillstånd, hwaruti hon då war. Jag yrkade att hon genast skulle gifwa sitt hjerta åt Gud, och lofwa mig att hon den aftonen skulle börja att bedja. Hon blef tyst för en stund. Jag sade henne att Gud war närwarande och såg hennes hjertas tankar, och att jag wäntade hennes swar. Slutligen sade hon: „Hwad gagnar det att jag lofwar?“ Jag har redan gjort löften, men brutit dem alla.“ Jag sade att dessa hade blifwit gjorda i hennes egen kraft, men jag önskade höra henne lofwa i Herrans kraft. Denna anmärkning fastnade i hennes hjerta, såsom en spik i fast träd; och till min icke ringa förwåning kom hon strart till mig och sade: „Herre, will ni bedja med mig nu?“ Wi knäböjde då och jag bad Gud för hennes hjelp. Nästa gång jag såg henne berättade hon att, sedan jag lemnat henne, hon uppsökt en enslig wrå i huset, och der fallit på knä och offrat sig sjelf åt Gud. Från den tiden sökte hon Gud, sörjande; och efter 21 dagars förlopp blef hennes syndbörda aflyftad, och hon blef mägtig att fröjdas i en förlåtande Gud.

Härefter besökte jag Miss T. som allwarligt sökte frälsning; och under det jag wisade henne till korset, blef hon mägtig att tro, och undfick barnaskapets ande. Jag har sedan haft bref ifrån henne, hwaruti hon underrättar mig, att hon nu blifwit medlem af föreningen.

Hos Hr. K. träffade jag en dag twenne, som allwarligt längtade att blifwa befriade från smittan af otrons onda hjerta. — Jag utwisade den stora förmån de ägde, såsom troende på Jesum Christum; och prisadt ware hans heliga nam! innan wi skiljdes, hade de båda emottagit wittnesbördet att de woro frälsta från synd. I deras classer hade jag många wälsignade stunder.

Jag gick nu öfwer till Plymouth för att se mina gamla och högt wärderade wänner Herr och Fru Allen. Här quarblef jag tre weckor, innan de tilläto mig att lemna dem. En dag kom jag i förtroligt samtal med Fru L., och fann att, ehuru hon i twå år warit medlem af föreningen, hon dock helt och hållet war främmande för trons wäsende och kunskapen om syndernas förlåtelse. Jag bad henne gifwa mig en bibel, att jag måtte wisa henne till honom, „genom hwars sår wi äro helade." Jag tog äfwen wår Psalmbok och wisade huru evangelisk tro der blifwit beskrifwen. Snart bröt trons wälsignada ljus in uti hennes hjerta, och hon utropade: „Jag ser att min skuld är betald. — Jesus har dött, har dött för mig." Hon sände nu efter Miss H., för hwilken äfwen Gud nådeligt uppenbarade sig sjelf, och gjorde henne skicklig att hålla sig derföre att hon war död synden." Jag har nu ett bref framför mig, dateradt många månader derefter, hwaruti hon ganska bestämdt talar om den förändring, som då werkades. Hon säger: „Förrän jag såg er, min Herre, trodde jag icke att någon högre nådegåfwa fanns för mig att få på jorden, än rättfärdiggörelsen; men genom eder underwisning har Gud wisat mig annorlunda, för hwilket jag skall tacka honom i all ewighet." Säkerligen äro dessa ting af Herranom; dock har jag stundom tänkt att jag skulle gå dem förbi i tysthet; men när jag så tänkt, har jag blifwit warnad från att göra det, så att jag icke wågat gifwa wika för frestelsen.

Medan jag war i Plymouth, bewistade jag stundom tre classer på en dag; och jag kan sannerligen säga att det är ett werk, hwaruti min själ fröjdar sig. Jag älskar att understödja de swaga, förbinda de hjertbrutna, och förkunna de fångna frihet; att på något sätt wara sysselsatt med Guds werk, att framhålla för återlösta syndare en full, fri och närwarande frälsning, genom tron allena på wår Herres Jesu Christi förtjenst.

Jag blef anmodad att besöka Causand, hwarest jag fann det ömaste emottagande i Fru Luneys hus. Ofta har jag blifwit föranledd att undra öfwer Guds barns kärlek och ömhet mot mig. Det kommer säkerligen äfwen af Herran; ty skiljd från honom är jag öfwertygad att jag har intet, som inwerkar på dem. Ära ware hans heliga namn! han war med mig i Causand. Åtskillige personer erforo Guds kraft, blefwo uppäggade att söka hans ansigte, och blefwo skickliggjorde att tro och glädjas i en syndförlåtande Frälsare. Medan jag war der, blefwo fem nya medlemmar förenade med societeten; och jag har sedermera emottagit bref, som underrättat mig att de ännu äro ståndagtige.

Min nästa hamn war Saltash. Bland wåra olika wänner på denna plats råder en wälsignad ande af kärlek, enhet och enfald. Jag blef med glädje emottagen och bodde hos min förträfflige wän Herr Tasker. Jag quarblef der tre weckor, bewistade classerna och besökte folket från hus till hus; och några själar blefwo uppwäckte och frälste. Aldrig skall jag förgäta ett möte, som wi hade en afton hos Herr T. Han, med sin kära hustru och twenne fromma unge män kommo tillsammans för att tala om Guds djupa ting. Sedan jag utwisat för dem deras förmån att blifwa renhjertade, och wägen att hinna dit, gingo wi att bedja, och Herren öppnade himmelens fenster och utgjöt sådan wälsignelse, att knapt rum fanns att emottaga honom. Det war en stund, innan något annat kunde yttras, än „ära, ära, ära!" Från den tiden wittnade de alla fyra att Jesu Christi blod renat dem af alla synder. Jag har sedermera emottagit bref från en utaf dem, med underrättelse att de ännu bibehålla sin förtröstan, och framgå sin wäg i glädje, gifwande Gudi äran.

[De lyckliga werkningarna af det societets-möte, som här omtalas, woro lika fortfarande som de woro herrliga. Med twå af parterna höll min fader en förtrogen brefwäxling till inemot sin död. Många af deras talrika bref äro icke af wanlig beskaffenhet. Efter 10 eller 12 års förlopp finner jag att de alla hade lika lifligt och tacksamt minne af detta den helige andes kraftiga besök, som när det bref skrefs, som min fader omtalar. Twenne utaf dem äro local-prester; från en af dem har jag nyß emottagit bref. Efter att hafwa gifwit en uppbygglig berättelse om mötet, om min Faders samtal med dem, och om de „fyra spetälske, som på samma gång blifwit renade", tillägger han: „i ordets bästa bemärkelse äro wi nu nya creatur; och wi fortgingo med tillwäxt af både wärma och ljus. Medan anden tog utaf Christi ting och uppenbarade dem för oß, fortfor Christi kärlek att fylla wåra utwidgade hjertan, och beredde oß att göra eller lida Guds willja. Wi blefwo mera lycklige, och mera gagnelige; och hwad som är ämnet för det högsta pris för „honom, som älskat oß och twagit oß rena från wåra synder", wi fortfara alla att fasthålla wårt betrodda gods till närwarande stund. Wår glädje har wisserligen warit skiftande; men wi hafwa lärt att besittningen af inwärtes helighet icke bibehålles af glädjen, utan af tron. Derföre fortgå wi ännu wår wäg, sjungande, med en som gått före oß.

„Jag kan, jag will ju tro på dig;
All ting äro möjlige då för mig."]

Ifrån Saltash återwände jag till St. Germain's, och gick då öfwer för att besöka mina gamla wänner i Polperro. Medan jag war der, fick jag höra att Fru M. hade åstundan att träffa mig. Hennes familj war icke wänligt sinnad mot Methodisterna, så att icke utan swårighet kunde jag erhålla ett samtal med henne. Jag fann, under mitt samtal med henne, att jag wid ett förutgående besök i Polperro, hade af en särdeles försyn träffat henne, och då påyrkat att hon med ens skulle begynna att söka Gud. Det syntes nu af hennes egen berättelse, att hon den aftonen, innan hon gick till hwila, hade böjt sina knän i

bönen. Hennes själ blef uppwäckt; hon sof blott litet den natten; och blef snart derefter tydligt omwänd till Gud. O Herre, du wet att hon står på slipprig grund; men må hon känna din nåd tillräcklig för sig! Jag kom till Lanteglos; stannade der några få dagar, besökte classerna och lemnade mina wärderade wänner Herr och Fru P. helt och hållet i kamp för himmelska ting. Medan jag war i Charlestown, önskade en wän att jag skulle samtala med hennes dotter, som någon tid warit orolig. Jag fann att hon hade ett wißt mått af fruktan för Herran, men wisade mycken motsträfwighet att samtala rörande religionen. Detta oaktadt förswann hennes motsträfwighet genom en känsla af himmelsk kärlek. Hon fick kraft att tro på Jesum Christum, och lofwade mig att, om Gud sparade hennes lif, hon skulle förena sig med hans folk. Herren har sedermera upplyftat henne, hon har fullföljt sitt löfte och är nu lycklig i frälsarens kärlek.

April 24, 1821. Medan jag talade med en gammal quinna, wid 60 års ålder, blef hon träffad i hjertat, och inom kort tid satte Herren hennes själ i frihet. Förändringen war så stor och öfwergången så hastig, att språket icke räckte till, för att uttrycka hennes tacksamhet mot Gud. Hon sprang snart och berättade för sina grannar hwad Gud hade gjort för hennes själ. En annan quinna blef djupt rörd af det hon såg och hörde, och sökte äfwen och fann snart känslan af Guds barmhertighet.

26... Under det jag war i Breage, berättade mig en wän att H. M. hade stor åstundan att träffa mig. Jag gick till honom, och fann att han i fem år hade warit under försynens tuktande hand. Han sade mig att han saknade förwißningen om att han war ett Guds barn; och omtalade huru han hade läsit och bedit, och haft en prest att meddela honom sacramentet, i hopp att han derigenom skulle erhålla hwad han saknade. „Men", sade han, „allt tycktes wara af ingen nytta." Jag inwände: nej, det är „icke af gerningar, på det ingen skall berömma sig." Eph. 2; 9. Jag lade derpå bibeln framför honom, och slog upp 1 Peri 2; 24, och bad honom läsa för sig sjelf: „Hwilken wåra synder sjelf offrade i sin lekamen på trädet, på det wi skulle wara

döde synden, och lefwa rättfärdigheten; genom hwilkens sår I ären helbregda wordne." Han såg upp till mig med djupt allwar och utropade: „Det war tron jag saknade; jag kunde aldrig läsa för mig sjelf förut." I detta ögonblick satte Herren hans själ i frihet, och han fröjdade sig med outsäglig och herrlig glädje. Jag tror icke att jag war hos honom mer än en half timma, innan denna lyckliga förändring ägde rum. Snart härefter tog han sin flygt till Guds paradis.

Från Breage reste jag till Mousehole, och medan jag war här fyllde jag det 50 året af min andeliga pilgrimsfärd. Denna händelse gjordes i rikligare mån angenäm och tacksägelse-bringande, derigenom att den inträffade på samma plats, hwarest jag började, och i närwaro af de tre, som då tillsammans med mig satte ut på himla-wägen.* Efter loppet af ett halft århundrade

* Detta är en sällsynt och märkelig händelse, som innehåller mycken moralisk lyftning. Att de fyra unge män, som från denna plats, år 1771, satte ut med hwarandra för det himmelska landet, skulle alla fortfara från begynnelsen att pröfwa Guds, deras Frälsares lära samt, efter att hafwa genomgått skiljda öden, motgångar och lefnadsskiften, alla möta hwarandra på samma fläck, i Guds hus, på deras Jubel-dag, år 1821, är en synnerlig angenäm företelse, som icke skall undgå att ådraga sig uppmärksamhet. Wördige T. Smith anmärkte för mig, få weckor sedan, hwilket intryck och hwilken glädje han kände, under sin predikan i Mousehole wid detta tillfälle, då han från predikstolen såg de fyra gråhärige gamle, som efter en femtioåra hård kamp i Guds Emanuels tjenst, nu sutto tillsammans med hwarandra i Ledarnes bänk. Den otadlige och wördnadswärde Michael Wright öfwerlefwer ännu, är i stånd att ordentligt bewista de allmänna Gudstjensterna, och besöker icke blott sin claß och biträder wid böne-mötet, utan leder ofta församlingens sång med en klar och förträfflig röst. Om min Morbror skall någon underrättelse gifwas i följande delen af min faders berättelse. Hwad angår den utmärkte och högt wärderade Richard Trewavas, som war min faders synnerlige wän, och som jag älskade och wördade allt ifrån barndomen, så kan jag icke afhålla mig ifrån att gifwa en kort underrättelse om honom. Lik sina grannar war han fiskare; men hans själ war af högre ordning, hans förstånd omfattande, hans sätt att wara war förbindande och wärdigt; och hans samtal lärorikt för personer af alla åldrar och samhälls-classer. Han ägde en själs öppenhjertighet, ädelmod och ädelhet, som man sällan får se; och i lif och död war han ett mönster af christelig fromhet. Hans son Richard, som war en af mina första och dyraste religiösa wänner, war en man af stor förståndsförmåga, och stor utmärkelse i det Gudomliga lifwet. Jag står i stor förbindelse för hans böner till Gud för min skull, under min första presterliga tid. Ehuru nu död för nära 20 år sedan, går jag aldrig förbi den fläck, der hans aska hwilar, utan att åsynen af hans graf upptänder gudagtighetens nit inom mig. I död till werlden, i andans nit, i lifligheten af andelig uppfattning och i djupheten af föreningen med Gud, har jag aldrig känt eller läsit om någon, som warit honom öfwerlägsen; och hwad angår hans sista stund, så har sällan wid helgonens död warit sådan uppenbarelse af christelig seger. En kort underrättelse om fadren är intagen i Wesleyan Methodist Magazinet för 1826; och en skrift offentliggjordes af wör-

woro wi nu åter här, min dyre broder Trewavas, brodren M. Wright och min egen broder Benedict, ännu bibehållna af Guds magt, genom tron, med wåra ansigten wända åt Zion.

„O att wi till sist må stå
Uppå Domarns högra hand,
Ta den krona som wi få,
Och gå in i himlens land!"

Maj 17. Då jag war i en wäns hus i St. Day, blef jag underrättad att en man warit djupt oroad till sin själ i tre weckors tid. Jag kände medlidande med honom och uttryckte en önskan att besöka honom. Hans rop war ännu: „nåd, nåd gode Herre;" men han war nästan uttröttad. Jag ledde hans själ till deß rätta föremål, genom att berätta honom att jag hade goda nyheter för honom, nemligen att Jesus Christus kommit i werlden till att frälsa syndare. Det warade blott en kort stund, innan hans rop om nåd blefwo förbytta till ett ljudeligt; „ära, ära!" Åsynen af denna lyckliga förändring rörde hans hustru, en stackars affälling i sju år. Hon blef nu djupt uppwäckt, och sökte Gud med stort allwar. Det war en angenäm syn att skåda mannen, fröjdande sig i Herran, och hustrun en gråtande synderska wid Frälsarens fot.

20.... Följande anmärkningar af Herr Bramwell äro träffande, och förtjena särskild uppmärksamhet. Rättfärdiggörelsen är stor, att blifwa renad är större; men hwad är rättfärdiggörelsen och reningen emot att blifwa tagen till Gud? Werlden, allt buller om sig sjelf — allt har gått; och själen bär fulla stämpeln af Guds beläte. Här war tal och wandel och lefwande; — görande allt i honom och till honom; — beständig bön, wändande alla till Christum, i hwarje hus, i hwarje sällskap; alting af honom, från honom och till honom." O! jag längtar att blifwa mera fyld af Gud. Herre, uppwäck mig att blifwa mera allwarlig. Jag behöfwer att blifwa mera lik Jesus.

dige R. Treffry, som innehöll en läswärd minnesteckning af sonen. Denna förträffliga lilla bok uppnådde hastigt tre upplagor, och har nu i flera år, till icke ringa sorg för många, warit utgången i Bokladorna. Utg.

Min själ törstar efter dig, O Gud. Jag ser att ingenting hjelper, utan att blifwa oupphörligen fyld af din närwaro och herrlighet. Jag wet att allt hwad du har är mitt, men jag behöfwer känna en innerligare förening. Herre, föröka i mig tron! Denna dag, då jag i tysthet sörjde öfwer min otro, och utgjöt min själ för en frisk uppenbarelse af Gileads salfwa, talade Jesus till mig och sade: „räck hit din hand och stick henne i min sida och war icke twifwelagtig utan trogen.“ Straxt war min sorg wänd i glädje, och Jesus blef mig åter dyrbar.

Junii 25. Jag har haft ett nytt bad i den källa, som är öppen för synd och orenhet. Min Frälsare har icke blott twagit mina händer och fötter, utan ock mitt hufwud och mitt hjerta; och han har beklädt mig med salighetens klädnad, han har betäckt mig med rättfärdighetens mantel. O! jag kan icke beskrifwa hwad jag har känt; språket är för fattigt att uttrycka det.

„För fattigt är allt uppå jord,
Att tolka min Frälsares ord.“

28... Jag ser att det är min förmån att wära i nåden, i Guds kunskap och kärlek. Denna är för närwarande min sång: „honom, som har älskat mig, och twagit mig ren från mina synder i sitt eget blod, honom wara ära i ewighet. Amen.“ Det förnämsta jag nyligen haft att strida emot, har warit fåfänga tankar. Jag känner att jag har behof att bedja Gud, att han icke wille tillåta dem taga bostad uti mig. Om de icke genast emotstås, så blifwa de „små räfwar, som förderfwa wingårdar; ty wåra wingårdar blomstras.“ Hög. Wis. 2; 15.

Julii 3. Jag har warit nödsakad att ligga till sängs 4 dagar för wärk i mitt ben. Men ehuru Herren har straffat min kropp, har mitt sinne warit i fullkomlig frid. Min själ har stigit upp på betraktelsens wingar, och jag har njutit en ljuf förening med Gud. Hans närwaro utgör mitt paradis.

5. Med en som nu bor ofwan stjernorna, kan jag säga: „Jag glider sakta men lyckligt längs den himmelska kusten, mina segel swälla af rika nådewindar från Zions wälluktande höjder.“ Jag styrer efter Guds heliga ords Compaß, och i rät kosa mot

det himmelska landet. Men jag känner att detta lyckliga tillstånd är uppnådt och försäkradt mig genom tron allena. Jag är kallad att kämpa mot förenade och mångdubblade fiender; men jag hörer den ewige Guden säga: „Frukta icke, war icke förfärad, ty jag är med dig.“ Och, prisad ware Gud, mitt språk är i denna stund. —

Må tusen härar stå emot,
Och tusen werldar själen bry:
Jag har en sköld mot deras hot,
Och fiendernas härar fly:
I skölden står ett blödand' lamb,
Jag wågar tro i Jesu namn.“

7... Jag känner nådens werk djupt uti min själ, och jag har ett tillwärande lif, magt, frihet och glädje i att tjena Gud. I claß-mötet denna afton, i Mylor Bridge, kände jag på ett utmärkande sätt att Christus war närwarande och kostelig. O Herre, gör mig mera tacksam för dessa ljusa uppenbarelser af din kärlek till min själ! Jag känner wägen nöjsam, och att i hållandet af dina budord ligger en stor belöning.

9... Ära ware Gud! denna är en morgon utan moln. Herre hjelp mig att prisa dig! Huru tillämplig på min själs känslor i denna stund är denna Vers:

„Dig jag älskar, dig allena,
Med ren glädje och inre frid!
Du will dig med mig förena,
Ack hwad sällhet och fröjd derwid!

Mitt glada hjerta utbrister nu: „Ser till hurudan kärlek Fadren hafwer bewist mig, att jag skulle kallas Guds barn? 1 Joh. 3; 1. Ja, jag är nu ett „Guds barn, och det är icke än uppenbart hwad jag warda skall; men det wet jag, när han blifwer uppenbar, då warder jag honom lik, ty jag får se honom såsom han är.“ 1 Joh. 3; 2. O, min förening med honom är starkare än någonsin! Hwad mig rörer i tid eller ewighet lemnar jag med glädje i hans hand. Lyckliga tillstånd, att lefwa

ett lif af tro på Guds son! O må jag följa Herran i hwarje ögonblick!

. 12... Jag har nu återwändt från ett besök hos mina wänner i Sparnock. Jag hade icke sett dem på tre år, och war lycklig att finna så många af dem med sina ansigten wända åt Zion. När jag war här för 4 år sedan, träffade jag twå systrar, hwilkas hjertan hade wikit från Gud och hans folk från längre tid; och Herren behagade att göra mig till ett lyckligt redskap för deras återställande till glädjen af hans frälsning. Jag fröjdades att ännu finna dem nådeligt bibehållna, med sina själar sannt lefwande i Gud. Jag mötte dem med gudomlig tillfredsställelse i classen om Söndags morgon, hwarest jag äfwen träffade min dyra syster Oats, hwars helsa Herren så märkwärdigt återstälde wid hennes omwändelse. Hon syntes nu i så lyckligt tillstånd både till kropp och själ, att jag twingades utsäga: O att menniskorna wille „tacka Herranom för hans godhet, och för hans under, som han med menniskors barn gör!" Psalm 107, 8.

16... Under det jag underhöll mig med Gud denna afton i hans hus, har jag förnyat min kraft; och under hemwägen kom jag i sällskap med en af mina granquinnor, med hwilken jag förut icke samtalat angående hennes själs frälsning. Jag kände stor glädje i att tala med henne; och jag beder nu allwarligt att Gud måtte besegla sanningen uti hennes hjerta, så att hon aldrig mera måtte utplånas i tid och i ewighet.

22... Ära ware Gud! Jag njuter ännu den frid, som icke werlden kan gifwa eller taga. O hwilken orsak har jag att prisa Gud att han håller min själ i trygghet och på den enfaldiga trons och den ödmjuka kärlekens kosteliga wäg! Måtte jag altid ligga wid hans fötter och aldrig wika från hans skrifna ords rättesnöre.

„Der jag altid will förbida,
Aldrig skiljas från min wän;
Gömd uti hans öppna sida,
Ewigt wid hans hjerta än."

O hwad är allt, som kallas stort och godt, i jemnförelse härmed! Wänner, lycka, rikedom, kronor och konungariken, — hwad äro de? Mindre, långt mindre än ingenting; de äro träck och afskrap! O min Gud, att njuta dig är allt i allt! O du djup af döende kärlek! Min själ är genomträngd af den osägeliga nåd, som gjorde min Gud till en smärtans man, ett rättwisans offer, ett döende offer för mina synder. O fläckfria offer! O lifwets Herre! och dog du för mig? För mig dog du; mitt offer, min Gud! — Genom ett bref, som jag nu erhöll från Saltash, har jag fått en ganska nöjsam underrättelse om de fyra, som blefwo renade från synd, medan jag bad med dem. De äro alla ståndande i tro och kärlek. Jag gaf dem råd att samlas i sällskaps-band; hwilket de fortfara att göra och finna det gagneligt för deras själar.

24. Sista aftonen blef min själ mycket oroad wid ett bönemöte, wid att se sådan wårdslöshet i Gudstjensten; sittande under bönen; huru pinades min själ derwid! O min Gud! huru önskeligt att se dessa själar omwända! Herre, skynda dermed för din barmhertighets skull! Amen.

27. Denna morgon hafwa dessa Psalmistens ord warit en stor wälsignelse för min själ; „om jag förgäter dig Jerusalem, så warde min högra hand förgäten. Min tunga låde wid min gom, om jag icke tänker uppå dig; om jag icke låter Jerusalem min högsta glädje wara.“ Ps. 137; 5, 6. Jag har nu kastat mina blickar tillbaka på Guds nåd emot mig; och jag finner att jag lika så wäl kunde försöka att räkna stjernorna på himlahwalfwet, wattendropparna i Oceanen eller sandkornen på hafskusten. Men prisadt ware hans stora och heliga namn, jag har icke förgätit dem alla. Ibland mängden af oomtalta nådebetygelser will jag här förtälja en. Omkring 50 år sedan, just sedan jag blifwit omwänd, blef jag anfallen af en sjukdom. Jag begynte då att pröfwa mig sjelf, och undrade hwart min glädje och hugswalelse hade flytt. Jag kunde förtrösta på Gud, men jag kunde icke glädjas: men detta skrift-språk lades på mitt hjerta: „hwilken som tror på honom, han skall icke komma på skam.“ 1 Petr. 2; 6. Jag emottog det såsom från Herran,

och min frid och glädje wände tillbaka. Men emedan jag blott war ett spen-barn i Christo, och icke wiste hwad det war att lefwa och wandra i tron, så förtwinades snart min glädje igen. Under det jag pröfwade mig sjelf, kommo dessa orden med sådan magt till min själ och gjorde sådant intryck på mitt sinne, att jag aldrig förgätit det: „Si uppå händerna hafwer jag uppteckmat dig.“ Es. 49; 16. Dessa orden woro lagda på min själ med sådant ljus, lif och kraft, att jag tycktes upplyftad från bädden, hwarpå jag låg. Jag wågar säga, att tusen gånger tusen gånger har jag tänkt på dessa dyra, kostliga löften. De hafwa icke blott warit en staf i hwarje hand att stödja mig wid under loppet af dessa mellanliggande 50 åren, utan de hafwa warit såsom twenne starka pelare, hwarpå min trötta själ hwilat i Satans mörkaste timmar:

„När mot den ljusa werld jag far,
Och till det hem, mig lofwadt war;
Den sång skall gå ifrån min själ,
Att Jesus har gjort all ting wäl.“

28. Denna morgon hade jag ett ljuft samtal med den wälsignade treenigheten, och min själ kände så djupa intryck af den förödmjukande betraktelsen öfwer Guds oändliga nedlåtenhet och kärlek. O du wälsignada fria nåd, fri för hwarje menniskosjäl! Jag kunde gråta öfwer arma syndares hårdhet och okunnighet, de der icke känna, utan försumma och förakta en så stor frälsning. Jag har måst hålla mig hemma nära sex weckor för wärk i mitt ben. Huru det skall aflöpa wet jag ej, men jag lemnar mig i Herrans händer, som will göra hwad bäst är för mig. Jag ser att jag har ingen orsak att knorra, utan stor orsak att wara tacksam för den helsa, som jag åtnjutit under de sista 50 åren. Icke en enda wecka har jag warit sängliggande af sjukdom, ben-brott eller annan åkomma.

„I all min wäg din hand jag ser,
Och din försyn i allt sig ter;
Följ mig än på min lefnads stig,
Och tag mig opp, sist opp till dig!“

29. Herrans löften hafwa denna dag storligen stärkt och hugswalat min själ; synnerligast mitt älstlingsställe Hebr. 7; 25. O hwad innehålles deruti? Det är ett löfte, wärdt tio tusen werldar. Dock hwad äro löftena utan tro? Tron allena är grunden till all wår helighet, kraft och lycka. Alla måste tro, annars kunna de icke älska; och älska, annars kunna de icke lyda; men dem, som tro, skola alla löften fullbordas.

August 5. Brodren N. Earle af Mabe kom till Downstall och bad mig allwarligen att jag skulle komma och möta hans claß. Emedan han hade fyra tjenare, alla lefwande utan Gud i werlden, så kände jag mycket medlidande med dem och ett trängtande begär att göra dem godt. En af dem hade erfarit någon ting af gudomlig nåd, och war ännu särdeles fast stående i sitt utwärtes förhållande; så att jag begynte först med honom. Jag mötte honom på fältet, och hade ett långt samtal med honom angående tillståndet af hans själ. Jag bad honom komma den aftonen till claß-mötet, och han gaf mig ett slags löfte derom; men han kom icke. Följande dagen frågade jag honom, hwarföre han dragit sig undan. Han blef stum. Jag förebrådde honom skarpt, och sade honom att, ehuru han kunde bedraga menniskor, han icke kunde bedraga Gud. Det kommer derpå an, sade jag, att du måste answara för detta emot mig wid Guds domstol, och då skall du se om det är en liten sak, som du har gjort. Detta syntes med kraft röra hans samwete. Jag lemnade honom då åt sina egna betraktelser; och gick att uppsöka hans tjenste-kamrat, och fann honom. Denne war en ung man, hwars samspråk jag förut mycket hade eftertraktat, utan att kunnat winna mitt syftemål. Jag fann nu hans själ mera i stånd att fatta det goda: han lofwade mig att han skulle gifwa sitt hjerta åt Gud, och med ens börja ett lif i bönen. Detta uppmuntrade mig mycket att gå, för att uppsiska de andra twå; för hwilkas frälsning Herren kände mitt hjertas brinnande längtan. Jag begagnade allt mitt inflytande för att winna deras hjertan åt Gud. Jag sträfwade af all min magt, för att wisa dem omöjligheten af att utan bön kunna frälsas från helwetet, eller få himmelriket; och påyrkade deras löfte att börja denna

afton. Med en af dem kom jag så långt att hennes sten-hjerta blef uppmjukadt af Guds magt, och hon samtyckte att blifwa hans. Jag berättade Herr och Fru E. hwad som händt, och wi förändrade familjens Gudstjenst den aftonen till ett böne-möte. Jag höll ett uppmaningstal; och tackad ware Herran, han war närwarande hos oß! Det war ett tillfälle, att icke blifwa förgätet. Följande dagen lemnade jag dem, anbefallande dem åt Gud, och bedjande att han wille besegla den sanning, som jag förkunnat i hans namn, och göra den till ett medel att bringa dem till bättring.

Följande Söndag kom Hr. E. till mig och sade: „Ni måste komma öfwer och möta classen i morgon afton, ty alla mina tjenare hafwa beslutat att tjena Gud.“ Der war icke något flyende ifrån mig nu, intet skyende för min närwaro, såsom fordom; nej, tackad ware Herran! af deras uppsyn såg man klart att en förändring ägt rum. Utan anmodan kommo de alla fyra till claßmötet. De arma affällingarna syntes nu beslutsama att återwända till sin förolämpade Gud; och den andre unge mannen grät högt af själs-sorg. I det hela är det stor förändring för det närwarande: hwad frukten blifwer, skall tiden utwisa. O Herre, måtte de blifwa dina på den dagen, den du göra skall! Då skall jag prisa dig, då skall jag prisa dig i ditt herrliga rike deruppe.

26. Brodren Earle sände sin brorsdotter med begäran att jag åter skulle besöka hans familj och möta classen. Jag gick och mycket af gudomlighetens närwaro öfwerskyggade wårt möte. — Wi anstälde ett böne-möte följande afton. Denna war en märkwärdig stund: twå af wännen E's tjenare fördes till Guds barns frihet. En utaf dem war den arme affällingen, öfwer hwilken jag icke kunde annat än storligen fröjda mig. [Han har sedermera stått wäl på sin grund, och blifwit claßledare.

På mina besök, från hus till annat, träffade jag en ung quinna, till hwilken jag icke talat många ord, förrän hon kände ett styng i sitt hjerta, och ropade efter nåd, likasom hon hängt öfwer afgrundens swalg. Hennes husbonde (som likt många andra hade irrat ut ifrån Gud och hans folk), blef mycket rörd af hennes rop

och tårar, och lofwade att han skulle återwända igen till Herran; och jag war lycklig att efteråt finna hos honom några angenäma tecken af ånger.

En dag sammanträffade jag med twå bröder, den ene en claßledare och den andre en affälling. Olikheten af deras karakterer slog mig öfwermåttan. Jag talade ganska förtroligt med den otrogne brodren. Jag talade om hans fruktanswärda ställning, och uppmanade honom att ännu en gång återwända från helwetets wäg. Han kände djupa intryck, och innan jag lemnade honom lofwade han igen att wända sina fötter åt Herrans wittnesbörd. Jag såg honom nästa dag, och fann att han försökt att uppfylla sitt löfte. Emedan hans maka war en arm willfarande, så uppmanade han mig att tala med henne. Jag gick i detta ändamål till deras hus, men hon flydde ifrån mig till sin systers hus. Kännande en längtande åstundan efter hennes frälsning, gick jag dit; men hon hade åter gått sin wäg. Arma warelse! Jag kan icke lemna henne åt sitt öde. Men o, om hon icke kan möta menniskor, huru kan hon stå inför domaren, och möta sin Gud!

Sept. 2. Huru ljuft är ett lif i tron! Det tycktes mig som om jag aldrig så fullkomligt som nu insett wärdet af tron. Jag ser att evangelii frälsning är

„Endast för de trogna känd,
Herrlig och osägelig.“

Intet kan bestå det glödande profwet, utan Guds rättfärdighet genom tron. Utan Christus är allt sand — allt är oren lump. Förra natten hade jag många ljufwa ögonblick i betraktelsen öfwer denna kostliga vers: —

„Hwad håller i midnatt mitt öga från blund?
Det är tankan på dig, o min Gud!
Med helig förwåning jag talar hwar stund
Om de werk, hwilka skett på din bud.“

Jag känner att jag skulle hafwa lätt att dö, och att döden wore min winning. Det war intet swärmeri — ingen hänryck-

ning; utan en tyst stillhet, en inwärtes himmel — Guds kärlek, som fylde hela själen. Ljuft skulle det hafwa warit att fått lägga mitt hufwud på sitt sista örongått, och somnat i Jesu. Några dagar förut hade min tro blifwit strängt frestad; och icke utan anledning. O hwilken nödwändighet för mera sjelfförsakelse! — Herre, håll mig altid wakande!

19. Sistledne natt blef min själ dragen ut på ett utomordentligt sätt, under det jag bad att blifwa fylld med all Guds fullhet. Mitt hjertas språk war:

„Fullfölj, fullfölj, jag dig beswär,
Stor och oändelig!
O gif mig allt mitt själs begär,
Allt, allt, som är i dig!"

Jesus talade med kraft och sade: „Allt det jag hafwer, är ditt." Min själ hoppade af fröjd, mina ögon flöto i tårar, och allt inom mig ropade högt: Ära, ära ware Herran!

„O had' jag tusen tungors chor
Att sjunga frälsarns pris!

Wid genomseendet af Conferencens berättelse för År 1821, blef jag glad och uppbyggd, ej blott att se beloppet af de många tusende, som Herren behagat lägga till kyrkan, utan äfwen att se den wälsignade Andan af förening och kärlek, som rådde bland predikanterna. De tycktes bestämde att upptaga hwarje utwäg, som de trodde skulle föröka förlossarens rike. Jag blef glad att ibland många andra finna följande beslut: „Wi besluta å nyo att, efter wåra wördnadswärda förfäders i Evangelio exempel, med all uppriktighet och nit predika en fri, full och närwarande frälsning från synd; en frälsning som flyter från Guds blotta nåd, genom den återlösning som är i Christo Jesu, uppfattad genom en enkel utöfning af tron och genom oeftergifligt beredande till ett lopp af praktisk helighet. Och i detta stora werk hwilar wårt hopp om framgång endast på den helige Andas nåd; genom hwars ingifwelse det blott kan ske, att Evangelium i något exempel blifwit gjordt till Guds kraft till salighet." Jag är mer

än någonsin öfwertygad att, om denna lära predikas, skall Gud erkänna och wälsigna det; och att tecken och under skola werkas i Jesu namn.

26. Jag har nu besökt Ponsanooth, och återwändt med sorgset sinne, wid åsynen af den brist på religions lif och kraft, som jag såg råda ibland dem. Jag är nödsakad att säga: „huru är guldet så platt förmörkadt?" Klag. 4; 1. Herre, wänd dig ännu engång dit och war nådelig, utgjut din Anda öfwer dem för ditt namns skull!

Oct. Efter att hafwa erhållit upprepade inbjudningar från mina wänner i Camborne, beslöt jag att å nyo besöka dem. Under resan besökte jag Hr. Burgess i Redruth, och han påstod att jag skulle dröja hos honom några få dagar. Med honom och hans älskwärda och förträffliga familj tillbragte jag många lyckliga stunder i samtal om det Gudi tillhörer. Jag stannade der tio dagar, och besökte åtskilliga classer; men blef bedröfwad öfwer att se så litet lif i religionen på det stället, som så länge warit kronan i hela Cornwall. Jag hade några uppbyggliga tillfällen med dem, i synnerhet wid deras kärleksfest; då jag blef mägtig att ganska otwunget kunna upplyfta min röst till Gud i det huset, hwarest jag ofta förut med glädje hade bewittnat Jesu magt att frälsa till yttersta skärfwen.

I Camborne blef jag emottagen med utmärkt kärlek och ömhet; och här täcktes Herren åter begagna mig som ett redskap till det goda. Efter mötet med Kapten Leans claß en afton, kommo twenne unga män, som woro bröder, att samtala med mig. En af dem war en fattig swårbelastad syndare, som sökte Jesum; men han wißte hwarken huru eller hwarest han skulle finna honom. Jag begynte med ens att förtälja honom att Christus hade lidit i hans ställe, och burit hans synder i sin egen lekamen på träd, och att genom hans sår alla de, som tro, äro helbregda wordne. Efter en och en half timmas samtal utropade han, —

„Syndares wän, rena lamb!
Ditt blod utgjöts för mig."

Det war en uppbygglig och rörande syn att se den himmelska

glädje, som strålade på hans anlete, att höra utgjutelsen af hans tacksama hjerta, och att se hans broder på sina knän tackande och tillbedjande frälsningens Gud för hwad han hade werkat.— De lemnade vß hastigt, och sprungo med skyndsamhet att berätta deras kära fader, moder och syster den herrliga nyheten; så att de alla fröjdades tillsammans, och gåfwo ära och pris åt Emanuel för hwad han gjort för deras dyre William. [Han är nu mycket aktad för sin brinnande fromhet, och är en gagnande claßledare.]

Denna war begynnelsen till goda dagar. Snart började böne-mötena att tillwäxa, och Herren utgjöt nådens och bönens ande öfwer folket. Wid ett af dessa möten en eftermiddag upptog jag den sköna och älskeliga sången, pag. 203: —

„Du gömda källa af ljuflig ro,
Du Guds kärlek alltillräcklig;"

Och gaf derefter ett kort uppmaningstal. Med anledning af det träffande språket i denna psalm försökte jag att wisa hwad Christus är för de trogna. Under det jag talade, gafs mig en sådan syn på den tillbedjanswärde Jesus att jag tror att det aldrig skall utplånas ur mitt sinne, hwarken i tid eller ewighet.

Om Söndagen blef jag anmodad att besöka en medlem af föreningen, som war ganska sjuk. Jag frågade henne om hon hade tillfredsställande bewis på sin rättighet till Christum. Hon swarade: „Nej, ej heller har jag någonsin haft en känsla af mina synders förlåtelse." När jag såg hennes själs tomhet, och tydliga tecken att döden war nära för handen, uppfyldes jag af stort medlidande med hennes öde. Jag begynte att uppmuntra hennes hopp, och wisade Christus, såsom en färdig, mägtig och willig frälsare, — som endast wäntade att i det ögonblicket borttaga hennes swåra skuld. Jag wisade henne det försonande offret, utwecklade för henne frälsningens wäg genom tron, och sade henne att Gud fordrade af henne en tros-handling, nemligen att tro hwad Christus hade gjort för henne. Hon kände hugswalaren komma nära, och sade: „Jag såg det aldrig i sådant ljus förut." Inom en kort tid fick hon fullkomlig förmåga att trösta på Je-

sum; och nu flödade hennes ögon af tårar, och hennes hjerta blef fyldt med frid och fröjd i trone. Hon lefde tre weckor härefter, och fasthöll sitt förtroende till slut, och ändade sitt lopp med glädje.

En wän bjöd mig komma öfwer och möta classerna i Tuckingmill. Då jag talade till folket i en af classerna, fann jag en fattig swårbelastad synderska. Jag bemödade mig att uppmuntra henne; men så starka woro hennes rop och tårar, att jag ansåg det bäst att bedja med henne. Då hennes sinne blef synbarligen mera lugnadt, frågade jag huru hon kände sig. Hon swarade: „Jag ser att jag måste gå hem och bedja mera." Rädd att deri kunde wara någon Satans snara sade jag: „Det är ingen nödwändighet; Herren är här och wäntar att wälsigna eder; ingenting behöfs för eder mer än att tro på Jesum, såsom eder frälsare. Och efter han dog för eder, bör icke ni med ens tro på honom och älska honom?" Trons ljus uppgick snart, och hennes själ fann frihet uti lambets blod. Full af trons försäkran utropade hon: „Nu känner jag att mina synder äro förlåtna." Jag bodde hos Hr. S. Burrel den natten; och i hans sällskap besökte jag henne följande dagen, fruktande att Satan kunde hafwa bedragit och bortröfwat henne; men till wår angenäma förwåning funno wi henne, med åsidosättande af allt wanligt arbete, hålla dagen för en helgedag. „Jag, har," sade hon, „satt å sido denna dag till att prisa Herran för hwad han gjort för min själ förliden gårdag." Detta, tänkte jag, war ett behagligt wittnesbörd af werkets sanning. I mötena med de andra classerna i Tuckingmill hade wi uppfriskande tillfällen af Herrens närwaro.

Medan jag war i Camborne, sträfwade jag allwarligt att wisa ledarne och folket nödwändigheten att blifwa renade af all synd, och att yrka på full frälsning; och jag hade lyckan se många fatta tag i Christus, såsom deras fullkomlige frälsare. I Kapten Leans claß, en afton, dykade fyra personer för andra gången ned i den all-renande floden. — De kände en så öfwerswämmande werkan af nåden, att någon stund förgick, innan de hade kroppslig kraft, tillräcklig att wandra hem. Tiden för mitt besök blef mycket förlängd öfwer hwad jag

beräknat; men min själ hölls såsom en wattnad trädgård och min förtröstan på Gud, och på kraften af hans herrliga Evangelium, war, tror jag, aldrig starkare.

Nov. 24. Jag mötte classen sista aftonen i Mylord Bridge, och yrkade strängt hos de trogna att söka hel och hållen helgelse. Jag pröfwade mig sjelf denna morgon, och trodde att jag aldrig fann mig mera död till synden. O hwilken hjertats tacksamhet kände jag icke med afseende härpå! Lofwa Herran, o min själ, och allt det i mig är lofwa hans heliga namn!

28. Jag ser, att, om jag will få godt allestädes, så måste det blifwa genom att hålla mina utwärtes sinnen under lydnad till hwad nåden har öppnat i min själ. Genom tron werkliggör jag min store prophets närwaro, mitt öra lyßnar ännu till den fina rösten, som icke höres så länge wårt inre är i oro och strid; mina ögon blicka hän mot de gudomliga fullkomligheter, som framlysa i hela naturens och nådens hushållning; och härigenom börjar jag ett lif som aldrig slutar, och erhåller en glädje som skall wära i all ewighet. Tron wäntar icke blott på Gudomlig instiftelse, utan lägger werkligen hand på den, likaså wäl som på hwarje annan köpt eller utlofwad wälsignelse: ja, genom enfaldig tro hafwa både löften och löftesmän blifwit wåra egna. I denna skola beklagar jag ofta min brist på tillwäxt; men, tackad ware Gud! Jag kan med sanning säga att jag längtar efter att ännu bättre lära denna wäg, så att jag dagligen kan göra de sinnliga föremålen underdåniga de werkligheter, som tron uppenbarar; och gifwande Gudi äran, tror jag att jag kan säga att jag nyligen inhämtat några nyttiga läror; och härigenom har min själ blifwit uppmuntrad att taga ny eld från det heliga altaret. Men jag behöfwer att se mina krafter satta i lifligare rörelser mot honom hwars kärlek är ett haf, han

„Som är mitt högsta wäl,
En cirkel för mitt hjertas fröjd,
Och lifwet i min själ."

För några af mina bästa tankar om tron, står jag i förbindelse hos Fru Rogers förträffliga Minnen och bref.

Dec. 7. O jag behöfwer att hwarje minut lefwa i beroende af Christi blod och ständigt wänta uppfyllelsen af den Gudomliga wiljan i alla den helige andes helgande inflytelser på min själ. Wägen till det aldra-heligaste är öppnad; och tackad ware min nåderrike Herre! genom honom, såsom min mägtige förswarare, har min själ tillgång, och wäntar i troende förbidan på allt hwad tron har i sigte.

15. Sedan jag sist skref, har jag haft åtskilliga pröfningar af mörksens magt; men Jesus har warit min starka borg. O hwilken wälsignad sak, att äga en tillflykt i bedröfwelsens stund! Efter stormen har kommit ett wälsignadt lugn, all glädje all frid. Jag har haft en ljuf förening, en förtroligare samgång med Gud. Jag har ingen egen grund att stå uppå: allt är lösa sanden; men Christus är en klippa; och, ära ware Gud, jag är bygd uppå honom, och alla lifwets stormar, alla fiendens frestelser, hafwa icke bortsköljt mig. Jag prisar Herran, jag har aldrig mera lefwat i Guds barns frihet, eller mera känt wärdet af Christum, än jag nyligen gjort. Jag kan sannerligen säga: „jag räknar det allt för skada emot den öfwerswinnerliga min Herras Christi Jesu kunskap." Phil. 3; 8.

„Ägde jag Gabriels himmelska tunga,
Skulle jag detta i ewighet sjunga:
Jordiska ting äro allt för små,
Att från Guds lamb mig skilja förmå."

16. Denna morgon har min själ så blifwit ledd till Gud, så fylld med Gudomlig närwaro, att jag är bortkommen i under, kärlek och pris. Tungomålet brister för att uttrycka mina känslor i denna stund.

„Hans höga Majestät
Jag skall i himlen se;
Och ewigt älska och tillbe."

22. Denna dagen afreste jag i affigt att besöka min broder och mina wänner i Mousehole; men under wägen blef jag illamående, och uppnådde med stor möda Breage, hwarest jag stan-

nade hos mina gamla och högt aktade wänner Herr och Fru Limbrey. Jag blef wärre och om natten till Jul-aftonen tänkte jag att jag skulle dö. Jag låg kämpande för lifwet, men allt war lugn och förtröstan inom mig. De dyra wännernas ömhet, i hwilkas hus jag låg, kan aldrig förgätas. Fru L's. oförtrutna omsorg om mina behof påkallar min tacksamaste erkänsla. Jag bad Herran att belöna henne för hennes ömhet. Efter få dagar blef jag bättre och återwände då hem.

31. Ära ware Gud! han har återstält mina kroppsliga krafter. Jag känner en wärande förtröstan på honom, och ett nytt beslut, att ånyo sätta ut för det himmelska riket. O min Gud, bistå mig att fullfölja mina föresatser! Amen.

[Under loppet af det år, som slutar med detta Capitel, skref min fader åtskilliga uppmuntrande och lifliga bref. Jag war nu i det jemnförelse-wis torra och ofruktbara landet Nya Södra Wales. Följande utdrag skall tjena till ett prof på hans skrifsätt:

[„Du måste ännu fortgå, min son, och så på en förhoppning, och lemna alting åt Gud, wetande att wi „skole ock i sinom tid uppskära utan återwändo." Gal. 6; 9. När tingen icke just så slå ut, som wi förwäntat, äro wi benägne att mißtrösta; och om wi icke i dessa stunder blicka upp till Gud, så skall wår tro swika. Han säger: „Frukta dig intet, ty jag är med dig; wik icke af, ty jag är din Gud: jag styrker dig." Es. 41; 10. Hit måste wi se, annars skall snart wår tro swigta. Abraham, som du wet, „twiflade intet på Guds löfte med otro, utan wardt stark i tron, gifwande Gudi äran." Rom. 4; 20. Det war icke hornens kraft eller de skriandes röster, som omstörtade Jerichos murar, utan Josuas tro på Gud. „Herren sade till Josua: si jag hafwer gifwit Jericho i din hand." Derpå sade honom Gud hwad han skulle göra; huru han måste omkringränna staden och gå rundt omkring honom engång. „Gör så i sex dagar, och går på den sjunde dagen sju resor kring om staden." Josua 6; 3, 4. Josua twiflade icke, fortgick glad i sin pligt; han sade icke: „Herre, skall icke engång göra samma werkan som sju gånger? Sålunda, när Gud sänder sina tjenare att pre-

dika Evangelium, så måste de gifwa akt att de predika det i tro, och fortfara i werket. De måste ropa högt och icke skona, upphöja sina röster såsom en trumpet och wisa folket deras synder. De måste äfwen gifwa agt att detta sker i kärlek; icke i deras egna warma nit, eller i den låga, som de sjelfwe upptändt. Denna slags eld skall icke förtära åkerstubben; det måste wara en kärlekens låga, upptänd i hjertat af den helige och wälsignade Guds ande. Min bön dag och natt är, att han måtte hjelpa dig att kasta ut näten på den rätta sidan, så att tusende och tio tusental af kostbara själar måtte samlas till Jesu fårahus, och blifwa ewinnerligt frälste. En ädel man anmärker: „på det att du måtte få se detta, skall du bedja hårdt, tro hårdt och kämpa hårdt, och aldrig blifwa modfäld."

[„Ehuru du för en tid icke gör den förödelse på djefwulens rike, som du kunde önska, så måste du underhålla ditt mod, och fortfara att upptända det. Se till att du wäl sköter ditt artilleri, och laddar dina kanoner med swåra skott, och rigtar åt den werkliga grunden. O mera af den tro, som gjorde sådana underwerk i forntiden! Wi sakna Abrahams tro, Jobs tålamod, Mosis ödmjukhet, Johannis kärlek, Pauli nit, och jag är säker att wi sakna Salomos wishet, ty wi hafwa allt slags folk att handla med. Jag blef glad öfwer den anmärkningen, att du mer och mer tydligt inser att du kan intet göra, utan att Gud är med dig. För att Gud altid skall wara hos oß, måste wi altid wara hos honom. Enoch wandrade med Gud i 300 år, och hade detta wittnes-intyg att han behagade Gud. Nu är detta wandrande med Gud ett tyst förtroende och beroende af honom för alla wåra behof. „Mig förutan, säger Christus, kunnen I intet göra;" men tron låter oß se att allt hwad wi behöfwa finnes i Christo, genom hwilken wi hafwe tillgång genom tron till den nåd, hwaruti wi stå.

„En brunn af lif och nåd wi se
I Christo wår förlossare."]

Fjerde Capitlet.

Januarii 15, 1822.

„Hwad är nu min tanka och mål,
Hwad är nu mitt hopp och begär?"

Jag kan, tackad ware Gud, säga att det är att följa lambet, hwart heldst det går, och att sträfwa efter hans belätes fullkomlighet uti mitt hjerta. I grunden af mitt innersta hjerta kan jag säga att Christus war aldrig så nära, så dyr, så ljuf, så kostbar för min själ, som han nyligen war, och ännu är i denna stund. Min själ är i sitt element, då jag tänker och talar om Jesus. Jag kan sannerligen säga med en af mina dyra wänner, från hwilken jag just nu erhållit bref: „jag är i brist på allt, men jag känner en wäxande glädje i att tjena min fader och min Gud."

„Låt kraften af min tro sig wisa,
Och helgadt lif din nåd beprisa,
Och rena hjertat kärlek bli!"

18. Sista natten, då jag betänkte Christi lidande, och hans förbön på Guds högra hand, hade jag en mera bewekande syn af Jesus korsfäst, än jag förnt i min lefnad haft. Alla hans sår och slag syntes för min själ på sådant sätt, att det skakade hwarje nerf i min kropp. Jag tänkte på denna vers af Herr Wesley:

„Fem blödand' sår han bär," m. m.

och aldrig förut såg jag så mycket deruti, och en röst tycktes säga mig; „allt detta led jag för dig."

21. Jag har i dag funnit hwad jag icke sällan förut har funnit, nemligen att stormens wåldsamhet kommer ofta kort före-

lugnet. Det syntes denna morgonen, som om alla morkfens magter hade blifwit lössläppte, och bestämde att uppsluka mig. Jag höll mig i ständigt åkallande af Gud, och såg upp till honom, och kastade min själ på hans dyra försoning; i föresats att fasthålla min förtröstan, och icke lemna wäg för otron. Jag fann att jag hade ingenting af mitt eget att fly till, eller lita på; ingenting utom min tro. Intet löfte syntes mig denna gång, icke kändes någon glädje: jag såg intet annat än min swaghet, ofullkomlighet, fel och brister. Icke så att jag kände fördömelse för någon särskild gerning. Denna war en bepröfwelse af särskildt slag; ty tusende gånger förut när jag häftigt blifwit anfallen af fienden, har jag sett upp till Jesum, och funnit honom wara en wäldig borg. Nu war nakna tron mitt enda förswar; det enda wapnet, hwarmed jag kunde underhålla kampen. Jag såg mig rundt om efter hjelp, och slutligen tänkte jag på frälsaren, då han fördes i ödemarken att försökas af djefwulen. Härwid begynte fienden wika; och inom ett ögonblick uppenbarade sig Jesus för mina troende ögon, och talade till mig med sin wälkända röst: „Den der winner, honom skall jag sitta låta med mig på min stol, såsom ock jag wunnit hafwer, och är sittande worden, med min fader, på hans stol." Upp. 3; 21. I ett ögonblick förswunno mina fiender, och huru inbröt i min själ min dyra återlösares strålande ära! och hans namn war ljufware än honung och honungskaka. Denna kamp för min tros pröfning war blott af kort waraktighet, men dock lång nog; ty det war ett skarpt arbete å båda sidor, medan det fortfor. Hade Satan kunnat fäkta skölden ifrån mig, så skulle han hafwa gjort en lätt eröfring. Detta war jag rädd för, och tog derföre mera agt att fasthålla honom, och nyttja honom med all den kraft jag hade; seende ifrigt och ständigt på min förswarare. O huru nödwändigt att hålla sig fast sluten till Jesum, och att altid wara på sin post, wakande i bön!

25. Jag har aldrig warit så rörd af evangelii predikan som nyligen; hwarje predikan jag hör, synes bättre än den förra. Jag känner en wärande kärlek till Guds tjenare och är redo att säga: „O huru ljuflige äro på bergen bådbärarenas fötter, de

som frid förkunna;" m. m. Es. 52; 7. O, jag längtar mer och mer efter själars frälsning, och will gerna offra och blifwa offrad för att hjelpa Guds barn på deras wäg till herrligheten. Jag tror att jag aldrig, såsom nu, känt mitt hjerta fröjda sig i att möta classerna. Min själ gladde sig sista afton att se en arm affälling återwända till classen, för hwars återställande jag mycket bedit, och med hwilken jag ofta samtalat om det ämnet, att återwända till Jesum. Herren lugnade hennes hjerta, medan hon gjorde en ödmjuk bekännelse af sitt motstånd mot honom, och uttryckte sitt beslut att stå upp och ännu engång söka hans ansigte.

Febr. 2. Ju mera jag samtalar med syndare, desto mera upptäcker jag mörkret i deras fallna läge. I går talade jag med en man af 50 års ålder och fann att han icke kunde beswara den enkla frågan: „Hwarföre kom Jesus Christus i werlden?" Han blef allmänt swarslös, ehuru han bodde på ganska kort afstånd från en ort, der evangelium predikas. O hwilken nödwändighet det är att predika från hus och till hus!

6. Under loppet af förflutna weckan har jag besökt sex olika classer, med mycket nöje och gagn; ty „der Herrans ande är, der är frihet." Men jag sörjer öfwer att tänka, att så få åtnjuta evangelii fulla frihet. Ett stort antal af bekännare anser hjertats renhet, såsom någonting så högt, att det ligger öfwer deras förmåga att erhålla, hwadan de äro likgiltiga derom. Somliga tro att om de få denna nåden, så kunna de icke hålla den fast. Otron har så långt krossat deras själs-kraft, att de icke „hungra och törsta efter rättfärdigheten," och nödwändigheten af de ting, som de sällan intrycka hos sig sjelfwa, genom att öfwertänka en sådan del af Guds ord som denna: „Utan helgelse får ingen se Herran." Hebr. 12; 14. Uti claßmöten och enskildta samtal, under de 50 åren af min pilgrimsfärd, och synnerligast inom de sista åtta åren, har jag erhållit ansenlig kunskap om bekännarne, och måste uttrycka min sorg deröfwer att de half-hjertades antal är så stort. Ack! hwilken mängd är obekymrad i Zion, „ligga på sin drägg", hwarken kalla eller warma! Men, tackad ware Gud, utsigten ljusnar; ty antalet af wärmande och lysande

ljus bland prester och folk är i tillwäxt. Herre, föröka det fälla antalet allt mer öfwerflödande! Amen.

Wore „trons hemlighet“ bättre känd, så skulle förbättringen ibland Guds bekännande folk hastigt tilltaga. Många brista icke blott i uppriktighet utan äfwen i tro. Det är helt enkelt för otrons skuld som de icke ingå i den ärofulla hwilan, som är framför dem, och nära intill dem. De se icke att det är deras förmån att nu wåga sig fram till Christum för de wälsignelser de sakna, ware sig rättfärdiggörelse eller helgelse, utan twekan eller uppskof, emedan han har sagt: „kommer, ty alting äro nu redo! nu är den behagliga tiden, nu är salighetens dag; af nåden ären I frälste genom tron.“ En obotfärdig syndare, som lefwer i uppsåtlig öfwerträdelse af känd lag, är icke föremål för tron, utan för hotelsen, som förklarar att han skall hafwa sin „del i den sjön, som brinner af eld och swafwel;“ men hwar och en sant ångerfull har Christum till sitt föresatta mål, och är inbjuden, och uppmanad och befald att taga sitt fäste hos honom för förlåtelse, helighet och himlen. O att den wälsignade anden wille hjelpa Guds barn i deras swaghet, och låta dem se sina förmåner, och wägen att erhålla dem!

18. Jag besökte ett missionair möte i Penryn sistledne afton, och hade djupare känslor än jag kan uttrycka för de fattiga själarna, som ännu äro i hedniskt mörker. Men jag tackar Gud för den utsigten att det herrliga evangelium skall snart spridas till ett stort antal ibland dem. I afseende härpå är det en wälsignad enhet ibland prester och folk. Mitt hjerta säger:

„O Jesu, drag alla till korsets nåd,
Och tyd för dem ut ditt ewiga råd:
Kungör din frälsning och lär dem att sjunga,
Hwarje nation med instämmande tunga!“

Herre, hwilken lätt sak är det för dig att „säga till Norr: gif; och till Söder: förhåll icke; haf mina söner hit ifrån fjerran, och mina döttrar ifrån werldens ända.“ Es. 43; 6. Om du, Herre, talar dessa orden allena, så skall en nation födas på dagen. Du har sagt: „landet är fullt af Herrans kunskap, lika

som med hafsens watten betäckt." Es. 11; 9. Då „skola ulfwar bo tillsammans med lamm, och parder ligga ibland kid: en liten dräng skall tillhopa drifwa kalfwar, och unga lejon: och gödeboskap. Kor och björnar skola gå i bet, och deras ungar tillhopa ligga." Es. 11; 6. 7. O min Fader, min Gud, hwilken lycklig werld skall då blifwa! Huru önskwärdt att se det! Du har sagt att tron skall komma! O skynda, för Christi skull! Amen och Amen.

Mars. 6. I claß-mötet förlidne afton i Garrick kände min själ mycket af ett inre himmelrike. O hwilket wälsignadt ljus lyste in i mitt hjerta, medan jag gaf ut denna wackra vers af den 341 psalmen:

„Öppna trons fördolda öga,
Sprid din klarhet från det höga;
Då för undren, som jag ser,
Går jag säll i grafwen ner."

April 25. Jag gjorde mina wänner i Camborne ett förnyadt besök och bodde hos wännen Bennetts i Camborne Bean. Emedan det war hans åliggande att predika i Kehelland om Söndag, ansatte han mig hårdt att gå med honom. Jag fruktade att wandringen war för lång för mig att företaga, men gick med honom, och hade förmån att tala till folket. På wår wäg ifrån Capellet upphunno wi twenne unga quinnor, och hörde en af dem tala med den andra om tron på Jesum Christum. Jag gick fram och frågade henne om hon kände något om detta wigtiga ämne. Hon sade att hon gjort det en gång. Jag uppmanade henne allwarligen att återgifwa sitt hjerta till Gud, och ännu engång förena sig med hans folk. Följande wecka kommo båda till Kapten Leans claß; och efter en hård kamp i bönen, nära twå timmars tid, satte Herren dem båda i frihet.

Följande Söndag beslöto åtskillige af wännerna i Camborne att gå till Kehelland, för att hålla ett böne-möte. Nyheten om wår ankomst uppwäckte mycken nyfikenhet ibland folket, så att huset war fullpackadt både innantill och utantill. Guds kraft steg ned, och många syndare blefwo träffade i hjertat. Detta

war en droppa före skuren. Herren begynte ett nådigt werk ibland dem, och några af de mest ogudagtige och kände syndare i grannskapet blefwo uppwäckte. Trejuthan, en fläck som hade förblifwit wild och ofruktbar i en mängd af år, blef nu såsom en Herrans trädgård. I några dagar hängde nådens sky deröfwer, och utgjöt så rikeligen sitt dyrbara innehåll öfwer den torra jorden, att det djupa bekymret för själens frälsning drog folkets uppmärksamhet från hwarje yttre föremål. Jag kom en dag in uti ett hus, hwarest jag icke förut hade warit, för att efterfråga en tjensteflicka, för hwars andeliga wäl jag kände något bekymmer. Jag fann att hennes matmoder war ouppwäckt. Jag warnade henne för den fara hon lopp, uppmanade henne att gifwa sitt hjerta åt Gud, och att börja ett lif i bön, innan hon somnade denna natt. Jag anbefalde henne åt Gud i bönen, och besökte dem åter inom få dagar. Nu fann jag Fru E. ångerfull, och begagnade mitt allwarligste bemödande att leda henne till Jesum för förlåtelse och frälsning. Sedan wi en stund bedit med förenada hjertan, swarade Herren för sig sjelf och fylde hennes själ med segrande fröjd. Det war en angenäm syn att skåda förändringen i denna familj. Här woro nu husbonden och makan och tjenarinnan förda ifrån mörker och synd, och fröjdade sig nu tillsammans med hwarandra i Herran.

En afton drack jag the hos brodren Smith. Just som wi skulle tacka Gud för måltiden kom någon in, som jag icke kände. Jag hade icke förr öppnat min mun att bedja, förrän han blef djupt uppwäckt, och skriade af själs bekymmer. Jag tror att jag aldrig i min lefnad sett en man, hwars andas ångest war större. Han war affälling och såg och kände sin otacksamhet. Efter en swår kamp erhöll han nåd, och bewittnade full af glädje att Gud hade förlåtit honom alla hans synder. Då jag återwände en afton från Troon, såg jag en quinna komma efter mig, och jag kände en ingifwelse att tala till henne om själen. Jag stannade tills hon upphann mig, och jag hade icke talat många ord till henne, innan hon bröt ut i tårar och ropade högt. Hennes kroppsliga styrka war så bruten af hennes själs orolighet, så att wi med mycken swårighet kunde få henne till Kapten Leans. —

flera wänner både med henne, men hon fortfor att sucka under tyngden af sin skuldbörda. Ångsten och ropen från hennes brutna hjerta woro djupt rörande. Slutligen syntes hugswalaren, och hon utropade: „Herren har skakat kropp och själ öfwer helwetet, men wälsignadt ware hans namn, han har icke låtit mig falla deruti.“ Någon tid derefter träffade jag henne i classen, och hon bar ett lefwande wittnesbörd att Herren hade förlåtit henne och upptagit henne till sitt barn.

Brodren W. J. uppmanade mig att besöka hans swärfader. Han började snart att gråta och förebrå sig att wara en stor syndare. Det syntes att han känt någonting af religionen, då han war en 17 års yngling, men hade nu länge lefwat utan Gud i werlden. Han kände sitt tillstånd och wågade knapt se upp efter förlåtelse. Jag war rörd att se en 63 årig man i sådant bekymmersamt själs-tillstånd. Tårarne som strömade ned för hans åldriga kinder tolkade hans hjertas ånger. Jag uppmuntrade honom att wänta nåd ifrån Gud, emot hwilken han hade syndat. Jag sade honom att han icke hade behof att mißtrösta, emedan Jesus Christus war en förswarare för sådana syndare som han war. Och nu, sade jag, om Jesus Christus har lidit och dött för att återlösa dig, och uppstod igen för din rättfärdighet, och sitter alltid på Guds högra hand och beder godt för oß; tänker du icke att du bör älska honom? Han insåg med ens sin förbindelse till den wälsignade frälsaren och utropade: O ja, jag älskar, jag älskar honom! I detta ögonblick uppenbarade Herren sin förlåtande nåd för hans själ, och han fröjdades med outsäglig och herrlig glädje, och med fulla hjertan knäföllo wi för att gifwa honom ära, som ära bör.

Jag kunde berätta många andra exempel af dylik beskaffenhet. Jag tror aldrig att Herren nedlät sig att erkänna mina swaga bemödanden mera, än han gjorde under mitt besök i Camborne denna gången. Mycket godt werkades i claß-mötena, synnerligen i Kapten L—s, i hwilket det icke war owanligt att twå eller tre funno frid hwarje afton. Uti denna claß skockade sig folket så, några weckor, att mötena icke ordentligt kunde fortgå öfwerallt. Sannolikt woro 500 wid ett böne-möte. Jag fortfor med dem

i fyra weckor; hwarefter jag blef nödsakad att lemna dem, emedan ansträngningen war för stor för mina kroppsliga krafter. — Ej heller undrar jag mera på folkets allmänna kärlek och ömhet emot mig. Jesus allena ware prisad!

Julii 26. O min Frälsare! hwad skall jag göra för att älska och prisa dig mera! Jag sörjer öfwer att min tro icke är mera werksam, samt min kärlek och tacksamhet icke mera öfwerflödande. Jag undrar på Guds godhet emot mig, och sjunker med blygsel ned för honom. Huru är det att själen är af sådant wärde, — Gud, så stor och god, — och ewigheten så nära för handen, och jag är så litet rörd? Herre, lifwa mig att blifwa mera allwarlig för de ting, som högre äro!

Aug. 7. Jag känner mig mera än någonsin beslutsam att gifwa Gud mitt hela hjerta. Jag behöfwer att werksamt bildas till Guds goda, behagliga och fullkomliga wilja, och att känna den källan af lefwande watten oupphörligt springa upp i min själ.— Jag ser att tro och hopp bäst uppfyller och understöder min glädje; och utan deras tillhjelp skulle min fröjd hastigt tyna af och dö. Men med tillhjelp af dessa wigtiga nådegåfwor är själen alltid fyld med himmelsk wällukt; och en eld upptänd ofwanifrån, som förtärer all inneboende synd, och hwarje planta, rot och skott, som min fader icke planterat. Härigenom skall min själ blifwa renad, till all sin kraft och förmåga, likasom guldet renas i degelen. Mycket watten kan ej utsläcka honom; många floder af frestelser och bekymmer skola endast tjena att göra honom brinnande med allt ljusare och ljusare låga. O huru dyrbar är denna kärlek! Han är föreningsbandet med min himmelske brudgum, försäkringen om min odödliga krona, försmaken af min herrliga himmel derofwan, källan för lycksalighet i alla tiders ewighet. — Jag har funnit i all min erfarenhet, att i hwarje frestelse, beror segren mycket på huru man emotstår första anfallet. Att inlåta sig i disput blott för ett ögonblick, är farligt. Är saken, eller nöjet förbjudit? Ware detta nog, om wi sant tjena Herran wår Gud. Men om wi öfwerwäga, så kasta wi oß sjelfwa i Satans armar. Ej heller bör man betänka följderna: Gud skall förja för dem: bättre lida, än hafwa hans mißhag. O må jag all-

tid wandra efter denna regel, och lefwa för att behaga min Gud allena!

8. O hwad är jag? Intet. Dock kommer Herren ihåg mig: och sedan han plockat mig såsom en brand ur elden, efter att hafwa renat min oheliga själ med kraften af sin anda, och upptagit den besegrade upprorsmannen, ja till och med upptagit den fattige flyktingen i sin gunst och barnaskap, så belönar han nu mina små tjenster med sitt bifallande leende och fortfarande närwaro; underwisar mig i okunnigheten, stärker mig i swagheten, understöder mig i bedröfwelsen, wälsignar mina swaga bemödanden och arbeten, strider för mig emot hwarje fiende och gör att allting aflöper till mitt bästa. O min själ, hwilken nåd! hwilken kärlek utan gräns!

10. Jag inser mer och mer tydligt att tron är roten, hwarifrån alla helgelsens skott uppspira. Christus är winrankan och wi äro grenarna, inympade i honom genom tron, innan wi kunna frambringa någon frukt. Likasom en gren icke kan bära frukt af sig sjelf, så kunna icke wi bära frukter af „kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet" m. m., förrän wi genom tron blifwit förenade med Christo. Wi skola icke räkna tron ibland de andra nådegåfworna, utan såsom grunden till dem alla. Gerningarna gå icke före tron, utan wi måste tro för att rätt kunna werka. Tron är Guds gåfwa i mycket högre betydelse än den, i hwilken wåra naturliga förmögenheter kunna kallas hans gåfwor. Gud utdelar nådens kraft; men han fordrar af oß att begagna den. Han befaller oß att tro. Min själ war aldrig förut så djupt intagen af förnuftsenligheten och wigten af dessa trons åsigter. O hwilken fördömelse förtjenar icke syndaren, som wägrar att emottaga

„Tillgift och helighet och himlen."

på wilkor så lätta!

„Endast tro, och i himlen du är."

13. Jag waknade denna morgonen ganska tidigt, och fann min själ högtidligt sysselsatt med Gud. Icke ett moln syntes och

min själ längtade att taga sin flykt att alltid blifwa hos Herran. Min själ har nyligen warit plågad med att träffa så många, som länge warit bekännare af religion, och ännu weta ingenting om sin del i Christo. Om rättfärdiggörelsen af tron, och Andans wittnesbörd synas de lika okunniga, som om de aldrig i sin lefnad hade hört en evangelisk predikan.

16. Det har warit för min själ ett stort glädjeämne att höra talas om den allmänna religionsrörelsen i Methodist-föreningen under det förflutna året; och att icke mindre än 1200 medlemmar blifwit lagda till kyrkan. O Herre, förläna du att dessa själar måtte finna sin wäg till himlen!

„I skogarnas trän, sjungen heliga ljud!
Jesus har fört arma syndare till Gud."

18. I dag träffade jag oförmodadt en christelig wän från en närgränsande förening. Jag kände att wårt samtal om Gudomliga ting woro sannerligen uppbyggande. Det rörde sig kring nödwändigheten för oß att bibehålla ett klart wittnesbörd om fullkomlig kärlek; icke blott i afseende på wår egen lycksalighet, utan äfwen på wår förmåga att werka. Min själ har nyligen warit pinad wid att se evangelii ringa werkan på folkets själar, huru få de äro, som tyckas höra för ewigheten! Herre, fräls dem ifrån att blifwa förhärdade af Evangelium!

21. Jag har nu tänkt på min älskade son, som befinner sig i Nya Södra Wales. På hwilket förwånande afstånd har icke försynens ömma hand skiljt oß ifrån hwarandra! Blott ett ögonblicks eftertanka lärde mig den ringa betydelsen deraf, om wi tillbringa wåra få dagar på jorden i hwarandras sällskap eller på det afstånd wi nu göra. Det wärsta är att wara rädd för en skiljsmässa, som aldrig upphörer; och denna är en skiljsmässa, som, wi hafwa att frukta det, skall äga rum emellan många familjers medlemmar. Huru förskräcklig den tankan, att männer och hustrur, föräldrar och barn, skiljas för ewigt! Jag tackar Herran, för mig är det hänryckande att skåda framför mig mot den dagen, då jag skall möta min dyra maka och alla mina älskade barn i

himlen, för att aldrig mera skiljas ifrån dem i den wälsignade ewighetens tallösa åldrar.

23. Jag har öfwertänkt Guds öma barmhertighet emot mig, uppenbarad i Christo Jesu; och känner mig werkligen bestört att jag skall hafwa anwändt så liten del af min tid med att prisa honom för så förwånande wälgerningar. O hwarföre är jag icke mera tacksam? Herre, fräls mig ifrån otacksamhetens synd!

28. Under många wakande stunder förlidna natt har min själ haft ljuft sällskap af fadren och hans son Christus Jesus.— Ära ware Gud! Jag finner ofta många kostliga löften lämpade på min själ, då jag hwilar på min säng! Men denna morgon blef ingifwet i mitt sinne:—antag att dessa löften icke kommit från Guds Anda? För ett ögonblick kände jag ett rysande tillbaka, utaf frestelsen till otro; men hastigt kommo dessa orden till min själ: „räck hit ditt finger och se mina händer; och räck hit din hand, och stick henne i min sida, och war icke twifwelagtig utan trogen.“ I ett ögonblick förswann frestelsen, och jag blef twingad att med Thomas utropa: „Min Herre och min Gud.“ Det war en wälsignad tid, och wittnesbördet om fullkomlig kärlek blef åter förnyadt i min själ. Detta wälsignade Andans wittne, både i rättfärdiggörelsen och helgelsen, är den nödwändighet som jag mer än någonsin inser. För min egen del inser jag ej hwad nytta religions bekännare kunna göra utom detta.— Jag säger religion? Kunna de blifwa ansedde för innehafware af sann religion förrän de tro på att hafwa wittnesbörd i sig sjelfwa? Förrän de hafwa denna evangeliska tro kunna de endast benämnas sökare till frälsning.“ Det är utomordentligt pinsamt för mig att tänka på den myckenhet, som har stannat, utan att äga denna owärderliga förmån. Men jag hoppas, tackad ware Gud, att det lyckliga antalet, som njuter densamma, är i tillwärande. Du wet, o Herre, huru jag längtar att se det. O sänd din Anda ibland folket för ditt namns skull! Amen.

29. I dag är en morgon utan moln; allt är lugn och fröjd och frid, ingen hänryckning, blott fast, osägelig sällhet! Jag kan icke uttrycka hwad jag känner, det är osägelig och herrlig glädje;“

ett sjunkande i stoftet för Christi fot, en känsla af att han är allt i allt.

„Min själ i hans fullhet förnöjd hwilar sig.“

30. Denna dag begaf jag mig att besöka mina mycket wärderade wänner i Treworlas. Under wägen besökte jag den gamle blinde mannen, för hwilken Herren nådeligen uppenbarade sin förlåtande kärlek för tre år sedan, medan jag samtalade med honom. Han war då i sitt 83 lefnadsår. Jag fann honom nu sittande utanför dörren; och ej förr hörde han ljudet af min röst än han igenkände mig, ehuru jag icke talat till honom på twå års tid. Han bibehöll ännu sitt förtroende till sin försonande frälsare; och wårt samtal hugnades med Herrans närwaro. Jag tillbragte fem dagar hos Hr. W. och hans förträffliga dotter, som ännu bär hwarje tecken af en fullkomlig, ödmjuk Christen, ehuru hon har utsigt att snart komma i besittning af stor rikedom. — Hwilken nåd är icke det att hafwa så stor lott af werlden och ändock icke dragas ned med strömen! O Herre, måtte du bibehålla henne så hädanefter och för ewigt!

Jag fann det angenämt uppbyggligt att samtala med flera af mina gamla wänner i detta granskap. En dag träffade jag en fattig affälling, och uppmanade honom allwarligt att återwända igen till Herran. Han kom i följd deraf till claß-mötet, hwarest jag war; och jag har sedermera fått anledning hoppas att han återwändt till herden och sin själs Biskop. Innan jag afreste bad jag allwarligt till Gud att han wille gifwa mig en enda själ. Ära ware hans namn, jag tror att han uppfyllt mitt hjertas begär.

Sept. 18. Då jag denna dag talade med en arm, okunnig synderska, om rättfärdighet, kyskhet och den tillkommande domen, grät hon bitterligen. O Herre, besegla Evangelii sanning på hennes hjerta; och måtte dessa intryck icke wara såsom ett „morgonmoln och den dagg, som bittida faller!“ Os. 13; 3.

19. Då jag denna dag återwände från Ponsanooth, träffade jag en christelig wän, och wi talade öppet med hwarandra om de ting, som Gudi tillhöra. Hon längtade att blifwa frälsad från

hela det köttsliga sinnet, men hade icke klar åsigt af naturen och sättet för full frälsning. Om hon wore frälsad från all synd, tänkte hon det wara omöjligt att känna de eller de frestelser. I afseende härpå war ofta hennes sinne oroadt, och hon kände icke huru hon skulle framgå till det Canaan af Guds fullkomliga kärlek; men det täcktes Herren, medan jag talade med henne om detta ämne, att skina in i hennes hjerta med sin wälsignade ande, och göra henne mägtig att fortgå på sin wäg i fröjd. Just som jag skiljdes ifrån henne, mötte jag en man, som hade blifwit anträffad med ett brott, och för kort tid sedan dragit sig ifrån Guds folk. Om hans otrohet hade jag ingen mißtanka, förrän jag såg att han sökte undwika mig. Jag talade till honom trofast och wänskapsfullt; han bekände sin willfarelse och lofwade återwända igen till Herran. Han har sedermera wandrat stadigt på pligtens wäg.

22. Herren håller min själ lik en wattnad trädgård, såsom ett källspång, som uppspringer från allt, utom sig sjelf. Huru ljufliga de stunder, som jag njutit med Gud denna natt! Hans kärlek har warit i min själ som en wåg af lefwande watten.

„Mitt hopp är fullt (du herrliga hopp!)
Af säll odödlighet."

Under det jag bad för en fattig syndares frälsning, med hwilken jag samtalat några dagar tillförene, och hwars hjerta då syntes något krossadt, blef swaret: „din bön är hörd, det skall så ske." Språk fattas att nedskrifwa hwad jag känner.

30. Jag red till Cury att besöka Herr W. Hendy. Med denne Guds mannen och hans fromma familj, hade jag mycken förnöjelse; han sjelf, hans dyra maka och tre tjenare, alla lyckliga i Gud och synbarligen af ett hjerta och en själ. Då wi woro förenade i bön, i en wäns hus, innan wi skiljdes, kom Guds kraft ned på ett utomordentligt sätt; en ung man erhöll wälsignelsen af ett rent hjerta, och en ung quinna blef uppwäckt och grät bitterligen öfwer sina synder. Wi funno det swårt att skiljas.

„Och när wårt sällskap redan här,
I Jesu fröjdar så;
Hwad sällhet skall då blifwa der,
När wid hans thron wi stå!“

Oct. 17. När jag låg waken sista natten, kände jag en hastig ingifwelse, likasom en röst hade talat till mig, att det war min förmånsrätt att samtala med Gud. Jag utropade: „hwad, en sådan mask — en owärdig mask som jag“ — samtala med Gud! Tanken förmådde mitt hjerta att hoppa af fröjd; medan nya herrliga syner lyste omkring mig. Jag tyckte att jag war i himlens förgård. I denna lyckliga själsstämning föll jag i sömn, och drömde att jag war i en båt på wattnet; när wid seglets hissande ett windkast fattade uti det, och styrmannen ropade: „wi drunkna allesammans. Då uppträdet syntes lika lifligt som om det warit werkligt, så wäntade jag hwarje ögonblick att blifwa uppswäljd af det brusande djupet. Men jag kände ingen fruktan, min själ war ljufligt lugn och wäntade himlen hwarje stund. Just då waknade jag, och mitt hjerta war djupt rördt af tacksamhet emot Gud, emedan han hållit mig fri från fruktan i omedelbar utsigt af döden. Denna nattliga syn har gjort min själ mycket godt.

19. Jag ser att det är tron, som måste bringa mig till werkligt inträde i herrligheten. Der den ena ändar börjar den andra. Det är anmärkt om de namnkunnigaste bland de gamla trogna: dessa hafwa alla dött i tron, deras tro dog icke före dem. Tron måste bringa dem deras döende hugswalelse; och o hwilken full och närbelägen statt war det icke att gå till! Att dö till denna werlden är att blifwa född till en annan. Tron är en förnuftshandling och att tro är en slags känsla, till och med genom det inre wittnesbördet, en känsla af honom, på hwilken wi tro. Det skall derföre icke litet stärka wår tro, om wi betrakta Guds fullkomligheter och wåra själars natur. Om tron icke mycket öfwas i sina segrande handlingar, så skola wi hwarken känna hans styrka eller finna honom stark, när wi behöfwa bruka honom. Sinnewerlden är den fiende tron har att besegra.

Dessa äro leror af högsta wigt; och lyckliga äro de, som genom erfarenheten äro bäst bekanta med dem.

21. Jag inser mer än någonsin större nödwändighet att lefwa nära Gud, och att hålla hjertat i fortfarande bemödande att köpa tiden; ty utom detta kunna blott ringa framsteg göras i det gudomliga lifwet. Utan waksamhet och bön, o huru snart skall icke den himmelska elden slockna i själen! Hwilken nödwändighet för ledare och folk att kämpa kraftigt för att hålla Guds lif i sina själar! O hwilken fara att blifwa afbrutna quistar! Herre, fräls ditt folk från ett dödt, kallt sken-wäsen i deras Gudstjenst; gjut ut din anda och låt det blifwa ett gny bland de torra benen!

27. Jag har känt denna morgonstund en tillwärande andans kraft, och ett nytt beslut att egna mig sjelf mera fullkomligt åt Herran, och att hos andra yrka den stora nödwändigheten att erhålla och bewara andans wittnesbörd. Hwad jag förstår med andans wittnesbörd har Herr Wesley ganska tydligt utwecklat i sin förträffliga predikan om detta ämne. „Andans wittnesbörd, säger han, är ett inwärtes intryck på själen, hwarigenom Guds anda tydligt wittnar med min anda att jag är ett Guds barn; att Jesus Christus har älskat mig, och utgifwit sig sjelf för mig; att alla mina synder äro utplånade, och att jag, just jag, är ett Guds barn. Men må ingen wåga att stanna i något förmodadt andans wittnesbörd, som är skiljdt från deß frukter."

Nov. 1. Jag känner nu att ålderdomens swagheter hastigt falla öfwer mig, mitt minne swiker storligen, synnerligen då jag skrifwer. Jag har sömnlösa nätter, och ofta en häftig smärta och mycken hetta i foten; men under det jag ligger waken, tackar jag Gud att jag icke lider af samwetets hugg och skuld. Nej, ära ware Gud, jag kan säga:

„Jesu, mit allt i allt du är,
I plågan frid, i mödan ro;
En läkedom, när sorgen tär,
I strid min sköld, i öknen bo.
Jag smäler åt tyrannens hot,
Och bär din smälek utan knot."

13. Jag tackar Herran att han ännu fördjupar och utwidgar sitt goda werk i min själ. Under hela min pilgrimsfärd såg jag aldrig så mycket inneslutet i det ordet „troende“, som jag nu gör. Jag inser tydligt att, om jag, blott för ett ögonblick, skulle upphöra att tro, så skulle jag med ens blifwa uppswulgen af min själs fiende. Skulle det blifwa min lott att somna in i otron, så måste jag bjuda farwäl åt min själs sanna frid. Men jag tackar Gud att, när fienden anfaller mig, jag känner kraft att ståda opp till Jesum, och jag finner hans namn wara en stark borg och en tillflyktsort. Jag finner ingen wäg att segra utan genom tron på hans blod.

15. För få dagar sedan kände jag ett så längtande begär att frälsa själar, att jag sade i mitt hjerta till Herran att, om han wille täckas att begagna mig såsom ett redskap i sin hand, att ännu föra en enda själ till besinning, så skulle jag för ewigt prisa honom derföre. När jag war i Ponsanooth, fick jag weta att en ung quinna war så angripen af lungsot att hennes läkare gifwit allt hopp förloradt. I det ögonblick jag hörde hennes öde, kände jag ett brinnande begär att se henne. Emedan hon war känd för att hafwa mißtycke till religion och religiöst folk, sade wännerna att det skulle blifwa utan gagn; men hwad de sade modfälde mig ingalunda. Jag beslöt att försöka att få tillträde till henne, och om jag lyckades, att då hafwa samtal med henne om själen. Jag gick följagtligen till huset, och sade hennes moder hwilket ärende jag hade. Modren sade att hon ännu icke kommit ned från sitt rum, men att hon wille underrätta henne derom. Swaret blef att hon icke önskade se mig. Detta gjorde mig icke modfäld, eller utsläckte mitt begär för hennes frälsning; men det slog mig strax att, om jag wille se henne alls, jag skulle komma oförwarandes. Twå timmar derefter besökte jag åter igen huset, och fann henne sittande wid elden, utomordentligt blek och dödlik till utseendet. Jag war i min själ förwissad att, om jag wille winna tillgång till hennes hjerta, så måste jag söka winna den på det fogligaste sätt, genom den ömmaste kärlek och tillgifwenhet och nalkas målet på omwägar. Jag gjorde henne derföre flera frågor angående hennes sjukdom, och fann att hon

sannolikt skulle snart föras till grafwen. Jag frågade henne derpå om hon trodde att någon Gud fanns, hwilket hon bejakade i en hög och afwärjande ton. „Och tron I," sade jag, „att han känner hjertats hemligaste tankar?" „Ja." „Men tänker ni att ni aldrig har syndat emot Gud?" „O ja," sade hon. Mitt hjerta fröjdades att höra dessa medgifwanden utaf henne. „Och nu," sade jag, „är ni willig att dö i edert närwarande själstillstånd?" Hon bekände uppritigt att hon så icke war. Jag berättade henne då att Jesus Christus kommit i werlden att frälsa syndare, att han har dött för att köpa frälsning åt henne; men att han har sagt i sitt ord, om I icke bättren eder, skolen I ewinnerligt förgås: och att efter det hon hade bättrat sig, för att blifwa frälst, hon måste tro att Jesus burit hennes tillbörliga straff för synden „i sin egen lekamen på trädet." Här begynte hennes hjerta att mjukna; och hon utbrast i tårar, medan jag försökte att widlyftigare wisa henne af skriften, och af wåra uttrycksfulla psalmer, den redebogenhet, som war i Christo till att frälsa henne. Wid mitt afskedstagande föreslog jag en bön, hwartill hon willigt samtyckte. Följande dagen besökte jag henne åter, och ej förr hade jag inträdt i rummet, der hon war, än jag upptäckte att hon war en helt annan menniska, än hon warit föregående dagen. Nu öppnade hon sitt hjerta, och ingick öppet i tal om det wigtiga ämnet; och under det jag samtalade och bad med henne, werkade Herren mägtigt på hennes hjerta, och hon grät mycket. Fyra dagar härefter behagade Gud att sätta hennes fångna själ i frihet, genom uppenbarandet af sin förlåtande kärlek; och snart derefter afled hon lycklig i Herran.

16. I dag har jag haft ett samtal med en af wår förening i afseende på Andans wittnesbörd. Lik många andra hade han stannat utan att äga denna förmån. Då jag fann att han icke läsit Hr. Wesleys predikan om detta ämne, uppmanade jag honom att anskaffa och läsa den, så snart som möjligt. Hwilken tusenfaldig skada är det icke att Hr. Wesleys förträffliga predikningar äro så litet kände och lästa ibland många af Methodisterna.

18. Sista natten, under många kropps-smärtor och plågor,

understödde mig Herren underbart med sin närwaro. O huru ljuf war den förening, som jag hade, med Fadren, Sonen och Anden, och huru harmoniskt de allesammans äro förenade i det stora werket af min återlösning! Jag tackar Gud, alla mina begär äro uppfylda i honom. Han är min försonade Gud i Christo Jesu. Jag känner hans närwaro hos mig i sjukdom och helsa, hemma och borta, i tal och skrift. O måtte alla mina andedrag warda pris!

Dec. 24. Denna dag lemnade jag hemmet, för att besöka Hr. W. Hendy. Hos honom och hans lyckliga familj stannade jag flera dagar. Om Söndag kom Hr. W. Thomas att predika i Cury; och påyrkade ganska allwarligt att jag skulle gå till Mullion. Jag stridde emot, för afståndets skull, och tänkte att afsäga mig det; men han wille icke antaga min wägran. Till följe deraf kom han följande dagen sjelf till mig. Religionen hade redan i några år stått wid lågt watten i Mullion; och synnerligast denna tiden tycktes ett swart moln af otro hafwa inswept Guds folks sinnen. Jag kände likasom jag blifwit förd i en luft, hwaruti min själ icke kunde lefwa. Öfwerhöljd af sorg, för tingens ställning rundt omkring mig, begynte jag att kraftigt ropa till Herran efter hjelp. Tredje natten derefter, medan jag låg i min säng, täcktes Gud uppenbara sig för mig på ett underbart sätt. Af detta nåderika besök upplifwades tro och hopp; en gudomlig magt nedsteg i min själ, och jag kände mig helt och hållet förnyad. Jag kände att förändringen kom ifrån Gud, för den krafts skull mig nu wardt gifwen att tala till folket om deras själar.

Hos Hr. T. träffade jag oförmodadt en quinna från Breage, för hwilkens frälsning jag hyst mycket deltagande; men hittills hade hon hårdnackadt emotstått Guds Andas sträfwan. Jag anropade nu Herran allwarligt för hennes skull, och samtalade mycket med henne, på det ömmaste och uppriktigaste sätt, om nödwändigheten att bereda sig för Guds ankomst. Jag yrkade att hon skulle börja bedja, och med ens gifwa sitt hjerta åt Herran. Det behagade Gud att wälsigna mina bemödanden, och besegla sin sanning uppå hennes medwetande. När jag såg detta, inbjöd jag henne till claß-mötet. Den andra gången hon kom, under

det jag mötte classen i Mullion capell, uppenbarade den nådige Herren för hennes själ en känsla af sin förlåtande kärlek. Den förändring, som werkades hos henne war så uppenbar, att twå unga män, i Fru T—s familj, derigenom blefwo kraftigt uppwäckta till syn och känsla af sitt förtappada tillstånd såsom syndare, och woro båda snart omwända till Gud. Detta spridde sig hastigt öfwerallt, lågan begynte blossa, och det blef en wälsignad rörelse ibland bekännarne, af hwilka många blefwo skickliggjorda att tro till full frälsning.

Hr. F. yrkade wid min ankomst att jag skulle tillbringa en Söndag hos honom i Newton. Innan jag gick, bad jag allwarligt Gud att göra mitt besök hos familjen till en wälsignelse för de själar, som utgjorde detta hushåll. Den äldsta dottren war en förståndig flicka, af 19 års ålder. Så snart jag fick se henne, intogs min själ af ett häftigt begär för hennes frälsning; och ömmande kärlek twingade mig att bjuda henne komma till Jesum och, uppgifwa sig sjelf till hans tjenst, som återlöst henne. I början stod hon långt ifrån hwarje förslag, och tycktes göra gäck deraf; men en afton nödgade jag henne att gå med till Capellet till ett böne-möte. Samma afton rörde Gud hennes hjerta, och hon bragtes snart att njuta en ganska tydlig förnimmelse af Guds förlåtande nåd. Jag samtalade mycket med henne och gladdes att finna hennes förstånd så wäl utbildadt, hennes åsigter af frälsningen så riktiga, och hennes hjerta så lyftadt till de högre tingen. Herren gifwe att hon må blifwa trofast intill döden!

Jag gick med en wän till Lyzard, och kände mycket af Gudomlig närwaro, medan jag talade till folket. Många hjertan syntes djupt rörda. Må den goda säden fatta rot!

Från denna plats gick jag till Ruan, hwarest Herren begynte ett godt werk ibland folket. Jag höll ett uppmaningstal om trons natur, frukter och nödwändighet, och utsatte ett möte för följande afton; då jag kraftigt uppmanade alla dem, som lefde i synd, att bereda sig för döden och domen. Många närwarande hade fått djupa intryck. Jag sade dem att wi skulle hafwa ett claß-möte nästa afton, och skulle blifwa glad att se så många som

woro närwarande wara williga att försaka sina synder, och fly den tillkommande wreden. I anledning af inbjudningen kommo åtta nya medlemmar, och tycktes hafwa starkt allwar att frälsa sina själar.

Jag bodde hos Herr och Fru R. i Cadgewith, hwarest jag blef mycket ömt emottagen. I samtal med Fru R. blef jag ledsen att finna hennes själ så mycket nedböjd af otrons onda werkningar. Jag sade att hennes förmån war att blifwa fri från otrons alla dödliga skador och frukter; att Gud hade befalt henne att räkna sig sjelf såsom död till synden, och att det war hennes förmån att i det ögonblicket så räkna sig inför Gud, emedan Christus hade betalt all hennes skuld, hade köpt för henne både förlåtelse och helighet; och derföre war det med ens hennes pligt och rättighet att tro och träda in. Gud gaf henne magt att taga rådet i akt; hon trodde; och efter att hafwa badat i den källa, som är öppen för orenhet, steg hon opp hel och hållen ren. Jesus skänkte henne all hennes hjertas åstundan, och i sitt tacksamma hjertas fullhet utropade hon:

„Prisa honom för dagar, som gått,
Och hoppas för dagar, som stunda."

Ej heller war det en förswinnande känsla, ty jag fann af efterföljande samtal att hon war bygd på ewighetens klippa. Jag kan icke sluta denna berättelse om mitt besök i Mullion och deß grannskap, utan att omtala den underbara förändringen, som timade med min broder J. T. Jag bodde ofta i hans hus, och tog ofta tillfället i akt att samtala med honom om fullkomlig kärlek. Ehuru en man af fromt och ståndagtigt uppförande, war dock hans sinne ofta så nedböjdt och underkufwadt af otron, att han icke sällan skjutit upp i Twiflets Castell. Jag arbetade mycket för att utpeka för honom den enkla trons wäg till Guds son; och snart blef han mägtig att lägga syfte på den stora frälsningen. Från det ögonblick han bragtes att njuta full frihet, blef han lik en eldslåga. I tid och otid, hemma och borta predikade han Christum; och Herren begagnade honom såsom ett lyckligt redskap till mycket godt, synnerligen att fördjupa Guds werk i

Guds barns själar. Många af hans wänner trodde att en mera uppenbarlig förändring sällan werkades hos någon menniska.

I följd af ett löfte att återwända på bestämd tid till Herr Hendy, lemnade jag Mullion tidigare än jag annars skulle hafwa gjort. När jag sist war i Cury, blef en älskelig flicka djupt öfwertygad om synd. Hennes själ, som fortfor i ett träldomsstånd, genom otron, hade erhållit den tankan, att, om hon finge ett nytt samtal med mig, så skulle hennes själ försättas i frihet, och genom det wäntade medlet behagade Herren uppenbara sig sjelf för henne i sin förlåtande nåd. Lik många andra, som hafwa medel att tillfredsställa det köttsliga sinnets smak, hade hon öfwersett med fåfängan i klädedrägt och moder; men nu, sedan Gud klädt henne med ödmjukhet, gjorde hon ett slående offer af all öfwerensstämmelse med werlden. Och hwad som är mera anmärkningswärdt, hon hade mod att underrätta den unge mannen, som war hennes fästman, att han icke widare kunde påräkna någon förening med henne, så widt han icke blef afgjordt religiös till sin karakter. Detta fasta och exemplariska uppförande å hennes sida hade den åsyftade werkan på honom. Det kan synas swårt för somliga att tro detta; men jag war ett ögonwittne och kan answara för sanningen derutaf. Några andra gingo wäl, medan jag war der. Må Herren göra dem ståndagtige och obeweklige!

Den stora kärlek mig bewisades af Herr och Fru H. och öfrige kära wänner, i hwilkas hus jag bodde, kan aldrig utplånas ur mitt sinne. Jag tror att jag kan säga att ifrån den första dag jag lärde känna Herran, jag aldrig tillbragte åtta weckor mera lyckligt och gagneligt. Men, O min Gud, min själ känner rätt wäl, att allt det goda, som sker uppå jorden, gör du sjelf; och tacksamt tillskrifwer jag dig hela äran; ja, min Herre och Frälsare, du skall hafwa äran i tid och ewighet.

Mars 14, 1823. Sedan jag sist skref i min Dagbok, O huru tungt har min själ warit nedböjd af att se den liknöjdhet, köld och dödagtighet, som rådde hos folket i Mylor Bridge! Jag kan näppeligen se en enda ung person på den platsen, som har ett

allwarligt bekymmer för sin själ. O att Gud snart wille sätta en damm för denna ogudagtighetens flod!

25. I går besökte Herren min själ på ett underbart sätt. Jag war nödsakad att ropa högt af glädje och tacksägelse, wid den tankan att han skulle göra en sådan syndare som mig till ett redskap att bringa syndare till bättring. Uti ett bref från Miss F. i Mullion, har jag erhållit en glad underrättelse om de lyckliga werkningarna af religions-wäckelsen i hennes faders familj, och ibland grannarna. Hwarest jag går, säger hon, finner jag religionen wara förnämsta samtals-ämnet. Mina twå bröder, en syster och twå tjenare hafwa alla ingått i föreningen, och hafwa undergått en nåderrik förändring. Jag har erhållit ett annat förträffligt bref från en af de unga omwända. När hon hade blifwit lycklig i Gud, gaf jag henne det rådet att uppsöka sina gamla kamrater, och göra hwad hon kunde för att bringa dem till deltag i samma kostliga tro. Det synes som hon hade följt anwisningen med mycket nit och ihärdighet, och med några har hon haft lycklig framgång.

[Under föreståënde dato skrifwer min fader till en local predikant, för hwilken han warit nyttig. Följande är ett utdrag af brefwet:]

Min älskade broder!

Jag hoppas att du känner samma nöje i att predika full frälsning, som när jag besökte dig. Och under det du frambär wälsignelsen för andra, icke upphörer att sjelf lefwa i en daglig, stundelig och ögonblicklig besittning deraf; annars skall du förlora den ljufhet och gudomliga tillfredsställelse, som du engång njöt i detta wälsignade werk. Du wet att wi behöfwa agta oß för mißtröstan, när wi möta swårigheter, och icke lyckas på den wäg eller sätt, som wi önska och wänta. Wi skola icke resonnera derom ett ögonblick, utan tro och gå framåt, lemnande alting helt och hållet i Guds hand, stilla werkande med uppriktigt öga på hans ära, i allt det wi tänka, tala och göra. Medan wi så lefwa, skola wi fortfara under Gudomlig inflytelse, och blifwa skickliga att glädjas i det rike, som wi bära inom oß. Äre wi

stridsmän, som kämpa för wår Gud? gifwom agt att wår anda icke mattas, och att wi uppehålla wår tro och wårt mod. Jag will säga till dig, min broder, såsom Paulus sade till Timotheum: „kämpa en god trones kamp, till hwilken du ock kallad är, och bekänt hafwer en god bekännelse för många wittnen." 1 Tim. 6; 12. Och ihågkom, att om wi önska blifwa mera nyttiga för wåra likar, så måste wi stilla sträfwa att blifwa mera heliga; att få mera af Guds beläte stämpladt i wåra själar. O mera af den tro, som utkastar synden, renar hjertat, och besegrar och drifwer på flykten alla wåra fiender!

April 12. För några dagar sedan gjorde min själs fiende upprepade och häftiga anfall emot mig; det syntes som han samlat all sin styrka, för att försöka hwad han kunde göra till att skaka min förtröstan på Gud; men wälsignadt ware hans namn:

„Ännu synden trotsar jag,
Ännu kallar jag dig min."

Utan mycket af denna heliga kraft finner jag att jag icke kan besegra eller fördrifwa fiendens härar. Men, ära ware Gud, hwarken deras storlek eller antal modfäller mig; ty det är icke i min egen kraft jag går emot dem; ej derföre att jag känner mig ingen hafwa; utan —

„Den som tröstar på Jesu kraft,
Är mer än segrare."

Gladeligt instämmer jag med en af de gamla, och utropar af hela hjertat: „Gudi tackar jag, som oß segren gifwit hafwer, genom wår Herra Jesum Christum."

Maj 1. Då jag denna morgon betraktade Guds ord, kände jag att det war kosteligt för min själ. Jag kunde utropa: „Herren är min del, säger min själ, derföre will jag hoppas uppå honom;" och när jag ihågkom att det är sagt: „Herrans del är hans folk", tänkte jag inom mig sjelf, om Herren har tagit mig för sin del, och jag har tagit honom för min, då har jag sanner-

ligen gjort bästa handeln. Ja, jag har storligen winsten! Intet utan synden kallar jag mitt eget, men han har gifwit mig sin nåds rikedomar härnere, och förwarat åt mig herrlighetens rikedomar härefter. O huru fröjdande är den tankan! Han har i sanning gifwit mig icke blott sina gåfwor, utan äfwen sig sjelf. Medan jag dwaldes i dessa betraktelser, war mitt hjerta djupt rördt af den gudomliga godheten.

3. I dag, medan jag återgick från Penryn, tänkte jag på den winst en Christen har utaf sin handel med det himmelska landet. I samma ögonblick, likasom en röst hade talat till mig, frågades hwad fördel jag hade derstädes. Mitt hjerta swarade i ögonblicket: „jag är en son af Konungen i det landet, och en medarfwinge med Jesus Christus. Mitt samwete gaf mig icke orätt, utan allt inom mig tycktes fröjda sig i sanningen deraf.

7. Genom min Guds ömma barmhertighet, och min dyre förlossares mellankomst, har jag blifwit sparad på jorden, för att se ännu en af mina andeliga födelse-dagar återkomma. Jag ser tillräcklig orsak att ödmjuka mig i stoftet inför Gud, för mina brister, ofullkomligheter och ringa iakttagelse af den dyrbara tiden. O det är wäl för mig att jag har en förswarare! Men, å andra sidan, hwilka rika anledningar jag har till erkänsla och tacksägelse! Ja, ära ware dig, min Gud, jag ser att jag så har! Jag wälsignar ditt namn, jag har sett din kraftiga magt uppenbarad detta år i syndares öfwertygelse och omwändelse, synnerligen i Gunwalla, Mullion och Ruan. Femtio twå år hafwa förflutit, sedan Herren talade fridens ord till min bekymrade själ. Då kunde jag säga: Si, „Herren är min magt, och min psalm; och är min salighet.“ Ps. 118; 14, och efter det långa loppet af så många mellanliggande år, O hwilken himmelsk ljufhet känner jag ännu springa upp uti min själ! Ja, ära ware Gud, jag känner ännu att jag är bygd på ewighetens klippa!

8. Tidigt denna morgon, wid daggryningen, då jag syntes ingå i ett nytt år, förnyade jag mitt förbund med Gud, och ingick högtidligt att blifwa hans för ewigt; och ära åt hans tillbedjanswärda namn, min Gud och Fader har nedlåtit sig att förnya sitt förbund med mig. På ett ganska märkeligt sätt lades detta

löfte på min själ: „Jag will gifwa min lag uti deras sinne, och uti deras hjerta will jag skrifwa dem, och jag will wara deras Gud, och de skola wara mitt folk. Hebr. 8; 10. Tre gånger talade Gud mägtigt till min själ; och tredje gången talade han på ett så underbart sätt, att om han icke ett ögonblick hade förborgat sin herrlighet, så hade jag icke kunnat lefwa. Jag utropade: „Herre, det är nog! Jag war då mägtig att tro af hjertat, att min Skapare hade åter förnyat sitt förmälningsförbund med mig. O hwilken wärande förtröstan jag efter detta kände till honom! Hwilken frisk själsstyrka att fortgå min wäg till salighetens och herrlighetens rike! Aldrig, tror jag, skall jag förgäta denna morgonens förbund med min Gud.

Julii 3. Jag har just nu återwändt från en resa af 6 eller 7 weckor på besök hos åtskilliga föreningar i Breage, Mullion, Gunwalla, Ruan och Helston; och hoppas att mina ringa bemödanden att öfwertyga syndare samt upprätta och uppbygga de trogna icke warit fåfänga i Herranom. Under denna tid af resor och beswär, har jag ofta warit föranledd att tillbedja Guds godhet, som så förunderligt stärkte mina krafter. Jag kände knapt en timmas illamående, sedan jag lemnade hemmet. O min Frälsare, må jag aldrig förgäta att prisa dig! Jag gläder mig öfwer att träffa så många af dem, för hwilkas wäl jag warit ett redskap i Guds hand, ännu ståndande fast i tron. En af dem, som kom med en häst för att skjutsa mig till Ruan, sade mig under resan att innan han såg mig war han i sju år i ett fruktanswärdt affällighets tillstånd från Gud, och kunde icke se på hwad sätt han kunde utgå från sina olyckliga band. Jag kommer wäl ihåg det samtal, som ägde rum oß emellan. Jag wille icke låta honom gå, förrän jag hade hans löfte att åter gifwa sig till Gud, och börja ett böne-lif, innan han lade sig den aftonen. Han berättade mig nu att han hållit sitt löfte. För närwarande tycktes han äga ett godt nådens werk uti sin själ; måtte han warda funnen trofast intill döden!

Jag träffade äfwen den unge mannen, med hwilken jag hade ett samtal om hans själ, under det han röfade. För någon tid arbetade jag hårdt att uppwäcka hans samwete, men ingenting

werkade på honom. Jag bad honom då lägga bort pipan; och ej förr hade han gjort det, än Guds sanning rörde hans hjerta, och han föll ångerfull till Jesu fot. Mycket fröjdades wi att åter träffa hwarandra i köttet; och jag hoppas wi skola äfwen mötas derofwan.

Jag tillbragte tre dagar med wännerna i Helston, gående från hus till hus, och talade om Jesus och de ewiga tingen. I tre af de hus, hwilka jag besökte, tycktes den uppwäckande anden besegla sanningen i syndarnes medwetande. Somliga af dem gräto bitterligen. Måtte dessa nåderika intryck aldrig utplånas!

Aug. 11. Jag har nyligen återkommit från mina högaktade wänner i Saltash. De höllo på ett ädelt sätt fast wälsignelsen af full frälsning, och äro mer och mer uppbygde deruti. De mötas ännu i utwalda band-kretsar och i stället för fyra, som njöto fullkomlig kärlek, finnes der nu mer än twå gånger detta antal. Jag hade det stora nöjet att besöka deras band, och att äfwen se en annan förd till full frihet. På denna lilla plats äro flera af jordens wäldige. Jag skulle hafwa stannat längre hos mina agtningswärda wänner, men war nödsakad att hasta hem, för ett anfall af min gamla plåga, inflammation i benet.

Sept. 17. Sedan jag sist skref har jag måst hålla mig wid sängen i flera weckor af en elakartad feber, och har warit förd nära dödens portar. Men jag har stor orsak att wara tacksam för det förunderliga understöd, som den allsmägtige förskaffade mig i denna försökelsens tid. Han lade många stora och kostliga löften såsom styrkande medel på mitt domnande hjerta. Jag känner att hans ewiga magt war min tillflyckt, och att under mig woro hans ewiga armar. Den tredje morgonen, sedan jag lades ned, under det jag blickade upp för gudomlig hjelp, uppenbarade sig Jesus för min tros öga och sade med sin wälkända röst: „Du är all skön min kära, det är ingen fläck på dig." — Mitt hjerta intogs af hänryckning, mina ögon flöto i tårar, och allt inom mig ropade högt af fröjd. Detta wälsignade besök förskaffade mig beståndande kraft och hugswalelse, och skall, hoppas jag, aldrig förgätas. Jag prisar Gud att han så till wida har

återställt mig, att jag kan gå omkring något litet, och njuta nådens medel till stort gagn för själen.

Nov. 30. Få dagar sedan blef jag anmodad att besöka en person, som war farligt sjuk, och utan hopp om förbättring. — Jag war wäl bekant med henne, och hade ofta warnat henne för hennes fara, som synderska, och bjudit henne att gifwa sitt hjerta åt Gud, men hon slöt sig icke till nådens anbud. Efter ett enskildt samtal med henne, tycktes hon erhålla någon kunskap om sitt förlorade tillstånd, och wisade tecken till ånger. Jag war innerligen rörd af hennes rop och tårar, och gaf henne all uppmuntran jag kunde. Följande morgonen kallades jag att åter besöka henne: hon grät mycket, men jag sade henne att det war en granlaga punkt att säga huruwida hennes ånger war uppriktig eller ej. Detta oaktadt kände jag mycken kärlek och ömhet för henne; och medan jag försökte att bewisa och förklara, af Guds ord, Jesu goda wilja att frälsa syndare och allwarligen bad till Gud för hennes skull, täcktes Herren swara för sig sjelf, genom att sönderslita hennes syndaband och utgjuta sin kärlek i hennes hjerta. Hon utropade: „Jesus är här, Jesus är här!" Hon kände nu tydligen att Gud hade förlåtit henne alla hennes synder genom andan, som han gifwit henne. Följande dagen fann jag henne ståndande fast i den frihet, hwarmed Christus gjort henne fri; och inom kort tid inträdde hon i andarnas werld, bewittnande Jesu magt att frälsa till yttersta skärfwen. War icke denna en brand plockad utur elden? Kort innan detta hände hade jag utandats mina brinnande önskningar för Gud, att han åter wille låta mig se sin helga arm uppenbarad i någon annan syndares frälsning. Han har nu skänkt mig mitt hjertas önskan; ära, ära ware hans heliga namn! Ingen annan känner sällheten härutaf, utan den som erfarit den sjelf.

Dec. 6. Jag erhöll ett bud från min broder i Mousehole, att, om jag wille se honom engång till här i lifwet, så skulle jag utan uppskof skynda till honom. Jag afreste med all skyndsamhet, och fann honom ganska swag, men ganska lycklig i Gud:

„Stark i härarnas Gud,
Och i hans mägtiga kraft."

Jag war hos honom fem dagar, innan han tog sin flygt till Paradiset. Sådan war hans försäkran om saligheten, och om de himmelska uppenbarelserna wid detta tillfälle, att jag satt hos honom med ljuft sinneslugn och gudomlig tillfredsställelse och såg honom somna i Jesu. På detta sätt slutade han med glädje sin bana, efter en mer än 50 åra god trones kamp, lemnande efter sig ett namn, som länge skall blifwa dyrbart för dem, som kände honom. Från den tid han ingick i föreningen, till den dag han inträdde i sin Herras glädje, war han en af de mest otadlige män. Jag kände eller hörde aldrig någon fläck på hans karakter. Guds sak låg honom ömt om hjertat, och af yttersta förmåga kämpade han att befrämja den. I många år war han en af de förnämsta pelarne i den förträffliga föreningen i Mousehole. Många af de predikanter, som efter hwarandra besött denna älsklingsplats, höllo honom i hög aktning och minnas med nöje hans namn. Den bestämda ordning, hwarmed han i agttog böne-möten och alla andra nådemedel, förblef ett ordspråk. Få män wördade Sabbathen, såsom han. I sällskap bland andra fiskare frestades han ofta att ohelga Herrans dag, genom att fullfölja sitt wanliga yrke; men i detta afseende war han ett exempel af sjelfförsakelse och from förtröstan på Gud. Så allmänneligen war han älskad och wördad för sin fromhet, att alla partier i granskapet tycktes betrakta honom såsom den mest passande personen att underwisa, trösta och bedja för dem i dödsstunden. Han beklädde en claß-ledares-plats i mera än 40 år, och war särdeles älskad och wördad af medlemmarna; och såsom en man af ärlighet och allmännelig redlighet war han känd wida utom den krets, hwaruti han rörde sig. Sanningsenligt kan om honom sägas: „han war en trofast man, och gudfruktig för många andra.“ Neh. 7; 2; men nu hwilar han ifrån sitt arbete och hans gerningar följa honom efter.*

* Ibland hans goda egenskaper, som icke ofwan blifwit omnämnda, war hans starka kärlek för sin Bibel. Så långt tillbaka som jag kan minnas, kommer jag ihåg att han sade engång, då han war på besök hos min fader: „När jag warit till sjös 2 eller 3 dagar, och icke haft tillfälle att läsa Guds ord, och kommit i land till mitt hus, och fått syn på Bibeln, så har mitt hjerta hoppat inom mig af fröjd.“ Om min faders fromhet hade han höga tankar. Jag war närwarande wid ett bönemöte, då min Fader

Under resan besökte jag Breage, Mullion och Constantine; och gladdes wid att finna så många af dem, som nyligen inträdt i Guds werk, stående fast i pligtens spår. Under det jag war i Constantine, började en herrlig religions-rörelse, och jag hade lyckan att se många syndare uppwäckta och förda till sanningens kunskap.

Hörande att Herren underligen besökt Ponsanooth, skyndade jag dit, och fann några af de bekymrade själarna i Capellet, hwilka hade warit der flera dagar och nätter, kämpande i bönen och ropande efter nåd. Wid Herr Loveys fabrik werkade öfwertygelsens anda så mägtigt att många, som förut warit begabbare, föllo neder på sina knän för att bedja midt under sitt arbete. Det blef i sanning för många dagar ganska litet gjordt mera än att sköta dem, som djupt kämpade med Gud för sina själars frälsning. Hopar undergingo denna hugnerika förändring. Jag kan icke noggrant bestämma antalet, men inemot 100 ingåfwo sina namn till ledamöter i claß.

Men detta herrliga werk utbröt icke blott i Ponsanooth, utan har fortgått till alla föreningar och församlingar rundt omkring på ett ganska betydligt afstånd. Tusentals syndare sades hafwa blifwit uppwäckta. Du, Herre, wet allena huru många skola finna sin wäg till himmelriket, såsom en följd af denna allmänna skakning bland de torra benen! Dessa äro fagra blomster; och i rättan tid skall synas, hwem som frambringar frukt till fullkomlighet. Måtte Gud handla i sin mildhet med dem, och wisa dem barmhertighet till ewinnerligt lif! Amen. §

gjorde en kort uppmaning på sitt wanliga sätt. Min Farbror war äfwen der och stod efteråt upp, för att tala några ord till folket. När han i sitt tal syftade på hwad min fader anmärkt, blef han mycket rörd, och anförde med fullt hjerta och tårade ögon: „Jag har nu känt min broder William såsom en Christen i nära 40 år, och har altid warit nödsakad att betrakta honom såsom en af de bästa lefwande menniskor. Utg.

§ Herr Lovey, som här ofwan omnämnes, war i mer än 40 år min faders trogne och förbundne wän; och war större delen af denna tiden en ledande och nyttig medlem af föreningen i Ponsanooth. Wid uppbyggandet af nuwarande Capellet åtog han sig en stor del af tillsynen och arbetet; och för att befria det från dermed förknippade olägenheter arbetade han med wälwilligaste oförtrutenhet. I många år blefwo resande- och local-prester gästfritt emottagne i hans hus. Sedan min fader flyttat till Mylor, fann han, under sina talrika besök i Ponsanooth, altid ett hem hos sin wän Lovey. Han wärderade mycket min fader, och i sednare åren af sitt lif, sände han ofta kärleks-

[Jag twiflar icke att det skall blifwa både nöjsamt och upbyggligt för läsaren, att wid detta Capitel bifogas en kort underrattelse om den utmärkt fromme och begåfwade mannen, aflidne Stephen Drew, Squire, Procurator på Jamaica, från hwilken min fader detta år erhöll ett förträffligt bref, såsom swar på ett, som han tillskrifwit honom. Omständigheterna wid denne Herremans omwändelse äro werkligen slående, och förtjena för åtskilliga orsakers skull, att berättas, särdeles som de icke äro offentligt bekantgjorda. Han bodde i många år på Jamaica helt och hållet fremling för Gud, wida skiljd från gudfruktigt folk, utan nådemedel, och omgifwen af sinlighet och synd. År 1814 blef hans syster, Fru C. från Saltash, lyckligen förd till Gud, och ingick i Methodist-Föreningen, samt blef snart utmärkt för sin tro och nit i sin Herres sak. Följande året, då jag tjenstgjorde i Liskeard kretsen, blefwo min fader och jag bekanta med detta fullkomliga och gudfruktiga fruntimmer. Hennes oomwände broders öde, som dwaldes i mörkret och förströelserna på Jamaica, låg henne nära på hjertat, och war icke sällan ämnet för hennes samtal. Hon längtade efter hans frälsning, och öfwertänkte hwilka medel hon skulle begagna för att utwerka densamma. Hon ansåg religiösa böcker såsom ett sannolikt medel, och ibland dessa stodo Herr Wesleys predikningar främst i hennes agtning. Sådan war hennes öfwertygelse om udden och styrkan i dessa böcker, att hon uttryckte sin tro, om hon blott kunde få dem säkert i sin broders hand, att Gud skulle wälsigna läsningen af dem till hans själs omwändelse. På hennes begäran åtog jag mig att afsända dem. Efter någon swårighet lyckades jag, med biträde af min broder, att få de åt min wärd anförtrodda böckerna öfwerlemnade i Herr Drews egen hand. Sedan jag lemnat kretsen, erhöll jag ett bref från Fru C., som inneslöt beloppet för omkostnaden och beledsagades af den högeligen önskwärda underrättelsen

fullt efter honom, på det att han måtte äga hans sällskap så mycket som möjligt, och äfwen gifwa honom tillfälle att wara ibland föreningen. Emot slutet af sitt werksama lif mognade han på ett nåderikt sätt för sin förwandling, och dog 1830, lemnande sin familj och wänner tillfredsställande bewis, att han wunnit den ro, som förbidar Guds folk. Min fader war närwarande wid hans dödsbädd, och mycket hugswalad af hans döende wittnesbörd. Utg.

att hennes broder blifwit uppwäckt genom läsningen af predikningarna. „Jag har hört från min broder, säger hon, och twekar icke, att Herren allaredan gjort dem till en wälsignelse för hans själ.“ I sitt bref till mig säger han, „Nu har jag läsit Wesleys predikningar, jag tyckes se med nya ögon. I dessa predikningar är alting så noga utpekadt, som om författaren ägt ett underbart optiskt glas, för att bringa de mest aflägsna föremål hem till oß sjelfwa, och att så röra oß, som wi aldrig warit rörda tillförene. Jag tror att han har nyckelen att öppna de sanna hemligheterna i Skriften.“ I samma ton hade han skrifwit ett långt bref; talande tillika om sin hjelplöshet såsom syndare, och sin öfwertygelse om nödwändigheten af en fullkomlig förändring till hjerta och lefwerne. Måtte Gud i sin nåd göra mig tacksam för denna wälsignelse!“ * Ett annat bref strax derefter gaf henne en underrättelse om hans omwändelse, och att han hade erhållit andans wittnesbörd. Han insåg nu sin rätt och pligt att söka hjertats renhet, och det drog icke länge ut, innan han blef mägtig att genom enkel tro fatta wälsignelsen. Från denna tid företedde hans lif och förhållande de lyckliga werkningarna af den kärlekseld, som fylde och ledde hans själ. Han begynte snart att predika, och Herren gjorde hans wittnesbörd

* Sedan förestående utdrag war nedskrifwet, erhöll jag ett annat bref från Fru C. och jag kan icke afstå ifrån att bifoga en del deraf i denna not. Hon säger att hennes broder skref till henne som följer: „Aug. 14, 1816. — Jag hoppas att jag skall till sista stunden af mitt lif blifwa mer och mer tacksam för Wesleys predikningar. Jag wet icke huru jag skall kunna uttala de höga tankar jag har om dem; ty de äro i sin helhet, till form och sak, beräknade på att wara mera werksama att förbättra wår naturs förderf, än hwad jag förut sett. De tala med förwånanswärd kraft så till läran som lefwernet.“ I ett bref, skrifwet få månader derefter, säger han: „Bibeln synes helt och hållet wara en ny bok för mig. Innan jag läste Herr Wesleys predikningar, tänkte jag, lika oriktigt som andra, att han nästan uteslutande hörde till Judarne; hwaremot han wisar att han med mera rätt hörer till oß. Nödwändigheten af ny födelse synes mig så klar som någon bewisning kan göra den; jag menar att i andelig mening blifwa werkligen giord till ett nytt kreatur genom Guds andas werkan.“ Jag nedskrifwer här dessa utdrag såsom ett wärderikt tillägg till det gynnande omdömet om Herr Wesleys predikningar, äfwensom för att göra deras förträfflige författare känd. Jag gläder mig nu storligen att kunna underrätta, att Fru Carpenter har i afsigt att för allmänheten framlägga ett arbete, som innehåller det christliga minnet af hennes aflidne broder Herr S. Drew. En man af sådan brinnande, utmärkt och upplyst fromhet borde widt och bredt blifwa bekant i Guds kyrka. Hjerteligen önskar jag att Fru C. måtte träffa all uppmuntran och äggelse att fullfölja och fullkomna sitt fromma företagande. Utg.

till en riklig wälsignelse. Många blefwo omwända genom hans medwerkan, och en kyrka inrättades i hans eget hus. Men i sitt christliga lif hade han att möta stridigheter, i synnerhet i sin bekännelse af fullkomlig kärlek; och hans kärleksfulla syster, som önskade göra honom, så långt möjligt war, till en deltagare i allt det goda, som hon åtnjöt, anmodade min fader att skrifwa till honom ett uppmuntrande bref. Han gjorde så, och Herr D. erkände det i ett bref till sin syster, på sätt, som är omnämndt i företalet. Kort tid derefter skref han ett swar till min fader. Af detta uppbyggliga och djupt andeliga bref följer ett utdrag: —

Bellemont, St. Ann's, Jamaica, Febr. 5, 1823.

Min älskade Herre och Fader i Israel;

„Det bref som ni war så god att tillskrifwa mig, war en källa till tröst och uppbyggelse långt utöfwer hwad jag någonsin erhållit. Jag läste det wid wårt Quartals möte, och det stadfästade mångas tro. Det är en stor uppmuntran att med sådan uppmärksamhet blifwa bemött af den, som kan säga: „jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet; härefter är mig förwarad rättfärdighetens krona. När Israels wagn och hans resenärer komma till Herrans gamle tjenare, då blifwer ingången rikeligen gifwen till herrligheten! Och på något lyckligt wittne må hans mantel falla, och hans anda i dubbelt mått på många!

Eder egen erfarenhet af full frälsning i eder själ har bistått mig att finna en rätt åsigt af denna owärderliga wälsignelse. Jag widhöll, för en tid sedan, det oriktiga begrepp, att, när man engång har erhållit densamma, så har själen förhwärfwat den yttersta fullhet af helighet och fullkomlighet, som kan erhållas i detta lifwet. Detta, ser jag, war en snara, och djefwulen wände henne emot mig; ty sedan Herrans ande hade bewittnat sin wälsignelse för mig, och gifwit mig kraft att afgifwa en god bekännelse för mången, blef jag öfwerfallen af en sådan storm af frestelser af olika slag, som jag aldrig förut hade erfarit, och Satan tillhwiskade mig den swagheten såsom skäl att jag hade

bedragit mig sjelf. Men jag war nådeligen understödd, och fann det omöjligt att mißtrösta. Denna är nu min fortfarande erfarenhet; så att jag icke mera kan betwifla mitt andeliga lif än mitt naturliga: och händelsewis äro den inwärtes kunskapen och försäkran derom ganska starka. Likwäl fann jag härutaf att jag blott war en spädbarn i helgelsen. Jag lärde att jag war swag; men emedan jag älskade Herran af allt mitt hjerta, och tjenade honom af all min kraft, så oroade den swagheten mig icke längre. Intet grand af synd blandade sig deruti. Jag är tacksam derföre att jag är mägtig att säga att min tro har förökats, trons werk har framgått och trons frukter blifwa mera synbara. Jag känner mig mera utan förbehåll egnad åt Herran; mera kärlek till Gud, och till hwarje menniskobarn, mera död till werlden och större magt öfwer hwad som är ondt, eller från den onde anden. Jag känner att jag wäxer i längd; och jag har en inneboende och wiß tro att Herren skall bewara mig, tills jag uppnår den fullkomliga wäxten af en man i Christo. Men jag känner att jag behöfwer alla edra böner, och jag wet att jag får dem, ty wi äro ett.

„Mina timliga och andeliga pröfningar äro ganska stora; men Herrens befrielser äro underbara. Jag will omtala en, emedan det är rätt att med munnen göra bekännelse till Herrans ära. Jag skulle denna wecka göra en utbetalning af 100 pund, utan anstånd. Ett uppskof skulle hafwa blifwit ganska menligt för mig i några betydliga rättegångar, uti hwilka jag är kärande. För att i ögonblicket anskaffa penningar föreslog jag en granne att köpa några saker för ganska lindrigt pris. Han war son af min motpart, och ett wittne emot mig, och en fiende till mina försök att sprida kunskapen om återlösande kärlek. Min framställning wann ingen framgång, tiden kom för betalning af skulden, jag war på mina knän och gjorde saken till ämne för mina böner. Jag kände förtröstan, och medan jag låg i min bön, ankom en tjenare och bragte mig penningar från samme person, som på det wänligaste sätt bad mig att icke för något afseende tänka på att sälja med förlust i denna bekymmersama tidpunkt, utan att jag kunde behålla pengarna, så länge jag behagade. Wänder icke

Herren wåra fienders hjertan, och gör dem fridsamma, om wi ödmjukligen sträfwa till att tjena honom?

„I uppbyggandet af Capellet härstädes är jag förunderligen understödd. Hittills har jag kunnat betala alla omkostnaderna. Taket håller på att resas, och jag känner en obeskriflig, wördnadsfull glädje att se de grofwa timmerstockarne lyfta sina hufwuden. Byggnaden, med Prestens enskilda rum, är 72 fot lång och 44 fot bred; och min hustru och jag erna gifwa den åt föreningen wid sammankomsten, med omkring 380 quadrat fot skönt land omkring. Jag tror att byggnaden kan tillräckligt wara fullbordad för predikning i Maj eller Junii. Genom Guds nåd har aldrig warit något förfall för allmän Gudstjensts hållande i detta hus någon Söndag under dessa sista 5 eller 6 åren. Herren har stärkt och ledt mina arbeten, har erkänt och wälsignat dem till mångas frälsning: och werket har storligen spridt sig. Hwarje Söndag sammanträda 71 personer i claß under detta tak. Jag styrde det hela till för få månader sedan, då min hustru blef claßledarska och tog quinno-könet. I mina tal till dem, som samlas omkring mig, förgäter jag nästan aldrig, mer eller mindre, att wisa nödwändigheten af full frälsning — hjertats fullkomliga helighet — som allena gör oß bequämlige att ingå i det rum, hwarest endast rättfärdighet skall bo. Intet utan en fri, full och nuwarande frälsning är Christi Evangelii predikan, och hwarest så predikas, skall Guds wälsignelse warda uppenbar.

„Då jag fick brefwet ifrån eder, war jag ansatt af en ganska farlig sjukdom; under hwilken jag understöddes af de mildaste uppenbarelser af Christi kärlek, uppfyllande mig med osägelig glädje. Han war min wän och min Läkare. Min hälsa är nu nådeligen återstäld och stadfästad, och jag förmår att stiga upp kl. 4 på morgonen och begynna mina studier. Jag dricker intet annat än mjölk och watten, och afstår 2 gånger i weckan från animalisk föda;* begärlig att framställa ett exempel på sjelfförsakelse i ett land utmärkt för klemighet med sig sjelf i alla afseenden, äfwen hos dem som bekänna religion. Sedan jag nu uppnått gränsen af 50 år, och ser att jag ingenting gjort mer

* Hämtad från djur-riket. Öfwers.

än hwad jag skulle bedja Herren utplåna utur sin hågkomst, skall jag nu efter att, ehuru oförtjent, hafwa åtnjutit så stor långmodighet, sträfwa att med tillwäxten af år tillwära i hwarje sjelfförsakelse, och lefwa allt närmare och närmare Gud.

„Jag har, genom Herrans wälsignelse blifwit föranledd att skrifwa en bok, för att bewisa Christendomens sanning, emot de onda och otrogna. Jag har gifwit henne åt Föreningen till förmån för wåra missioner, och hoppas att hon skall frambringa något godt.* Jag är sysselsatt att författa en skriftenlig Förklaring af tron, i affigt att uppmuntra de Christne att werkliggöra och utöfwa densamma, såsom wilkor för att erhålla försäkran om förlåtelse för närwarande, och såsom ett medel, hwarigenom wi undfå nåd och utwerka en fri, full och ewinnerlig salighet. Detta skall, om jag får nåd att fullborda detsamma, blifwa ett praktiskt werk; och har jag offrat det åt Herran, och beder om hans beskydd, underwisning och wälsignelse. Ni ser att jag omtalar alla mina små omsorger med samma förtroende, som man talar med sin fader och wän; men mina anmärkningar äro osammanhängande och utan ordning, emedan jag wåndas under stor ängslan för trenne af mina barn, som äro farligt sjuka. Jag kan icke afhålla mig ifrån att berätta eder att missions-saken har stor framgång härstädes. Wänner hafwa uppstått för saken ibland mången samhälls claß af första anseende, och antalet af hwita medlemmar börjar att ganska mycket tilltaga. Motsatsen har hittills warit bedröfligt sann. I detta fall har jag wandrat ensam och allena, utan att hafwa någon af min färg och mitt stånd att samtala med. Men Herren har warit med mig och han är Fader, Broder och Wän. Omfatta mig med edert förtroende, min älskade Herre.

Eder trofaste wän i Christo
Stephen Drew."

[Föga mer än tre år efter detta bref, hädankallades denne ut-

* Reglorna för wår Missionär Societet hafwa icke tillåtit Comiteen att antaga det arbete af Herr D., som ofwanföre omtalas. Det har dock sedermera, jemte afhandlingen om tron, blifwit utgifwet i England, genom subscription, i 2 Volumer i octav-format, under den allmänna titeln: „Hufwudgrunder för Sjelfkännedom."
Utg.

märkte man till sin himmelska belöning. Gud tillät honom att falla ett offer för den heliga sak, för hwars befrämjande hans wälwilliga själ war så lifwad. Då ett wåldsamt anfall gjordes mot det hus, der wår Missionär i St. Ann's Hr. Radcliffe bodde, mellankom hastigt Hr. Drew, såsom magistrats-person, för att hämma orostiftarne och förswara Christi tjenare. Genom att blottställa sin person i denna handling af fromhet och wälwilja, blef han häftigt genomwåt, hwilket kastade honom i en stark feber, som inom 4 dagar slutade hans wärderika lif. Under sin sjukdom war hans själ rikeligen understödd af trons och kärlekens hugswalelse. När han war nära döden befalde han att hans fromma negrer skulle föras in uti hans rum, då han tilltalade dem på det mest högtidliga och rörande sätt. Och då utgaf han och sjöng med förwånande kraft: —

„I Guds hand wåra själar stå,
Han wårda skall dem grant;
Och du och jag med honom gå
På Zions helga brant.

O hwilket herrligt möte då,
I kläder himlaskönt;
Och palmer af Guds hand wi få,
Med kronor hjessan krönt."

Till Fru D, som efterlemnades med tio barn, sade han: „Lavinia, haf tro på Gud." Liggande wid Jesu fötter, bekännande sig sjelf för den största syndaren, full af tro och den heliga anda, förmanande och wälsignande dem, som omgåfwo honom, wäntade han den slutliga upplösningen, då hans renade och lyckliga ande steg i triumph till himlen. De fattige Negrerne woro djupt rörde wid sin förlust. En af dem, som efteråt kom till England, anmärkte att, om de hwardera hade haft nio lif, så hade de warit willige att offra dem, för att frälsa hans.]

Femte Capitlet.

Mars 11, 1824. Jag har nu fyldt det 74 året af min lefnad. Då jag ser tillbaka på mitt förflutna lif, måste jag tänka: „Godhet och barmhertighet hafwa följt mig alla mina lifsdagar." Och, ära ware Gud, mina sista dagar äro de bästa! Jag tänker ofta hwilken gåfwa och hwilken nåd det är, att jag på mina gamla dagar kan lefwa fredad för alla sinnesstörande werldsliga omsorger! Häruti ser jag den ömma hand, som ledt mig och underhållit mig, ifrån min barndom, och i de dagar, när jag icke kände Gud. Min själ är förödmjukad i stoftet, att tänka på Guds godhet. Jag kan sannerligen säga, jag har erfarit honom, såsom en Fader för den faderlöse.

„Hur skall jag din godhet prisa,
Som du, Fader, wisat mig!"

Mina utsigter för det kommande äro utan moln, och jag tror att jag aldrig känt en sådan upprättelse i nåden, en sådan tanke-fattning; ett sådant himmelskt själs-tillstånd. Sannerligen, min gudomlige herde låter min själ lägra sig på gröna ängar.

Maj 7. Denna är en dag som jag emotsett med glädje och helig fröjd. Ära ware dig, min Gud, att jag fått se ännu en årlig återkomst af den minneswärda dag, på hwilken min själ fördes ifrån mörkret till förunderligt ljus! Ej heller, som jag hoppas, skall jag förgäta att prisa dig för hwad du gjorde mig, en fattig syndare, på denna dag 53 år sedan. Owärdig mask, såsom jag är, må jag wisserligen fråga: Hwad skall jag göra Herran för alla hans wälgerningar emot mig?

15. Då jag war i Ponsanooth, anmodades jag att besöka en sjuk quinna, som i flera dagar hade warit orolig för sin själ. När jag inträdt i rummet och satt mig ned hos henne, knäppte hon sina händer ihop, såg allwarligt uppå mig och ropade: hwad

skall jag göra, hwad skall jag göra? Jag frågade om hon kände sig sjelf, såsom synderska. O ja, inwände hon, såsom en skyldig synderska. Ej förr förde jag henne till Christum, såsom en mägtig och willig Frälsare, som war redo att i detta ögonblick emottaga henne, än hon utropade: „han dog för mig." Denna war en tros öfning, som förde Guds kraft med ens i hennes själ, så att hon utropade: Ära, ära ware Gud, min börda är lättad, mina synder äro förlåtna! Förändringen war så synbar, lycksalighet strålade i hennes ögon och alla hennes ben tycktes fröjda sig inom henne. Åtskilliga wänner woro närwarande och wi förenade oß alla att tacka och prisa hennes store befriare. Jag besökte henne åter några dagar derefter, och fann henne ännu i samma wälsignada själs tillstånd.

Julii 5. Jag tror aldrig att jag haft större glädje i att möta classerna, i arbete att stödja de swaga knän, stärka de nedfälda armarna och intrycka hos de trogna hela djupet af ödmjuk kärlek. Wälsignade äro de, som lefwa i besittningen af hela denna herrliga frälsning. O min Gud, jag tackar och prisar dig att du engång gjorde mig bekant med denna tro, som är den heliga Andas werkan, den tro, som werksam är uti kärlek och renar hjertat!

Jag har nyligen haft glädjen att se tre gamla affällingar återwända till Gud, och deras affällighet botad. O att andra af detta slag wille äfwenledes återwända till Herran, innan bättringen blifwer dold för deras ögon! Wid en af dessa arma willfarandes död har jag nyligen haft många sorgsna betracktelser. I några år war hon en medlem af min claß; men hennes hjerta skiljdes ifrån Gud, och derpå lemnade hon hans folk. Jag följde henne hemligen under hennes willowägar från „källan af springande watten," och warnade henne ofta, inbjöd henne, och bad henne enträget att återwända; men slutligen gaf hon mig ett flatt nej, och sade: „Jag will aldrig ingå i Föreningen i —." Herren sträfwade ännu med henne. En natt hade hon en mycket förskräcklig dröm, och genom sina grufliga skri i sömnen, oroade hon huset, i hwilket hon bodde. När hon följande morgonen ansattes att omtala hwad som förledde henne att uppgifwa sådana

rop om natten, wille hon i början icke att det skulle blifwa bekant, men efter en stund sade hon: „Jag drömde att jag dog oberedd, och att jag såg Satan stående wid min säng, wäntande att wid skiljsmässan afhämta min själ.“ När jag hörde detta, sade jag henne att det war en warnande wäckelse från Gud, och att hon icke längre borde quäfwa andan. Men allt war fåfängt; hennes hjerta blef i förhärdelsen. När hon blifwit gift, tänkte jag att jag icke helt och hållet kunde gifwa henne förlorad, utan gick till hennes hus, i affigt att ännu engång söka öfwertala henne att återwända till den Frälsare, som hon hade öfwergifwit; men mina bemödanden woro ögonskenligen fruktlösa. Döm om mina känslor, då jag kort derefter fick höra att hon war död! Hon war endast sjuk från Fredagen till derpå följande Tisdag. Läkarne, som skötte henne, sågo att sjukdomen war dödlig, och underrättade hennes man derom. Hon hade sjelf icke begrepp om faran, och hennes man hade icke mod att meddela Läkarnes tanka, förrän just som hon afled! Jag will icke sätta gränsor för Guds barmhertighet, eller sätta mig upp såsom domare öfwer de hädangångna; men säkerligen är denna en ändalykt, som bör blifwa en warning för de otrogna.

En annan händelse af detta slag, ännu bedröfligare, kom till min kunskap för några år sedan. En man, med hwilken jag war wäl bekant, och som i en lång följd af år warit religions bekännare, skiljde sig ogudagtigt från Gud genom dryckenskaps-lasten. I hans affällighets tillstånd hade jag många tillfällen att samtala med honom och förmanade honom ofta och allwarligt att återwända till Herran. Men han blef allt wärre och wärre. En Lördag, då han besökte marknaden i närliggande stad, stannade han på en krog med twå Belials söner tills nära midnatt. På wägen hem föll han ned och dog i ögonblicket. Hans enka berättade mig att han förts hem i ett drucket tillstånd, ungefär 10 dagar förut af en utaf sina stallbröder. „Skall jag icke hemsöka för sådant, säger Herren?“

Aug. 22. Denna morgon har jag försökt att Herren är min klippa och mitt starka torn emot min fiendes ansigte. — Jag har ofta nyligen blifwit anfallen af fåfänga tankar; det

är icke en liten ting att altid kunna besegra sig sjelf. O hwilken fortfarande magt

„Att min wiljas willor styra,
Och att släcka gnistan ut."

Dessa äro de „små räfwarne, som förderfwa wingårdar, ty wåra wingårdar blomstras." Mer än någonsin inser jag wärdet af det försonande blodet, som talar och förswarar mig hwarje ögonblick.

Sept. 3. Min själ har nyligen warit mycket plågad wid att se folkets likgiltighet i begagnandet af nådemedlen. Måtte Herren skaka ifrån oß detta dödlika slummer, och uppägga oß att å nyo sätta ut för himmelriket.

19. Under den förslutna natteus tysta wäkter upplifwade och uppmuntrade Herren underbart min själ genom sin närwaro. — Han gör mitt hjerta till sitt hem; jag har blifwit ett tempel för den inneboende Guden. För närwarande känner jag en outsäglig wördnad, — kärlekens tysta himmel. Hwad är hela skapelsen i jemnförelse härmed? Hon är lättare än intet; ja, hon är afskrap och orenlighet. Prisa Herran, o min själ! Wäl måtte propheten Esaias säga: „Fröjda dig och war glad, du inbyggerska i Zion; ty Israels Helige är stor när dig."

„Denne Guden tillber jag,
Min faste, trogne Wän."

Nov. 15. Efter en resa af 7 weckor bland åtskilliga föreningar har jag återwändt i helsa och frid, hafwande knapt känt en timmas plåga eller illamående sedan jag lemnade hemmet. O hwilken orsak har jag till tacksamhet för min himmelske Fader! I att möta classer, i besök i hus och ur hus, i sång och bön och i fria tal om de stora tingen i Guds rike på jorden, har jag haft många wälsignada tillfällen, smältande stunder och kosteliga tider med Guds folk. Flera, som hade förlorat andans wittnesbörd eller släppt ifrån sig wälsignelsen af full frälsning, blefwo åter upplifwade att fatta tag i Christum till en hjelp för alla deras brister. I Mullion hade en mycket agtad wän, som någon tid

hade lefwat i åtnjutandet af fullkomlig kärlek, bortkastat sin förtröstan och fallit i ett tillstånd af fruktan och otro. Men en dag, under det jag samtalade med henne om de olyckliga werkningar, som otron har på den själ, som gifwer wika för honom, blef hon åter mägtig, genom en enkel tros handling, att åter fatta wälsignelsen; och gjorde efteråt en god bekännelse deraf inför många wittnen. Här hade jag nöjet att träffa flera af mina andeliga barn, hwilka Herren gifwit mig för omkring 2 år sedan. Såsom de ännu fortgå sin wäg, så beder jag dig, Herre, bibehåll dem intill ändan! Ingen enda kan känna den kärlek för dem, som han känner, som födt dem i Evangelio. Paulus kände det, när han sade till sina omwända i Thessalonica: „Ty hwad är wårt hopp, eller fröjd, eller kronan till wår berömmelse? Ären ock icke I det, för wår Herra Jesu Christo i hans tillkommelse? I ären ju wår pris och fröjd.“ 1 Thess. 2; 19, 20.

En ännu märkligare omständighet förekom, medan jag war i Mullion. En wän, som hade måst hålla sig hemma en lång tid för ett såradt ben, sände sin son till mig med begäran att jag skulle komma och besöka henne. Hon begynte sin sorgliga historia, genom att berätta mig huru mycket hon hade lidit af såret på sitt ben, och att det nu hade spridt sig nedåt till foten, och antagit kännetecken af ett inrotadt och ständigt ondt. Jag frågade huru hennes själ war beskaffad under det tuktande riset. Hon berättade mig att hennes själ war i ett ganska otröstligt tillstånd. Det syntes under widare samtal med henne, att hon för många år sedan hade känt Guds kärlek, men hade efteråt kastat bort sin förtröstan; och nu, lik de oförståndige Galaterna, sökte hon att blifwa fullkomlig genom gerningarna. Hon sade att det blifwit henne ingifwet, att hon aldrig kunde återfå sin själs frid, förrän hon genomgått de eller de twungna botöfningarna, och hade underkastat sig fullgörandet af åtskilliga pinsama pligter. Följaktligen uttröttade hon sig sjelf på många sätt, som woro swåra för hennes kroppsliga tillstånd. Innan jag kunde lägga mig till hwila om aftonen, har jag legat på mina knän bredwid sängen tills kl. 3 på morgonen. Jag sade henne att Gud war icke en sådan swår Herre, att han fordrade omöjligheter af henne;

och att emedlertid allt hwad hon gjorde betydde ingenting för honom. Jag frågade om hon kände sig bättre efter allt det hon hade fullgjort; hwilket hon förnekade. Emedlertid syntes det mig att det icke fanns ett gran tro i alla hennes åtgöranden; och hennes belägenhet förklarade för mig tydligen sanningen af detta skriftspråk: „Utan tron är omöjeligt täckas Gudi; ty den till Gud komma will, måste tro att Gud är, och att han lönar dem, som honom söka." Sedan jag fullkomligare utwecklat för henne trons wäg, gingo wi att bedja; och Herren swarade nåderikt för sig sjelf, gjorde henne fri från sitt träldoms band, och fylde hennes själ med frid och fröjd i trone. Inom få dagar efter denna lyckliga förändring i hennes själ, förswann så wida plågan, som så länge hållit henne wid hemmet, att hon wandrade till Capellet, ehuru afståndet war fullt en half mil; och hon fortfor att så göra, medan jag wistades der. När jag uttalade min förwåning wid att se henne ute, sade hon till mig: „då Herren botade min själ, botade han ock kroppen dertill."

Medan jag war på denna plats fick jag se Lady Maxwells Lefwernes-beskrifning, och läste några stycken deraf med mycket nöje och gagn; synnerligen följande anmärkningar: — „Från dag till dag är jag bringad att smaka af den fullkomliga kärlek, som utdrifwer räddhågan, och ofta erfar jag en fullhet af gudomlighetens närwaro. Men jag finner med djupaste känsla att det endast är en hwarje ögonblick genomgående tro på Jesu blod, som håller mig från synden; och att min själ är mer eller mindre stark allt efter som jag lefwer i tron. Jag har aldrig känt så mycket af den enkla trons natur, och deß osägeliga wärde, som sedan jag fått smaka Guds rena kärlek; — huru har min själ derigenom blifwit uppehållen midt under frestelsen! Herren har lärt mig att jag måste lefwa af tro, och icke af fröjd. Han har ofta, till ett wißt mått, gjort mig kraftig att tro på Jesum till helgelse, äfwen i frånwaron af all hugswalelse. Detta har utbredt en himmel af ljufhet genom min själ och medfört ett kraftigt wittnesbörd af renhet. Jag skulle säga till hwarje ångerfull: tro och du är rättfärdiggjord; och till hwar och en rättfärdiggjord, som inser sin brist på helgelse, tro, och äfwen den

wälsignelsen är din. Jag will leda den största förmån från en lefwande tro i beständig öfning. Detta försäkrar hwad jag redan äger, och förökar min lilla besittning. Understundom är min upfattning af helgelsen så stark som ett ankartåg, fästadt i en owikelig klippa, och så klar som middags-solen." Jag har antecknat dessa anmärkningar, emedan de så fullkomligt öfwerenstämma med mina egna åsigter och erfarenhet.

Dec. 3. Denna morgonen, då jag öfwerwägade den gudomliga nådens rikedomar, huru war icke min själ fyld af Guds fullhet, och förlorad i under, pris och kärlek! Himlen syntes så inbjudande, jag war nödsakad att tygla min åstundan att skiljas hädan och wara med Christo, så att det icke skulle blifwa för mycket af min egen wilja deruti. Jag tackar Gud, „Christus är mit lif och döden är min winning." Ej heller har någon enda, i hwarje hänseende så oförtjent, så stor anledning att prisa kärlekens Gud. Dag ifrån dag, — ja hwarje stund jag andas — betungar han mig med sin mångdubblade nåd. Om jag icke älskade honom med all min återlösta och helgade kraft, så skulle jag wara den mest oursäktlige af alla dödliga. O hans kärlek till mig är gränslös! Jag erfar honom såsom ett haf utan botten och utan strand. O att hela werlden kände den gudomliga kärlekens rikedomar; synnerligen lugnet ifrån alla synder, — den hwilan i fullkomlig kärlek, som undfås af den enfaldiga tron allena!

5. Efter trägen begäran af wännerna i Stithians war jag närwarande wid kärleks-måltiden derstädes. Predikanten hade swikit församlingen, och jag nödgades af många att hålla ett uppmaningstal. Härunder fann jag rikt tillfälle att tilltala dem, som lefwa utan Gud i werlden. Wid kärleksmåltiden blef jag glad att höra folket tala så öppet, skriftenligt, med sådan erfarenhet och så mycket till ämnet. Capellet syntes den gången fyldt med Guds herrlighet.

Jag bodde hos brodren J. Hearle. Han har tre döttrar, alla wackra bedjerskor för Guds rike; och jag tror att jag aldrig sett tre systrar mera förenade i kärlek. Den yngsta, som blifwit förd till Gud under sista religions-rörelsen, längtade efter att älska

Gud af allt sitt hjerta. Jag sade att detta war hennes förmån, och att Guds stund war det närwarande ögonblicket; men jag fann att hon icke kunde fördrista sig på försoningen. Följande dagen, då jag åter samtalade med henne, frågade jag henne: „Kan du nu tro?" Hon swarade: „Nej, jag känner ännu ett skrank, som står emellan mitt syftemål." Jag såg hwad som brast henne, och bad henne skaffa mig Fru Rogers Minnen. Jag uppslog ett stycke, som war lämpligt till hennes erfarenhet, och bad henne läsa för sig sjelf, då Herr Fletcher inbjuder alla, som känna sitt behof af full frälsning, att nu tro deruppå. Han anmärkte: „Likasom du räknar med din borgenär, eller med din huswärd, och räknar dig fri, då du betalt allt, så räkna nu så med Gud. Jesus har betalt allt, och har betalt allt för dig; har köpt åt dig förlåtelse och helighet. Derföre är det nu Guds befallning: räkna dig sjelf död till synden, och du är lefwande till Gud ifrån denna stund! O begynna — begynna att räkna nu! Frukta icke! Tro, tro, tro! Och fortfar att tro hwarje ögonblick, så skall du förblifwa fri. Detta hade den wälsignade werkan, som jag önskade att se. De orden: Frukta icke m. m. rörde hennes hjerta; och hon grät, trodde och trädde in. Och så kraftig war den förändring, som werkades i hennes själ att hennes sinnesställning war djupt skakad.

22. På Herr Carters wänliga och trägna inbjudning afgick jag till Breage, och förblef hos honom i 14 dagar. Beledsagad af Hr. C. besökte jag hwarje hus, som hörde till åtskilliga omgifwande byar, och försökte att utså det ewiga lifsens ord. Hwad frukt deraf kan uppstå, skall blifwa bekant på den stora räkenskaps dagen. Folket emottog oß wänligt, och flera ibland dem hafwa sedermera besökt claß-mötena. Jag gick derpå till Hr. Glasson och handlade på samma sätt i hans grannskap.

En dag, medan jag samtalade med en stackars affälling, som just hade begynt att återwända till Herran, kom en ung quinna, som lefde utan Gud, till huset och lyßnade ganska uppmärksamt till samtalet. Jag kände ett intryck i mitt sinne att säga någonting till henne, innan jag lemnade henne. Jag hade talat med henne endast en ganska kort stund, innan orden träffade hen-

nes hjerta, och tysta tårar smögo sig ut för kinden. Medan jag bad med henne grät hon bitterligen. Följande aftonen kom hon till böne-mötet, och Herren satte hennes själ i frihet. En annan, en åldrig man, blef den aftonen djupt öfwertygad, och fann snart derefter förlåtelse. Fyra blefwo den weckan förda till njutningen af Guds frid.

Då jag gick från hus till hus, träffade jag en quinna, som tycktes hafwa ingen erfarenhet af bönen. Jag bad henne allwarligt att försöka bedja i sitt hjerta att Gud wille wälsigna henne i det ögonblicket. Någon stund gick, innan jag kunde förmå henne att göra det; men icke förr hade hon lyftat sitt hjertas åstundan till Gud, innan jag förstod att han hade swarat. — Hennes hårda hjerta blef hastigt uppmjukadt och ångrens tårar utbrusto. Hon lofwade nu att hon wille gifwa sig sjelf åt Gud. Följande Söndag kom hon med djupt skuldbelastad själ till claßmötet. Mitt hjerta gladdes att se henne, och snart wände Herren hennes sorg i glädje. En annan sorgbunden, som kommit med henne, blef äfwen delagtiggjord af frälsningens glädje.

Febr. 3, 1825. Under förflutna weckan besökte jag Ponsanooth. Jag gladdes att finna så många yngre omwända stående fast i tro och handling. Jag bewistade classerna Söndag, Måndag, Tisdag och Onsdag, och wi hade wälsignada stunder tillsammans. Följande Söndag war jag närwarande wid deras månads-möte, och sannerligen war Guds kraft öfwer oß. Tre trädde in i åtnjutandet af fullkomlig helgelse, och buro ett lifligt wittnesbörd för Christi magt att frälsa till yttersta skärfwen. — Wid claß-mötet följande afton inträdde en annan ung man i den fullkomliga kärlekens lugn, och gaf med hög röst Gudi äran. — Dessa woro oförgätliga tider.

Mars 2. I Methodist Magazin för sista månaden läste jag i dag Minne af Herr Robert Spencer i New-York. Jag wet icke att jag träffat på någons erfarenhet, som så noga öfwerensstämt med min. Ett samtal med Fru Mather hade wäckt en osägelig wälsignelse för hans själ. Af henne lärde han att göra anspråk på löftet om full frälsning, och wänta bewiset i tron. Rädd för mistag frågade han uppriktigt: „Är detta Methodism?“ Swa-

rades: „Det är gammal Methodism — pröfwad Methodism?" Ja, och jag tackar Gud att jag kan hafwa nöjet att sätta min hand under sanningen deraf. Jag kan säga: det är gammal och bepröfwad Methodism, ty på 32 dagen i denna månad för 53 år tillbaka erhöll jag bewiset i tron, att „Jesu Christi, Guds sons, blod renar oß af alla synder."

4. Följande iagttagelser äro fägnesamma och förtjena en särskild anteckning: — „En lugn och sansad själ frambringar wanligen en hjertlig förening med en helig Gud. Gud är kärleken, ljufwa sanning; och kärleken är de Christnas allt! Kärlek i oß är den gudomliga naturen odelad; är fullföljden af lagen, frihetens fullkomliga lag. Den som älskar sin broder har fullföljt lagen mot nästan! och den som älskar Herran sin Gud af allt sitt hjerta, och själ och håg och kraft, har fullföljt lagen mot honom äfwen. För sådane äro hans budord icke swåra, icke en förrättning, icke en börda; utan ett nöje; de äro wägar till njutning, de äro fridens fotstig. Hans wisdom att leda och lära, hans magt att skydda, hjelpa och styrka; och hans trofasthet, hans sanning, hans nåd m. m. äro alla oß beseglade och försäkrade genom förbundets rätt och förbundets blod. Detta är kraftigt språk, men ära ware Gud, det är allt sanning.

6. I går, medan jag i min kammare utgjöt min själ i bönen, lade Herrans ande dessa orden på min själ med stor magt och werkan: „jag hafwer älskat dig med en ewinnerlig kärlek! Wid denna tid är min själ omgifwen af nåd, och full af odödlighetens hopp. Till pris och ära för hans nåd, som är den herrlige gifwaren af allt godt, kan jag säga med den ädla Lady Maxwell: „Mitt bewis för helgelsen är så starkt som ett ankartåg, fästadt wid en owikelig klippa, och så klart som middagssolen."

„Att weta, att jag wißt är din,
O hwilken outsäglig fröjd!"

7. Ju mera jag betraktar de gudomliga tingen, desto mera förloras min själ i omätligheten af förlossande kärlek. Det har ett inflytande så underbart lockande, att det drager till sig alla

mitt hjertas och sinnes krafter. Wäl måtte skalden säga: — „Den som älskar, kan älska nog.“ *

„Herren sjelf skall der dig bjuda
Skatter af sitt rika hus:
Strömar skola kring dig sjuda,
Strömar af odödligt ljus.“

Mig tyckes höra honom säga: „Nu wäl, alle I, som törstige ären, kommer hit till watten; och I som icke penningar hafwen, kommer hit, köper och äter; kommer hit, och köper utan penningar och för intet, både win och mjölk. Es. 55; 1. O hwilken herrlig kallelse är icke denna! Måtte ingen upprorsman utropa med förwåning och fråga: „Kan det wara möjligt att detta är Guds röst till mig?“ Ja, fattige syndare, det är Guds röst till dig, om du törstar efter frälsning, frälsning utaf nåd. „Fröjder eder, I himlar: ty Herren hafwer det gjort: jubilera du jord här nedre; I berg glädjens med fröjd, skogen och alla trän deruti; ty Herren hafwer förlossat Jacob, och är herrlig i Israel.“ Es. 44; 23.

26. Sedan jag sist skref, har jag haft att sörja öfwer brister och ofullkomligheter. Jag längtar med hwarje tanka och begär att fortfarande blifwa försjunken i Gud. O hwilket djup af ödmjuk kärlek, och höjd af Evangelisk sanning ser jag understundom! Jag längtar att sjunka i den förra, och stiga till den sednare! Jag ser att jag måste kasta mig sjelf uppå Christum, från ögonblick till ögonblick, för att göra framsteg i det gudomliga lifwet. En troshandling skall hjelpa mig till en upphöjning; men en enda troshandling gör det icke; tron måste wara mitt lif — Jag menar i förening med deß stora föremål. Herren har nyligen ganska märkligen lärt mig denna lexa att, likasom jag icke kan lefwa af ett enda lifs- eller andedrag, utan måste fortgå att andas och draga den electriska lifslågan in uti mina lungor, tillika med luften; så måste jag fortfara att tro, och derigenom draga in uti min själ den gudomliga kraften och lågan

* Who that loves can love enough.

af Jesu kärlek, tillika med Evangelii sanning, som är det wälsignade elementet, i hwilket de troende lefwa.

April 14. Jag har nyligen läsit Hr. Fletchers Bref, och de hafwa warit en stor wälsignelse för min själ. Han uppmanar de trogna att hålla fast sin förtröstan, men icke att trösta eller hwila deruti; utan trösta på Christum, och ihågkomma att han säger: „jag är wägen," icke för eder att stanna, utan att löpa på. Denna är en klok och wigtig iagttagelse, som innefattar mycket uti sig. Lyckligt wore för alla trogna, om de alla förstode och i sina handlingar iagttoge densamma.

20. Få dagar sedan kallades jag att besöka en sjuk man. Jag hade warit hos honom förut, och funnit honom ganska mörk och okunnig. Jag frågade honom om han bad, hwilket han bejakade. Jag frågade hwad han bad om. Han swarade: att Gud wille taga honom till himlen. Och hwad wille du, sade jag, i himlen med dina synder? Himmelen är ingen plats för en opånyttfödd själ. Guds ord består: „utan helgelse kan ingen se Herran;" och derföre „utan du omwänder dig, skall du förgås." Jag fann honom nu mycket oroad till sinnet. Han sade att han icke haft ro, sedan jag samtalade med honom. När jag såg honom i detta tillstånd på ewighetens brant, så är det omöjligt att beskrifwa den kärlek och ömhet, som jag kände för honom. Han wißte blott litet, och hade aldrig warit i stånd att läsa Guds ord. — Jag gaf honom all den hjelp jag kunde; och ehuru en slags mißtröstans moln öfwertäckte hans sinne, så kunde dock en stråle af hopp tillfälligtwis upplifwa hans känslor. I att intala honom förtröstning på den gudomliga barmhertigheten, kände jag mig underbart understödd; men han afled inom loppet af få timmar. Det starka medlidande, som jag kände för honom, i förening med de tecken af ånger, hwilka han uppenbarade, förbjuda mig att hysa den tankan att han är ewinnerligt förtappad; men detta ämne måste lemnas till den stora dagens afgörande.

24. Denna morgonen läste jag den wälsignade delen af Guds ord, som innehålles i de tre första Capitlen af brefwet till Epheserna. O hwad jag upptäckte i de stora sanningar, som

här inneslutas! Jag kan sannerligen säga att jag kände dem wara upplifwande styrkemedel för min själ. Dock med alla sina andeliga skatter — sin wisdom, fromhet och werksamhet — ansåg Paulus sig sjelf, säsom „den aldraringaste ibland alla helgon.“ Eph. 3; 8. — Huru innerligt ödmjuka woro hans åsigter af sig sjelf! Jag tycker mig höra någonting inom mig säga,

„För altid här min själ skall bli
I sådan stämning i.“

26. Mitt hjerta, känner jag, skulle snart stå stilla på Guds wägar, om jag icke erhölle dessa bestämda understöd ifrån höjden, genom hwilka jag är mägtig att dagligen göra ett nytt steg till Guds rike. Jag jemnför ofta mitt hjerta med ett fickur eller en klocka, som måste på bestämd tid dragas upp, så widt hon icke skall blifwa aldeles gagnlös.

„Hjelp mig, Jesu, du att strida,
Att jag följer ditt behag!
Låt mig hwarje stund förbida
Nya krafter åt min dag!

29. I hela min lefnad har jag icke känt ett större behof att bedja till min himmelska Fader, att han wille fortfarande rena mitt hjertas tankar. Jag ser att jag måste noga taga mig till wara, att icke fåfängliga tankar skola få rum hos mig. Jag måste bekänna att jag lidit en förlust från detta håll. Om de icke förjagas i ögonblicket, så äro de af sådan farlig egenskap, att ett sting blifwer efterlemnadt; och wore det icke för en ny tillämpning af „det blod, som bättre talar än Abels blod,“ så blefwe utgången olycklig. Men o hwilken nåd, att den Christne har en sköld, som, när han wäl begagnas, motstår hwarje fiendens spjut: men, om för ett ögonblick, skölden skulle slinta och ett sår erhållas, så är intet rum för ett ögonblicks förtwiflan; ty

„Han har en medlar' i Guds son,
En Wän inför den Högstes thron.“

O hwilken stor förmån! större än Adams, ty nu är skrifwit; om någon syndar, då hafwe wi en förswarare när fadrenom, Jesum Christum, den rättfärdig är. 1 Joh. 2; 1. Och jag såg mig aldrig så mycket behöfwa hans förswar, som för det närwarande. Icke så att jag är mera otrogen än förut; men jag inser mera tydligt att jag i hwarje sak beror på Christi förmedling.

Maj. 7. I dag är 54 år, sedan Gud, i sin rika barmhertighet besökte min själ med sin förlåtande kärlek, och utströk mina mißgerningar såsom ett moln och mina synder såsom en dimma, för sitt eget namns skull. Ja, ära ware Gud, det war den natten, då mina bojor föllo af, och jag blef delagtig i friheten att wara en Jesu Christi efterföljare. Ej heller är jag trött wid att göra godt, eller borthuggen, såsom den der förhindrat jorden. O min Guds gränslösa nåd emot mig!

„Jag will dig prisa — will dig prisa: —
Hwar skall jag ditt lof begynna?"

26. Jag har nyligen blifwit storligen wälsignad nnder förwaltning af ordet; och i läsningen af Guds wälsignada bok. O hwilken skönhet jag upptäcker deruti! Det är ljusware för min smak än jag någonsin förut känt det.

„Ditt namn, O Gud, jag lofwa will,
Förene sig min kraft dertill."

Jag har nu emottagit bref från ett älskadt barn i Evangelio M. B. Det förskaffar mig mycken förnöjelse och glädje att tänka, att nu Herren har uppehållit henne sex år på ungdomens slippriga stråt. O, min himmelske Fader, bibehåll henne intill ändan!

30. Öfwertygelse är icke fördömelse: såsom Guds barn kunna wi blifwa öfwertygade, dock icke fördömde; öfwertygade om onyttiga tankar och ord, men dock icke fördömde för dem. Wi fördömas icke för något, så länge wi älska Gud och gifwa honom allt wårt hjerta!" Dessa anmärkningar äro, som jag tror, riktiga och af wigt; ty af brist på himmelsk wishet att skilja emel-

lan öfwertygelse och fördömelse hafwa många uppriktiga själar blifwit nedergjorda af den store fienden. De hafwa gifwit wika för otron, gått in på frestelsen och kastat bort sin förtröstan. Åter prisar jag Gud för de rättigheter jag äger, att jag har så mycket tid och tillfälle att draga mig ifrån bullret af lifwets bekymmer, att läsa, betrakta, bedja och skrifwa till så många af mina högaktade wänner om djupheten af Guds ting. Hwilken Himmel jag känt denna dag i betraktelsen af dessa nådegåfwor! Christus war sannerligen dyrbar, och jag känner en helig längtan att skiljas hädan och wara med honom för ewigt.

Sept. 12. Jag har på sista tiden warit mycket inskränkt till mitt hem för ofärdighets skull och ålderdoms swaghet. Med undantag af få timmar i Ponsanooth har jag endast warit hemifrån engång på de sista tre månaderna; nemligen på ett besök till Constantine, då Herren täcktes begagna mig såsom ett ringa redskap att wisa en annan fattig syndare till nådens utsträckta armar. Under min närwaro i broder Harveys claß såg jag en wäl klädd ung man, främmande för mig, sittande särskildt, och som icke hörde till classen. Jag frågade efteråt hwem han war, och fann honom wara Herr James Box, som befann sig i ett smärtsamt kroppstillstånd, och hade ingen religion. Jag ångrade då att icke hafwa tilltalat honom; men fick följande dagen ett bud ifrån honom att besöka honom. Då jag inträdde i rummet, hwarest han war, fann jag honom liggande på en soffa, i ganska swagt kropps tillstånd, och hans själ swårt belastad, mörk och tröstlös. Han uttryckte häftigt begär efter frälsning från skuld och synd och helvete, men kände ingen wäg att erhålla den. Då jag fann att han redan war i en krossad och ångerfull anda, utwisade jag för honom utan omswep Guds lamb. Ej heller hade jag länge talat med honom om Jesus, innan sanningens wälsignada ljus lyste fram i hans själ; och under det han med sina läppar upprepade och försökte att på sig sjelf lämpa detta kosteliga ställe hos Esaias: „han war sargad för wåra mißgerningar, och genom hans sår äre wi helbregda wordne,", blef han skickliggjord att tro till sin själs frälsning. Andans öfwerswämmande magt nedsteg så öfwer honom, att hans swaga kropps-

hydda skakades derutaf, medan han i sitt hjertas fullhet utropade: nu kan jag älska Gud. Härefter såg jag honom flera gånger, och fann honom fasthålla sin förtröstan och glad i sin frälsnings Gud.

15. Under flera af de sist förflutna dagarna, och jag må lägga nätterna dertill, har jag njutit blott litet sömn, ty jag har warit i „det land, som hafwer en Herra,“ Es. 62; 4. hwarest sol och måne skiner på samma gång, och aldrig gå neder. Detta är ett glädjefullt land. Det är

„Af korn och win så rikt ett land,
Befruktadt af Guds milda hand,
Der wi få ewigt bo;
Der är den store Herren Gud,
Som håller Oß i sina bud,
Till ewig fröjd och ro.“

18. Jag förstod aldrig i mit lif så fullkomligt, eller kände så som jag nu gör, de wälsignade werkningarna af dessa ord: „den som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt.“ Joh. 15; 5. Genom att blifwa i Christo warda wi rotade och grundade och uppbygde i wår heligaste tro. O hwilken outsäglig wälsignelse, som uppkommer från en hjertlig förening med en helig Gud!

19. Jag har just nu erhållit bref från min älskade son i Nya Södra Wales, hwaruti han omtalar de samtal, som ägde rum emellan honom och mig, för 14 år sedan, hwilka föranledde hans omwändelse. Så långt jag kan minnas, tycker jag att han har rätt. Han säger:

„Ni kan wara försäkrad att jag icke har förgätit det samtal om frälsningen af min själ, som ägde rum, under det wi stodo tillsammans nära stall-dörren. Men den anmärkningen, som Ni gjorde mig påföljande Söndag, om jag minnes rätt, under det jag war sysselsatt på mitt gamla sätt, om eder aftynande helsa, och den oro, som ni skulle i dödsstunden känna öfwer att lemna mig i ett oomwändt tillstånd, åtföljd af wältalighetens tårar och ett fullt hjertas suckar, frambragte på mitt förhärdade sinne ett djupare intryck

än något föregående bemödande af eder trofasthet och kärlek. Men det werksamaste och oförgätligaste af alla edra öma faderliga försök att åstadkomma den stora förändringen i min själ, war inbjudningen att bewista claß-mötet, som ni gaf mig påföljande Tisdags afton. Ehuru fjerran till tiden, och ännu fjermare från stället, står allt, som förekom denna afton så lifligt i mitt minne, som om det händt förliden gårdag, och i det hus, hwaruti jag nu är. Jag war då sittande i min wanliga ställning, med de böcker uppslagna framför mig, hwilka så länge hållit mit hjerta ifrån Gud. Klockan ½7 war tiden. — Jag wißte att det war en bönequäll och af hwad som ägt rum emellan oß om Söndagen, förmodade jag ett förnyadt försök den aftonen. Slutligen knarrade dörr-hakarna; en darrning genomgick mig; Ni inträdde, klädd för mötet, och bad mig med ömhet gå med eder, och kasta in min lott bland Guds folk. Jag kunde icke längre hålla ut, segren war wunnen; och jag gaf wika för den förnuftiga begäran att åtfölja eder till den helgade och helgande församlingen af sådane, som fruktade Gud. I att så göra fann jag min själ uppäggad att söka den nåd, hwarigenom jag blef mägtig att wända min fot till Herrans wittnesbörd; och med den hjelp, som jag af Gud erhållit, fortfar jag intill denna dag. Åt Jesus, min frälsare, egnas äran och tacksägelsen!"

Jag har ofta tänkt att, om föräldrar anropade Gud mera träget för sina barns framgång, så skulle han säkerligen höra deras rop, och wi skulle icke se så många bekännares barn lefwa i ett tillstånd af ogudagtighet och synd. Jag kommer ihåg att min hustru berättade mig, att sedan hon engång utgjutit sin själ för Gud i brinnande bön, att han wille skydda hennes barn, och hon uppstått från sina knän, öppnade hon Bibeln, som låg framför henne på bordet, wid dessa ord, hwilka hon ansåg för tillfället, såsom gifna till swar på hennes bön: „Denne skall säga: „Jag är Herrans, och den andre warder nämnd med Jacobs namn; och denne skall tillskrifwa sig Herran med sin hand, och skall med Israels namn nämnd warda." Es. 44; 5. Herren förlänade henne hennes hjertas åstundan, ty hon lefde,

för att se sina twenne barn omwända till Gud. Nu betänker jag, att, emedan Gud har lofwat att utgjuta sin anda öfwer wår säd och sin wälsignelse öfwer wåra afkomlingar, så har han nåderikt bundit sig sjelf att höra böner; och wi hafwa oemotsäglig rätt att bedja för uppfyllandet af förbundet; ja han har sjelf gått så långt i att uppmuntra oß att begära fullbordan af löftena, att han nedlåtit sig att säga: „drag mig till minnes;" Es. 43; 26, likasom han hade sagt: när du beder, så tag tryggt löftena med dig. Häraf slutar jag, att, om jag har tro och tillit till Guds ord, det löfte, som jag fattat tag uti, är mitt och allt hwad det innehåller, så widt de röra mina behof. Å andra sidan, om jag underhåller något twifwel eller twekan om Guds sanning, så anser jag att jag ingen fordran har, och mina böner få ingen framgång. Sådana äro otrons förskräckliga werkningar, att de, för att tala efter menniskors sätt, binda händerna på Gud. — Det är sagt om Jesus wid ett tillfälle: „Han gjorde der icke många tecken, för deras otros skull." Math. 13; 58. Jag ser en stor del innesluten i denna vers af wåra psalmer, som säger: —

„Tro, mägtig tro, det löftet ser,
Och ser på det allen;
Omöjligt intet sig framter,
Ty det är gjordt altren."

Men wi måste icke förgäta att, ehuru stor wår tro än kan wara, den kan blifwa pröfwad till yttersta grad. Detta är ganska tydligt af händelsen med Abraham, och quinnan, som kom att anropa Frälsaren för sin dotter. Båda dessa hade stark tro, dock blefwo de strängt pröfwade, innan de uppnådde sitt mål. — Det stora hufwudmålet är att fortfara i trons bön. Emedan all ting äro möjlige honom som tror, så måste wi försöka så wäl att tro, som att aldrig tröttas i wårt rop till Gud. Detta uppförande ärar honom; och Herren säger: „den mig ärar, honom will jag ock ära." 1. Sam. 2; 30.

25. Guds ord syntes aldrig så wärderikt i mina ögon, som i det närwarande ögonblicket. Det är sannerligen mina fötters

lycka och ett ljus på alla mina wägar. Språk fattas för att uttrycka den wördnad jag känner för detsamma. „Dina ord äro min mun sötare, än honing. Dina wittnesbörd äro mitt ewiga arf; ty de äro mitt hjertas fröjd." Ps. 119; 103, 111. — Tackad ware Gud, sådan är icke blott Davids erfarenhet, utan, genom nåden, äfwen min. Jag känner ett brinnande begär och helig längtan inom mig, att öfwerträffa, om jag kunde, alla de himmelska härskarorna i lof och tack för min frälsnings Gud.

Med den chör, i himlen swingar
Sig att prisa Herran Gud,
Täfla wi på själens wingar,
Uti tro och böneljud."

28. I går sände Herr J Box, i Constantine, efter mig. — Jag fann honom inskränkt till sängen, hållande ännu fast sin förtröstan till Gud. O huru wi gladdes att se hwarandra! — Han hade haft åtskilliga strider med sin själs fiende, synnerligen angående denna punkt, att Gud i en framtid skulle öfwergifwa honom; — en ganska wanlig frestelse — men hwaremot Gud har beförjt ett uttryckligt läkemedel, uti sitt ord: „Jag skall icke öfwergifwa eller förlåta dig; Hebr. 13; 5, och på ett annat ställe: „de skola icke förgås ewinnerligen; ingen skall heller rycka dem utur min hand." Joh. 10; 28. Kostbara löfte! och lycklig är den man, som har en så kostelig tro att han kan taga dem för sina egna.

Följande anmärkningar, som jag funnit hos en kär författare, innehållande andeliga reglor, hwilka särskildt för mig syntes wärda att iagttagas: — „Fly ifrån otrons kylande inflytelser, och kom under strålarna, de smältande strålarna af rättfärdighetens sol. Om någon afgud fått besittning af wåra hjertan, så finnes det intet annat sätt att kasta ut honom, än att blifwa fylda med ett ädlare föremål, ja Jesus; och då skola afgudens alla behag sjunka till intet; och wi skola hata de inkräktare, som så länge innehaft Christi rum.

Oct. 10. Herr J. Box sände ännu engång bud på mig, med begäran att jag wille komma och blifwa hos honom några

dagar. Jag fann honom full af tro och kärlek. Han gladdes storligen att se mig och sade: „Ni är min andelige Fader; jag wißte aldrig hwad tro war, förrän jag fick se eder." Jag sade honom att han måste gifwa Gud hela äran. Denna gången trodde ingen att döden war så nära; men följande dagen blef han häftigt sjuk. I dessa plågor, hwilka woro dödens kamp, led han mycket i 14 timmar; men alltigenom fasthöll han en orubbad förtröstan på sin återlösare ,och gick slutligen bort mer än segrare. När han allt närmare och närmare nalkades den slutliga upplösningen, wäxte hans tro och hans hopp mer och mer. Slutligen utropade han: englarna komma, och strart derefter drog han sitt sista andedrag med ett himmelskt småleende på sitt anlete. En sak är ganska anmärkningswärd, och synes wisa att sjelfwa englarne icke äro tillräcklig hjelp i dödsstunden När han utropade: englarne komma, wände han sig till mig, der jag satt wid hans dödsbädd, och frågade: „Skall icke Jesus komma dertill?" Jag swarade: „Jesus är allaredan här."

På detta sätt afled denne förträfflige unge man i sitt 25 lefnadsår. Han dog i sin äldre Broders Hr. M. B., hus, en man af stort anseende i werlden. Någon tid wille hans godhet icke låta mig lemna familjen; och sålunda quarhållen, iagttog jag hwarje tillfälle att samtala med honom i afseende på det ämnet att bereda sig att framträda inför Gud. Omständigheterna woro gynnande för sådana samtal, och jag fann snart hans hjerta öppet för öfwertygelse. Dagen efter brodrens begrafning, medan jag samtalade med honom om religionens höga sanningar, och wigten af föreningen med Gud, hwilade Guds anda uppå oß, hans hjerta blef djupt förkrossadt, och han uttryckte sin redebogenhet att genast ingå på att tillhöra Herran. När jag såg detta, twekade jag icke att förkunna honom Jesum och försoningen. — Jag bad honom att med ens hwila sin skuldbelastade själ i kraften af det blod, som Jesus friwilligt utgjutit för hans synders förlåtelse. Af Guds ords wittnesbörd försäkrade jag honom att hans återlösnings summa redan blifwit betald, och att den skyldighet, som honom återstode, war att tro af allt sitt hjerta. — Snart war han mägtig att med sitt hjerta tro till rättfärdighet,

och med munnens bekännelse till salighet. Han erhöll det inre wittnesbördet, och betygade att Gud för Christi skull, hade förlåtit alla hans synder; och wi fröjdades tillsammans med osägelig och herrlig glädje.

Emedan jag kände de swårigheter och faror, som skulle möta honom i att fasthålla sin tro på Christum, anbefalde jag honom att iagttaga första tillfället att förena sig med Guds folk; hwartill han willigt samtyckte och sade: „Ni måste quarblifwa hos oß till nästa Söndag, då jag will gå med eder till claß-mötet.“ Och som han då stod i begrepp att lemna sitt hem för ett allmänt ärende, som honom ålåg, bad han att jag skulle bedja till Gud för honom, innan han afreste. „Bed“, sade han, „att min tro icke swigtar.“ Så böjde wi wåra knän tillsammans inför Gud, och, under en wälsignad förnimmelse af hans närwaro, gåfwo wi tillbörlig pris och ära åt hans heliga namn; och bådo honom högeligen att hädanefter hjelpa sin tjenare i behofwets stund. Trogen sitt löfte ledsagade han mig följande Sabbath till claß-mötet; och stor war den glädje han åstadkom, då han med gripande enkelhet förklarade hwad Gud hade gjort för hans själ. O Herre, förläna honom att han må wisa sig trofast till den gifna nåden; och måtte jag möta honom, så wäl som hans lycklige broder, med fåren på din högra hand! Amen och åter igen Amen.

Dec. 19. För omkring twå månader sedan ingafs i min själ att bedja för en wiß person. Jag ingick ett högtidligt förbund med Gud, att om han wille föra henne till sanningens kunskap, så skulle jag ewigt prisa honom derföre. Ifrån den stunden intill nu har jag mycket bedit och wåndats i födslo-smärta för henne. Flera gånger då jag inför nådastolen bad för henne, kände jag en slags försäkran att Herren skulle bönhöra mig; men emedan någonting liknande twekan eller fruktan åtföljde intrycket, bad jag om ett klarare och kraftigare bewis. Sista natten, då jag bad för henne, kände jag mer än wanligt hennes behof; och icke willig att sluta, sedan jag hållit på nära twå timmar, sade jag: „Herre, jag tror att jag kunde stanna hela natten i bön för henne, om jag kunde winna mitt syftemål. I samma ögon-

blick förekommo mig dessa orden, som om de woro talade till min själ: „din bön är hörd, det skull så ske.“ I samma stund fördes händelsen med Cornelius framför mig, att hans böner hade uppkommit i åminnelse för Gudi. Försäkrad härutaf att Herren wille gifwa mig mitt hjertas åstundan, bewektes jag att utropa: ära, ära, och i twå timmars tid drogs jag ut i en sådan himmelsk ton, att jag icke kunde säga någonting, utan blott ära, ära, ära! Nu föddes icke Isak genast efter det Gud gjorde löftet och Abraham trodde derpå, dock på grund af hans tro, skedde honom så omsider. Herre, måtte jag icke twifla med otro! Tala ordet endast, och det skall ske; ty du är densamme i går och i dag, deßlikes i ewighet!

Jag ihågkommer en dylik omständighet, som förekom i min erfarenhet för omkring 30 år tillbaka, hwilket står nu så lifligt och friskt i mitt minne, som då det hände. Min hustrus syster bodde hos oß. Hon hade kräftan i bröstet. Den blef skuren, men som det dröjdes för länge, innan operationen företogs, så ansågs utgången wådlig. Hon war en ärbar ung quinna, men hade i alla sina dagar warit fremling för Nya födelsen. Jag talade ofta med henne om nödwändigheten för henne att erfara denna gudomliga förändring, men utan någon synbar werkan. En dag, då jag betraktade de förskräckliga följderna, om hon doge i ett oomwändt tillstånd, tänkte jag wid mig sjelf: huru skulle jag kunna bära föreställningen om en själ, som gått förlorad ut af mitt hus! Denna betraktelse war för pinsam för mig att uthärda. I ladan, der jag war, böjde jag mig neder för den högste Guden; och om någonsin i mitt lif, så bad jag den gången. Innan jag steg upp från mina knän gaf Gud mig en himmelsk försäkran att han wille frälsa henne. Jag sade ingenting till henne derom, utan uppmanade henne ännu till allwar mot Gud för sin själs frälsning. Snart efter sedan detta förekommit, då jag war långt borta på min åker, fick jag bud att genast komma till henne. Jag skyndade med hast, och fann att Guds anda hade nådeligen uppwäckt hennes samwete, och att hon nu ängslades för sin börda af skuld och synd. Innan jag lemnade hennes säng, behagade Gud att uppenbara sin nåd för hen-

nes krossade hjerta; och hon kunde känslosamt säga med skalden: —

„Se Jesum på sin törnestig!
Jag hör, jag wet, han dog för mig."

Jag tycker mig nu se henne, med sina lyftade händer, och tårfulla ögon, stadigt blicka opp lik den döende Stephanus. Kort efter denna lyckliga förändring, behagade Herren att upptaga henne till sig.

Sjette Capitlet.

Febr. 17, 1826. Jag ser att jag har stort behof att förödmjuka mig inför Gud, derföre att jag icke altid hållit min tro i liflig öfning. Ehuru renad från synd detta ögonblick, genom kraften af det allt renande blodet, kan denna renhet icke bibehållas, utan genom ett ögonblickligt beroende på Christum.

„Gud, mig höfwes hwarje stund
Ack! kraften af ditt blod.

Ingen kan wara så djupt medweten af nödwändigheten af beroendet af Frälsarens blod, som de, hwilka känna deß ytterliga kraft.

Mars 3. Min ofärdighet och ålderdoms swaghet hafwa i allmänhet inskränkt mig till hemmet denna sista tiden. I detta läge har jag ofta tänkt på Kempis ord: „upphör att åstunda, så skall du finna lugn." Jag tackar Herran att jag icke känner något knorr eller klagan, utan att jag äger ett längtande begär att få mitt hjerta mera utwidgadt och fyldt med Gud.

10. Under detta dato skrifwer han till sin gamla Correspondent, local-presten, såsom följer: — „Jag önskar att weta huru din tro står, och huru du framgår i ditt embete; om du i att fiska själar har på sista tiden warit lika framgångsfull som i fordna dagar. Jag hoppas att Herren är ännu med dig och icke

låter dig göra någon härfärd på dit eget bewåg. Huru trifwes din lilla claß? Äro alla medlemmarne lefwande i Gud? Alla helsosama och starka? Alla fruktbara grenar i det himmelska winträdet? Jag är rädd att både predikanter och ledare allt för ofta förlora ur sigte wigten af full frälsning. Mig synes det klart, att om jag släppte detta ur sigte, så skulle snart min tro förlora sitt fäste. Jag hoppas att du icke mistat ditt nit eller din kärlek för dyra själar; när och hwar det kan hända, är wår tjenstbarhet förbi. Ej heller förmodar jag att denna är händelsen med wår käre broder T. Jag kan försäkra dig, att sedan min första bekantskap med dig, har jag icke upphört hwarken dag eller natt att ihågkomma dig i mina böner inför nådastolen. Måtte Elie ande i dubbelt mått hwila uppå dig."]

Maj 7. Gudi ware tack, jag har blifwit skonad för att ännu engång se den dagen återkomma, på hwilken jag blifwit född på nytt. Femtio fem år hafwa nu förflutit, sedan jag plockades såsom en brand utur elden, och leddes att smaka rikedomen af min Frälsares nåd. Gifwande honom äran finner jag honom ännu dyrbar för min själ. Efter allwarlig betraktelse tror jag att jag älskar honom mer än någonsin. O huru wälsignad denna dagen warit för mig! I claß-mötet denna morgon kunde jag säga:—

„Mitt hopp är fyldt (du herrliga hopp!)
Af säll odödlighet."

Då jag på lång tid icke förmått besöka mina aflägsna wänner, har min tid hufwudsakligen warit upptagen med att skrifwa till många sökande själar om djupet af Guds ting; och prisadt ware hans heliga namn, icke altid fåfängt. Jag har hört omtalas fem, som hafwa inträdt i Guds barns herrliga frihet. O min himmelske Fader, jag beder dig att du wille hålla dem ståndagtiga, tills wi alla mötas wid lambets förmälnings-fest.

[13. Följande utdrag af ett bref af denna dag meddelas:—

[„Skulle det behaga min himmelske Fader att borttaga mina plågor och gifwa mig styrka att resa, så skall jag ännu engång hafwa glädjen att besöka dig; men jag finner min sällhet bestå i att lefwa efter Guds wilja. Jag är tacksam derföre att jag kan

skrifwa till mina wänner, om jag än ej kan besöka dem; och på denna wäg har Herren warit nådig att gifwa mig framgång i mina försök att werka det godt är. Ej heller tror jag mig hafwa känt ett större nöje i Herrans werk. Icke som skulle jag hafwa något att berömma mig af; jag är en arm syndare, som förtjenar fördömelse; men Christus är min Frälsare och han är mitt allt i allt. Under läsningen af Hr. W. P. Burgess's predikningar har jag nyligen påträffat några anmärkningar om närwarande och full frälsning, hwilka mycket widröra sjelfwa hufwudpunkten. Jag anser att de framsätta saken i det klaraste ljus, som jag någonsin sett; och emedan jag wet att du är begärlig efter kraftig föda, så will jag meddela dig dem: — Han säger: „Evangelii stora frälsning meddelas stund efter stund från himmelen, och uppfattas af enfaldig tro. Det är wår pligt att hwarje ögonblick emottaga full frälsning. Trons handling måste upprepas tills hon mognar till en wiß beskaffenhet; och när tron på Christum har blifwit en egendomlig och jemn beskaffenhet i hjertat, då skall hon försäkra ett beständigt deltagande i alla det nya förbundets wälsignelser. Wår rätt är att inträda nu i glädjen af den frälsning wi behöfwa; och, sedan wi engång erhållit den, aldrig släppa efter, utan hålla honom fast intill ändan.“ O att hwarje predikant och hwarje ledare, och hwarje enskild medlem lefde i den lyckliga besittningen af denna tro och denna frälsning! Huru det skulle fröjda mitt hjerta! Tacka Gud att den himmelska lågan sprider sig; men ljumma och halfhjertade bekännare äro de största fiender, som Gud har, i att hindra framstegen för hans herrliga werk. Satan wet att det skulle wara fåfängt att härtill nyttja de onda och ogudagtiga, och att dessa skulle snarare gjuta olja på elden, och komma honom att hastigare spridas; utan de finnas inom kyrkans område, hwilka den store fienden begagnar, för att hejda framstegen af helighetens werk. Det synes som Paulus, haft att göra med så beskaffade män i sina dagar; „Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, såsom andeliga; utan såsom med köttsliga; såsom med barn i Christo. Mjölk hafwer jag gifwit eder dricka, och icke mat, ty I förmådden det icke; ej heller ännu förmån.“ 1. Cor. 3; 1, 2. Jag hoppas att du

är ännu den samme ödmjuke, kärleksfulle och nitfulle efterföljaren af det blödande lambet, som du war i förflutna tider; och ingalunda modfäld i ditt werk, om du icke genast ser alla de frukter du wäntat. Wi måste altid handla af pligtkänsla, och derpå lemna utgången åt Gud."]

15. Jag tror det wara deras pligt, som hafwa för händer att leda de allmänna nådemedlen, att hafwa sina ögon uppå sådana, som tyckas wara under andans särskilda dragning; men i detta hänseende är icke altid wårt folk så waksamt som jag skulle önska. Jag war wid ett böne-möte för kort tid sedan, hwarest war en man, i nedra ändan af Capellet, som syntes på något sätt rörd. När mötet slutades, gick han ut, men wårt folk tycktes icke märka det. Jag frågade hwem han war och hwar han bodde, och fann att det war en ung man, med hwilken jag någon tid förut hade haft en samtal om själen. Twå af wännerna ledsagade mig till huset, och jag hade icke talat många ord till honom, innan han begynte gråta. När jag såg honom träffad, sade jag till honom att läkare finnes till hands, som wäntar att hela hans själ. Wi knäböjde då, och medan jag bad med honom, uppfylde Herren hans själ med frid och fröjd i trone. Följande morgon gladdes jag att finna honom wid claß-mötet; och nu beder han wackert för Guds rike.

28. Jag har just nu återwändt från ett besök hos mina kära wänner i Ponsanooth och har jag haft många wälsignade tillfällen ibland dem. Här hade jag nöjet att träffa en, som händelsewis råkade wara der på besök, och med hwilken jag engång haft ett uppbyggligt samtal. Hon hade nu warit Methodist i några år, men klagade ännu öfwer sitt onda hjertas otro. Hon tillkännagaf häftig trängtan efter att blifwa befriad från det köttsliga sinnet, som är fiendskap mot Gud; men war obekant med trons enkla wäg. Medan jag samtalade med henne härom, behagade Gud att göra henne skicklig att öfwerlemna sitt allt i hans wälsignada händer, och han fylde hennes själ med osägelig glädje. Aldrig, sade hon, har jag känt så tillförene. Jag rådde henne till att skrifteligen upptecka det, hwilket hon lofwade att göra. För uraktlåtenheten häraf tror jag att många hafwa släppt

och förlorat Guds wälsignelser. Måtte Gud behålla denna flicka i sin helga wård!

[Sept 6. Till sin gamle correspondent skref han följande:— „Jag gläder mig öfwer att du ännu är så framgångsfull i att söka själars wälfärd. Detta är det wigtigaste werk på jorden, hwilket den dag, som snart är i analkande, skall fullkomligen uppenbara. Lärarena skola lysa såsom himmelens sken, och de som många underwisa till rättfärdighet, såsom stjernor i ewighet." Dan. 12; 3. Det är icke sagt att detta stora werk måste utwerkas genom ett enda särskildt medel; ware sig genom predikan, uppmaning, samtal eller bön: Nej; men om de äro Guds werktyg, så skola de wisserligen hafwa sin lön, om de underwisa många till rättfärdighet. Måtte himmelens Gud göra dig, min älskade son, till en af detta lyckliga antal! Och hoppet att stå wid din sida på den dagen, kommer den tysta tåren att rinna utför mina kinder, medan jag skrifwer. Gud har öppnat min tros inre öga, och i denna stunden så uppenbarat sin gudomliga härlighet, att jag är öfwerswämmad, och förlorad i förwåning och kärlek. Och skola wi dricka i oupphörlig njutning utaf hans nådes källa? Ära, ära, ära ware Gud, för sådan glädje och utsigt! I denna stunden kan jag säga med Herr Fletcher: „Gud har lagt quarstad på min kropp." Men jag upphör nu att längta och finner hans wilja ljuf. En stor del af min tid är upptagen med att skrifwa till åtskilliga wänner, om inwärtes helighet; och jag kan icke uttrycka en tusendel af det nöje, som jag känner i att så wara anwänd i Guds sak. Jag tackar Herran, att jag hörer omtalas många, som nyligen funnit sin wäg till den källa, som renar från alla synder."]

26. Emedan jag nu i några månader icke ägt förmåga, såsom wanligt, att besöka wännerna i åtskilliga föreningar, hafwa många, aflägset boende, besökt mig, för att samtala om full frälsning; och jag hoppas att det warit några till gagn. Jag har framför mig bref ifrån en, som säger: — „jag tror att jag fått orsak att ewinnerligen tacka Gud, som förde mig till eder. Före den tiden war jag lik ett skepp utan roder, som dref för högmodets och egenwiljans omilda stormar, samt andra frestelser;

men nu känner jag att jag är förlossad från synden genom Jesu Christi blod. Ära ware Gud för denna fria, fulla frälsning! Jag twistar icke längre med frestelsen, utan wid frestarens åsyn flyr jag i ögonblicket till korsets fot, hwarest jag genast finner hjelp och undfår ny kraft för striden. Jag har haft lyckan att se flera andra inträda uti denna lyckliga frihet, under det jag samtalat med dem i detta ärende."

Febr. 8, 1827. Jag har nu återwändt efter en fråuwaro af 16 weckor, hwilka jag hufwudsakligen tillbringat bland föreningarna i St. Austell kretsen. De tre första weckorna tillbragte jag i Sticker, hwarest jag såg Guds magt uppenbarad i renandet af många synd-besmittade. Jag bodde hos Herr och Fru Carthew, hwilkas wälwilja under mitt wistande hos dem jag aldrig skall förgäta. Många kommo för att samtala med mig om fullkomlig kärlek; ibland andra W. B. som war en claßledare. Efter något samtal med honom sade han: „jag har länge warit öfwertygad om min brist på renhjertenhet, och har länge, fast fåfängt, sökt den wälsignelsen." Jag sade till honom: „Min broder, orsaken ligger hos dig sjelf; du har sannolikt sökt den genom gerningar och icke genom tron. Deraf kan du förstå, antingen du sökt den genom gerningar eller genom tron: Om genom geruingar, så skall du altid hafwa något ogjordt, om genom tron, hwarföre icke just nu?" Han insåg med ens hwarest han willfarelse låg; och blef inom kort tid mägtig at tro med hela sitt hjerta, och blef så fyld och öfwergjuten af Guds anda, att han knapt kunde uppehålla sin kropp derunder. Hans styrka war så skakad af Herrans glädje inom honom, att han icke kunde gå hem utan bistånd af en wän.

Från denna plats kom jag till St. Austell, och fann ett wänligt emottagande af Herr Lawry, på hwars hjertliga och twingande bön jag hade kommit att besöka wännerna i kretsen. Här quarblef jag 10 dagar, och betraktade den underbara framgången af Herrans werk.

Min nästa plats war Charlestown, hwarest jag blef glädjefullt emottagen af Herr Banks och familj. En natt, under mötet

med Herr B.'s claß, uthöll jag Guds folks rättigheter; då en ung man, som befann sig derstädes, kände en renande eld gå igenom sitt hjerta, och afgaf ett tydligt wittnesbörd att Gud hade renat honom från all synd. Twenne andra, medan jag war der, blefwo också delagtiggjorda af den stora frälsningen. Jag har ofta iagttagit att hwarest Gud uppwäcker sitt wälsignade werk, der finnes en kraft i werksamheten, som renar de trogna likaså wäl som öfwertygar och omwänder syndare. Detta har jag synnerligast anmärkt i de religions-rörelser, hwilka jag nyligen bewittnat.

Efter att hafwa dröjt i Charlestown 8 till 10 dagar, sändes wälwilligt wagn för att afhämta mig. Jag afreste till Mevagissey, hwarest jag på det ömmaste blef emottagen, och bodde i Herr James Dunns hus. För ungefär en wecka gick jag på mitt wanliga sätt från hus till hus, men ingenting särdeles afhördes i afseende på rörelse bland folket. Slutligen fick jag höra att en ung quinna blifwit öfwertygad om synd, och önskade att se mig. Under det jag samtalade med henne grät hon mycket; och wid böne-mötet den aftonen i Capellet ropade hon högt efter nåd. Detta war begynnelsen af religions rörelsen i Mevagissey. Efteråt hade wi böne-möte hwarje afton i sju weckor, och jag bewittnade några af de mest märkwärdiga omwändelser, som jag någonsin i min lefnad sett, synnerligen ibland gammalt folk.

En dag, då jag begrundade Herrans underliga werk, förekommo mig dessa orden med mycket ljus och kraft; „hwar och en som åkallar Herrans namn, han skall bliwa salig.“ Apostl. 2; 21. De hade en sådan werkan på mitt sinne, att för ett ögonblick jag icke kan säga huru jag kände; men någonting hwiskade inom mig: „den dagen är kommen.“ Under loppet af den dagen hade jag sett sanningen bewisad inom tre särskilda hus, hwilka jag blifwit anmodad att besöka. Ingen af dem, som woro föremål för förändringen, hade warit i Capellet. Jag frågade en af dem: „på hwilket sätt werkade Herren på din själ?“ Hon swarade: „under läsningen af en psalm; och när jag kom till dessa orden.“

„Jag den störste syndar'n är;
Men Jesus dog för mig."

Jag upprepade dessa orden i min själ gång efter annan: Jesus dog för mig, Jesus dog för mig! Jag kände derpå ett begär att bedja: men under det jag låg på mina knän, kom min man in, och jag blygdes. När han gått ut, föll jag åter på mina knän, och sade till Herran, att jag icke wille uppstå igen, förrän min själ blifwit satt i frihet." Snart uppfylde Herren hennes hjertas åstundan.

„Gör intet hur' trög den lärjungen är,
Som han tager i sin skola och lär;
I salighets läran han har ett sätt
Att wisa oß frälsning, i tron så lätt."

Åtskillige blefwo omwända, som brukat bewista Calvinistiska Capellet. Detta gjorde icke ringa rörelse ibland dem. En af dem sände bud till mig att komma och samtala med henne. Jag wißte icke hwilken kyrka hon begagnade, och gick derföre med ens till hufwudpunkten med henne, och frågade hwad hon åstundade; hwarefter hon genast begynte ropa: „hwilken synderska jag har warit!" Seende att hon blifwit träffad af andan, försökte jag att utan uppskof leda henne till läkaren; och så snart jag hade förklarat för henne trons wäg, satte Herren hennes själ i frihet. Tårar af glädje strömmade från hennes ögon, och hennes hjerta flödade af tacksägelse. Wi knäböjde tillsammans och prisade Herran. Detta spridde sig snart genom staden; och den Calvinistiske presten, då han fått höra att jag röfwat hans kyrka, kom till quinnan, för att fråga hwad jag hade sagt henne. Hon swarade: „Herre, jag är ingen medlem af eder kyrka, ej heller war jag det; så att ni har icke lidit någon stor förlust; och hwad angår den mannen, som ni menar, så efterfrågade han icke hwilken kyrka jag begagnade, utan blott utwisade wägen att komma till Christum, för att blifwa lycklig, och nu känner jag att jag är ett nytt kreatur." Detta öfwerraskade honom; och han undrade huru werket kunde ske så snart. Quinnan inwände; „Jag blef

lycklig på 5 minuter, sedan han utwecklat för mig frälsningens wäg genom tron. Ehuru jag war någon tid under eder wård, så har ni aldrig wisat mig wägen till sällheten genom tron på Christum."

Jag fick bud ifrån en annan. När jag kom, war hon i ett förtwifladt tillstånd, gjorde sig sjelf bittra förebråelser, och fruktade att hon war en bland de förkastade. Jag sade: "Är då nu ingen salfwa i Gilead? Eller är der ingen läkare? ingen frälsare nu att frälsa syndare? Jag uppmanade henne att se uppå Jesum, som sannerligen gjutit sitt blod för henne, och utöfwa tron på försoningen. Inom få minuter lättades hennes skuldbörda, och hon wardt uppfyld med frid och fröjd i trone. Snart derefter lemnade hon sitt rum i Calvinistiska Capellet, och intog sitt rum ibland oß. Så gjorde åtskilliga andra.

En dag kallades jag att besöka en gammal quinna, som bewistat claßmöte i 30 år; och medan jag talade om hennes fara att hwila tillfredsstäld utan klara bewis om sin behaglighet i Guds älskade son, och om omöjligheten att winna himmelriket, utan att wara född på nytt, kände hon ett styng i sitt hjerta, föll på sina knän och begynte ropa efter nåd. Hennes bön war: „Herre fräls mig från att sjunka i helvetet!" Min stämma dog snart bort för hennes högljudda och häftiga rop efter nåd. Det war rörande att se och höra hennes dotter, som, ehuru hon sjelf icke ägde religion, likwäl sade: „O min kära moder, håll ut, håll ut!" Herren handlade ganska nåderikt med henne, och skänkte henne snart „frälsningens kunskap genom hennes synders förlåtelse." Hennes ansigte sken, som om det warit en engels ansigte, och hon gick rundt omkring i rummet, klappande händerna och lofwande Gud; såsom det tycktes med hela lifligheten af en 15 års flicka, ehuru hon då war 80 år.

Denna wälsignade inflytelse hwilade så allmänt öfwer folkets själar, att ropen efter nåd wanligen hördes från husen, då wi gingo genom gatorna. De äldre sade att sådan religions-rörelse hade man aldrig sett i Mevagissey. Inemot 150 fördes till Herran, utom ett stort antal barn. Under mitt wistande derstädes föranleddes jag tänka att Herren aldrig förr så slående wäl-

signat mina swaga bemödanden. De åtta weckorna, som jag war hos dem, kunde jag sällan komma i säng före kl. 1 på natten, och flera gånger blef jag före frukosten kallad att besöka personer, som woro i själsbekymmer. Men Herren gaf mig kraft för min dag.

Ibland de äldre, som blefwo omwända, woro twenne bröder, som uppwäcktes på samma gång; den ene 63 och den andre 67 år. Den äldre brodrens hustru hade länge warit en from medlem af föreningen; han förföljde henne, och gick sällan eller aldrig i Guds hus. Herren fann på honom i hans hus; och då jag hörde att han begynt att bedja, blef jag anmodad att besöka honom. Jag hade icke länge samtalat med honom, innan han djupare uppwäcktes, och begynte högt ropa efter nåd. Efter bön tillsammans med honom gick jag min wäg. På aftonen besökte jag honom åter; och medan jag wisade honom till Guds lamb, som borttager werldens synder, uppenbarade Gud sin nåd för hans själ, och han utropade: „min börda är borta, Herren har förlåtit mina synder, ära, ära ware hans namn!" Jag såg honom åtskilliga gånger efteråt, och fann hans förtröstan orubbad; och hwad som är mera anmärkningswärdt, han berättade mig att han aldrig kunnat sjunga tillförene, men nu sjöng han och prisade Gud hela dagen i ända.

Maj 7. Ett annat år af mitt andeliga lif har nu förflutit. Tackad ware Gud, mitt ansigte är ännu wändt mot Zion, och jag är lycklig i en Frälsares kärlek! O hwilken wedergällning skall jag göra min Gud för alla hans wälgerningar emot mig? Jag will för ewigt

„Falla till hans fot, och honom tillbe,
Som älskat har alla syndare."

10. Jag will icke underwärdera den nåd, som jag redan har emottagit, emedan ingenting synes mera hindra själens framsteg i helighet; men huru klart inser jag icke att jag ej ett ögonblick kunde stå fridömd inför Gud utan försoningen! Efter 56 år, tillryggalagda i Guds tjenst, finner jag att jag har intet att hålla min själ i werksamhet utom tron på Christi blod. Utom detta skulle jag med ens blifwa såsom ett stilla stående skepp.

Ära ware Gud för dyrbart blod och dyrbar tro! Jag är mycket förnöjd af Hr. W. P. Burges's åsigter af försoningen. Uti en af sina förträffliga predikningar anmärker han: „Frälsarens förtjenst och försoning äro priset, hwarföre alla det nya förbundets wälsignelser kunna köpas: de utgöra full betalning, ty deras wärde är oskattbart och oändligt. Den som, derföre, nalkas Jehovahs fotapall, förtröstande endast på Christi förtjenst och försoning, han betalar fulla priset för hwarje wälsignelse han fordrar, och kan wänta den på grund af rättwisa. Om i handel med wåra medmenniskor wi hafwa fulla medel i wåra händer, och betala tydliga priset för den artikel, som wi åstunda, så skulle det wara en orättwisa att qnarhålla waran; likaså, om wi begära i Jesu namn, full förloßning och fullkomlig renhet, fordrar rättwisan att wåra böner höras, och wår begäran bewiljas. Så att, om Gud är rättwis, så skall han icke blott förlåta wåra synder, utan rena oß från all orättfärdighet. Sålunda se wi att Guds rättwisa förser oß med stark uppmuntran, samt upplifwar oß att begära och undfå hwarje wälsignelse, som är köpt af den tillbedjanswärde Frälsaren."

Mycket finnes inneslutet i dessa anmärkningar, och de förtjena att wäl öfwerwägas af hwarje troende hjerta. I afseende på nödwändigheten att hafwa en ständig tillflyckt till stänkelseblodet, anmärker han (i fullkomlig öfwerensstämmelse med mina åsigter och erfarenhet): „Äfwen sedan wi blifwit renade från all syndens besmittelse, skola wi förnimma många brister och swagheter, hwilka göra det nödwändigt för oß att fortfarande hafwa tillflyckt till Jesu försonande blod; och wåra bästa tjenster äro så ofullkomliga och owärdiga, att, om de icke wore framburna i Jesu namn, och på grund af hans allsmägtiga offer, så skulle de ingalunda wara Gudi behagliga. Men under det wi lefwa i en ständig trosöfning och omfatta hela sanningen, som Gud gifwit oß om sin son, skola wi hafwa en ständig erfarenhet af kraften af Återlösarens blod, och åtnjuta, stund efter stund, en fullkomlig frälsning ifrån synd. Ingenting mindre än detta kommer upp till den Apostoliska erfarenhetens baner; och ingenting mindre än detta skall någonsin tillfredsställa oß." Måtte dessa herrliga

sanningar blifwa mer och mer kunniga och kända ibland medlemmarna af Christi kyrka!

14. Mycket af min tid har nyligen blifwit upptaget med beswarandet af bref. Sedan mitt första försök att skrifwa, har jag aldrig warit så träget sysselsatt i denna wäg. På tre weckor har jag skrifwit 25 bref. Mitt besök i St. Austell kretsen, synnerligast till Mevagissey, har ansenligt förökat talet på mina correspondenter. Jag känner sysselsättningen angenäm; hon har blifwit en ganska stor wälsignelse för min egen själ.

Junii 16. I många år har Guds kyrka uti denna församling warit i ett ofruktbart, winterlikt tillstånd; men, tackad ware Herren, han har nyligen utgjutit sin heliga Anda öfwer oß, både i Flushing och i Mylor Bridge. Många hafwa blifwit uppwäckta och omwända ifrån sina wägars willor; och hwad som ökar glädjen, är att några grenar af min egen familj äro ibland de lyckligas antal. Min dotterson, William Rundle, är en utaf dem. I många år har jag bedit för honom: han är werkligen omwänd och har ett nit med sig som lofwar att göra honom gagnelig. Måtte Gud beskydda honom och bibehålla honom ståndagtig intill ändan!

Julii 25. Sedan jag sist skref i min dagbok under föregående dato, har en allwarsam och nästan owäntad förändring ägt rum i familjen. Min älskade dotterson, William Rundle, så nyligen förd till Gud, så hoppfull för kyrkan, har blifwit oß undanryckt af dödens hand. Han war sjuk blott en ganska kort tid; men ära ware Gud, han dog i ett säkert och wißt hopp om en herrlig uppståndelse till ewinnerligt lif! Huru nåderik är icke Guds styrelse! Hans omwändelse ägde rum omkring sex weckor före hans hädanfärd. Han suckade icke länge under skuldbördan, och hans bewis af förlåtelse och barnaskap woro ganska klara. Wid ett böne-möte 2 eller 3 weckor före sin död, emottog han en öfwerströmmande Andans uppenbarelse, hwarigenom hwarje twekan och fruktan ytterligare jagades på flykten. Han infann sig i classen få dagar före sin död, och tycktes fyld med osägelig glädje. Min själ, sade han, är lik ett skepp med fulla segel på den förlossande kärlekens gränslösa ocean." Hans död föran-

leddes genom bristningen af ett blodkärl. Under alla sina plågor war han fullkomligt lugn och glad: fruktan fick icke komma nära honom. Detta war så mycket mera slående, som han förut wid hwarje litet illamående warit särdeles bekymrad och oroad wid tankan på döden; men nu syntes han med ens hafwa fått lyftade wingar till flygt. Till sin fader, som haft så grundadt hopp att i honom finna hjelp och tröst i sina framskridna år, sade han: „Fader, ni kan må ganska wäl utan mig, och jag will heldre dö än lefwa.“ Herren, den han så hjerteligen walt för sin del, uti helsans styrka, war ocksä nu hans tillräckliga stöd i smärtans och dödens kamp. Just innan han utandades sin sista suck sade han till mig: „jag war fordom slagen med förskräckelse wid tankan på döden, men nu kan jag småle emot honom.“ Han dog i sitt nittonde år. På ett ställe i granskapet, der Gudstjenst förrättades Söndagen för hans död, anmärktes af någon, som kände honom, hwilken wacker, frisk och blomstrande yngling han tycktes wara. Hwilken lexa för alla dem, som söka sin lycksalighet inom denna werlden! Herr Hayman gjorde i afton tillämpning på denna allwarliga utgång, då han predikade öfwer 1. Sam. 20; 3. „Det är blott ett steg emellan mig och döden.“

Nov. 27. Jag har just nu emottagit ett kärleksfullt bref från Hr. Lawry, hwaruti han påyrkar hos mig att göra ett förnyadt besök hos wännera i St. Austell kretsen. Han säger att mina warma wänner i Mevagissey föreslagit att bemanna en stor båt, och sända honom till Flushing efter mig, så att min ofärdighet icke skulle wara något hinder för mig att besöka dem. Det är något anmärkningswärdt i Herrans handel med mig, i afseende på min kroppsliga helsa. Förledna året, wid denna tiden, war jag i Sticker, St. Austell m. m. midt under flera religions rörelser, och kände ganska ringa trötthet, plåga eller swaghet af alla de mödor, i hwilka jag war inweckład. I 10 månader derefter war jag till största delen inskränkt till hemmet af swaghet, ofärdighet och hopade ålderdoms bräckligheter. Jag kunde icke gå utan möda och swårighet; men nu, inom de sista 3 eller 4 weckorna, har Herren till stor del undanröjt alla mina

kroppsliga opaßligheter. Prisa Herran, o min själ, och förgät icke alla hans wälgerningar!

Sista natten hade jag en underbar uppenbarelse af Guds godhet och nåd; en sådan dykning i Guds kärleks ocean, att jag tror att det öfwerträffade allt hwad jag förut erfarit. Det war en sådan tyngd af herrlighet — en sådan öfwerströmande förnimmelse af gudomlig närwaro, att jag tycktes bortkommen i under, kärlek och pris! Min lyckliga ande tycktes inblandad med den herrliggjorda skaran kring Guds thron. Det syntes mig wara blott en ganska fin skillnad emellan mig och de saliggjorda Andarnas werld. Jag tänkte att jag kunde ljuft förena mig med dem i sången: „den oß älskat hafwer, och twagit oß af wåra synder med sitt blod, och gjort oß till Konungar och prester: honom ware ära ifrån ewighet till ewighet.“ Amen.

Jan. 11, 1828. Jag har just nu återwändt från en resa af 6 weckor kring de särskilda föreningarna i Sticker, Austell, Charlestown, Mevagissey m. fl. Jag gladdes öfwer att finna de unga omwända stå utomordentligt wäl fast. Wid Quartal-mötet, hållet i St. Austell, hade wi en af de bästa kärleksmåltider, som jag någonsin bewistat. De wittnesbörd, som afgåfwos för werkligheten och wälsignelsen af läran, och erfarenheten af hjertats renhet öfwerträffade allt af det slag, som jag förut bewittnat.

Medan jag war i Mevagissey kom en ung quinna till mig hos Kapten Dunn's och sade att hennes moder önskade tala med mig. Jag gick till huset och fann att hon war en bestämd åhörarinna i Independenternas Capell. På min fråga, hwad som föranledt henne att skicka efter mig, swarade hon att hennes själ war så gruligt nedtryckt under bördan af sorg och synd, att hon icke wißte hwad hon skulle göra.“ Jag begärde fram en Bibel, och under det jag wisade för henne sådana stycken, som woro tillämpliga på hennes tillstånd, och utwecklade för henne den rättighet, som evangelium framhåller för dem, som ångra sig, behagade Gud att uppenbara sig sjelf för henne, och hon fann frihet genom lambets blod. Med tårar af glädje, flytande kinderna utföre, utropade hon: „nu will jag gå till ett claß-möte.“ Innan jag lemnade trakten, hade jag nöjet att möta henne der twå gånger.

Måtte jag äfwen möta henne i de förstföddas allmänna församling och kyrka!

Fru N. i St. Austell omtalade för mig en person, som då låg ganska sjuk, och war i en förtwiflad själs belägenhet. Jag sade att jag önskade se henne. När jag blifwit ledsagad till hennes bädd, efterfrågade jag hennes själs tillstånd: hon swarade: „jag fruktar att jag är en förtappad själ.“ Jag förebrådde henne att hysa sådana hårda tankar om Gud, och bad henne icke göra det. Gud, sade jag, är kärlekens Gud, och Jesus har dött för dig.— Jag utwisade derpå huru hon skulle emottaga Christum, genom att tro de kostbara löften som Gud hade gifwit de ångerfulla; och under det jag förmanade och uppmuntrade henne att förtrösta på en försonande Frälsare, uppenbarade Gud sin nåd för hennes sorgbundna sinne, och frigjorde hennes själ från de bedröfliga band, uti hwilka hon suckade. I känsla af den wälsignade frihet, som Gud hade werkat för henne, lyftade hon sina ögon och händer till himmelen, och utropade glädjefullt: —

Nu kan jag tälja en och hwar,
Hur nådig Frälsare jag har.“

Skuldbördan wek bort, barnslig förtröstan fylde hennes hjerta, och derföre sade hon i den christliga försakelsens anda: „Jag kan nu gifwa upp mina barn och allt uti Herrans händer.“ Härefter besökte jag henne flera gånger, och fann henne altid i samma hugneliga själs tillstånd.

Oct. 11. Genom Guds stora godhet och barmhertighet har jag nu återkommit från en resa af nära sex månader. De första tre weckorna, sedan jag lemnade hemmet, tillbragte jag hos åtskilliga wänner i Camborne. Derifrån gick jag ännu en gång att besöka mina gamla wänner i Mousehole, hwilka jag icke besökt på nära fem års tid. När jag anlände, tycktes lifwet och kraften i religionen wara, jemnförelsewis taladt, snarare wid låg ebb ibland dem; och hwad som förökade det dystra utseendet, war en obehaglighet, som hade förekommit inom kyrkan, och som bidragit att söndra deras hjertan ifrån hwarandra. Jag anwände mina kärleksfulla bemödanden att undanrödja stötestenarna och

förena dem alla i christelig kärlek, och uppwäcka dem till att bedja om en förnyelse af Guds wälsignada werk. Under de första weckorna sågo wi ingen särskild uppenbarelse af Andans upplifwande kraft i något af nådemedlen. Påföljande Tisdag förändrade wi platsen för wåra wanliga bönemöten. Wi flyttade dem till wännen Wallis i stället för wännen Jeffry; och här kände wi först några uppmuntrande tecken att Gud war nära att gifwa nådiga swar på wåra böner. Det kungjordes att mötet följande afton skulle hållas i Capellet. Det blef talrikt besökt, och jag uppmanade wännerna att ifrigt ropa till Gud, och wänta en Andans utgjutelse. Efter detta mötet tog ett allmänneligt själs-bekymmer rum ibland folket. Till böne-mötena skockade sig hundradetals, och alla frågade: „Hwad skall jag göra att jag må blifwa salig?" Några af de mest hårdnackade syndare woro slagne i hjertat, och ropade högt efter nåd, och Guds werk gick framåt med mägtig kraft. Denna utomordentliga besökelse från höjden fortfor i fyra månader; och religionsrörelsen i Mousehole omtalades när och fjerran. Talrika skaror, ledda af olika bewekelsegrunder, kommo från ett afstånd af flera mil, för att se Guds underbara werk; och icke få af främlingarna, som kommit af nyfikenhet, blefwo omwända i Capellet i Mousehole; och, likt Kamereraren blefwo de fundna på sin hemwäg, — då de framgingo sin wäg i ro.

På detta sätt fördes den himmelska lågan till åtskilliga byar och föreningar i kretsen; och mångas tacksägelser återljudade af Guds ära. Denna religions rörelse leddes i den bästa ordning, som jag sett i min lefnad. Efter de bästa underrättelser jag kunnat få, tror jag att omkring 200 ingingo i föreningen; och jag har god anledning att hoppas att nära större delen af dem icke blott blifwit wäckte, utan äfwen förde att erfara en klar förnimmelse af Guds förlåtande nåd. Några ibland dem skola troligtwis wisa sig ostadiga; men jag twekar icke att jag ju skall möta många af dem på den stora dagen, med fåren på Guds högra hand.

Nu syntes Mousehole såsom en ny stad. I stället för tjogtals menniskor af olika åldrar, stående hopwis på berget, talande

om werldsliga ting och fåfängt förnötande Sabbathen, såsom de brukat tillförene, finnes nu knapt någon, som icke tyckes „tänka på hwilodagen, att han helgar honom.“ Det har warit brukligt på detta ställe, från urminnes tider, för män, quinnor och barn att gå ut till ön på midsommars dagen; men detta året hade en sak af så stor wigt upptagit deras uppmärksamhet, att ingen enda syntes der denna gången. Äfwen barnen woro träffade med sådant allwar, att ingen af dem wille upptända en lusteld på Midsommarsafton. Dessa små handlingar utwisa hwilket allmänneligt allwar genomgick alla åldrar och stånd.

När religions-rörelsen ägde rum, och för en tid ganska litet fisk fångades, rådde följaktligen stor fattigdom; men jag hörde ingen klagan ibland dem. Herrans under, som dagligen uppenbarade sig i syndares öfwertygelse och omwändelse, hade bemägtigat sig hela samtalet på platsen. Under de fyra månaderna, som jag wistades ibland dem, funnos ganska få hus i Mousehole, som jag icke besökte af religiösa bewekelsegrunder; få män, quinnor eller barn, med hwilka jag icke samtalade om nödwändigheten att bereda sig på Guds möte. Den werkan, som detta åstadkom på deras själar, skall blifwa kändt en dag, när Gud skall församla alla folk, och domen warder hållen, och böckerna upplåtna.

Så lyckligt förswann min tid under werksam sysselsättning i detta goda werk, att fyra månader syntes blott såsom fyra dagar. Det war förwånande för alla mina wänner, likasom för mig sjelf, huru Herren understödde mina krafter. Dag och natt war jag sysselsatt med besök, underwisning och uppmaning; och i bön med de oroade, både i deras egna hus, och i Capellet. Wisserligen fann jag i min erfarenhet bekräftad det löftets sanning: „din ålder ware såsom din ungdom.“ 5 Mos. 33; 25. Att jag skulle wid den framskridna åldern af 79 år, blifwa mägtig att uthärda ett så fortwarande och utomordentligt arbete och möda, är säkerligen Herrans synnerliga hjelp och godhet. Jag tror att Gud aldrig mera synbart erkänt mina swaga bemödanden än i denna wälsignada religionsrörelse på min födelseort och i min förening. O hwilken gränslös nåd af min himmelske

Fader emot mig owärdige! Han har frälsat mig och hållit mig på sina wägar dessa 57 åren; han har skänkt mig ynnest i folkets ögon på hwarje plats; och han har äfwen gifwit mig andeliga barn, af hwilka några landat i trygghet på ewighetens kust, och andra äro på wäg till herrligheten. „Lofwa Herran, O min själ, och förgät icke hwad godt han dig gjort häfwer.“ O min Frälsare, tacksamt tillskrifwer jag ditt namn all ära och pris!

20. I går kommo twå personer från Falmouth för att samtala om full frälsning. Få dagar förut hade Gud ganska nåderikt besökt dem och uppenbarat för deras själar mycket himmelskt ljus angående saken, men de sade sig behöfwa blifwa mera uppbygde i sanningen. De syntes fulla af enfald och helig beslutsamhet, längtande efter att blifwa Christna efter Guds ords rättesnöre. Wårt samtal war uppbyggeligt; de förklarade att deras twifwelsmål woro undanröjde; och de återwände hem med glädje, gifwande honom äran, som ära allena tillkommer. När Jesus är wår frid, kraft, rättfärdighet, föda, salighet och wårt allt, så äro wi genomträngda af medwetandet derom; utom hwilka känslor wi aldrig skola hwila, eller tro dem wara starka nog: detta är att bibehålla tro.

27. Nyligen har jag kännt sanningen af följande anmärkningar: — „Bekymmer och sjukdom följa tätt efter ro och helsa. Men midt i alla möjliga omwexlingar i lifwet är Christus en klippa. Att se honom uti tron, att taga håll på honom, förtrösta uppå honom, lefwa uti honom — detta är en tillflyckt i stormen, en skugga i hettan. Jesus Christus! hwilken gåfwa, en gåfwa af fri nåd! Och för hwem? För mig, en syndare; och såsom sådan, tror jag i hans namn. Jag känner altid mitt hjerta upplifwadt, när jag talar, skrifwer eller tänker på Jesum. Att begrunda den ära, som utgör hans tillbedjanswärda namn är föda för min själ. O Jesu, lär mig att känna mera af dina oändliga och outransakliga rikedomar, du Gud och menniska, så att jag må kunna älska dig med en aldrig upphörande kärlek, och tjena dig med wärande nit, tills du hämtar mig till din herrlighet! Amen.

30. Jag har just nu emottagit ett långt och wäl skrifwet bref från ett af mina barn i evangelio. Herrans handel med

sina skapade warelser är ofta ganska egen. Wi hafwa ett exempel derpå framstäldt i händelsen med honom, som skrifwit detta bref. Jag har allaredan omtalat mina besök från hus till hus, under religions-rörelsen i Mousehole. Under mina besök hos särskilda familjer, hände sig att jag kom in i en wäns hus, hwarest hon war. Begärlig att fly undan samtal med mig, gick hon sin wäg genom en bakdörr. Då jag såg detta, uttryckte jag min ledsnad, och min böjelse att följa henne. Man sade detta wara fåfängt, och att jag icke kunde hinna henne; men då jag stannade i dörren på framsidan såg jag henne springa in i en grannes hus. Icke wiljande att Satan skulle winna seger den gången, gick jag efter henne till huset. När hon såg mig nalkas, sprang hon upp för trapporna. Jag ansåg det icke passande att förfölja henne längre; men wetande att hon kunde höra min röst, ehuru jag icke kunde se henne, uträttade jag mitt sändebud nedanföre trappan. Och när jag gjort detta, slutade jag mina anmärkningar med dessa orden: kom ihåg att Gud säger: „utan I omwänder eder, skolen I förgås." Jag har nu redligt warnat dig för din fara, och du måste möta mig wid Guds domstol, för att göra redo för ditt bruk deraf. Som hon icke framträdde, gick jag min wäg, öfwerlemnande henne åt sina egna betraktelser. Innan dagen war slut, fick jag underrättelse om att E. T. war under Guds andas wäckande inflytelse. Följande morgonen gick jag till hennes hus för att fråga efter henne. Icke längre så beskaffad att hon flydde mig, kom hon ned för trapporna bittert gråtande, emedan hon hade så länge och så swårt försyndat sig emot Gud. Hwarje ord, sade hon, som ni stälde till mig förliden gårdag, träffade mitt hjerta, ehuru jag icke kunde se eder, och gjorde sådant intryck på min själ, att jag icke kunde skaka det bort. Finnande att hon nu hade en förkrossad och bedröfwad ande, wisade jag henne till Christum såsom en närwarande Frälsare; och hon blef snart mägtig att tro med sitt hjerta till rättfärdighet och glädjas i sin frälsnings Gud. Hon säger nu i sitt bref —„Jag känner att jag är en syndare, frälsad genom nåden; och min bön är att jag måtte hållas trofast tills min himmelske fader kallar mig hem. Så länge minnet warar,

förgäter jag aldrig det första samtal som jag hade med eder. O huru ljuft är minnet af den lyckliga morgonen, då jag först kände tillämpningen af Jesu förlåtande blod.

Nov. 14. Under flera af de sistförflutna weckorna har jag warit inskränkt till mitt hus, för giktwärks skull och hufwudsakligen warit sysselsatt med att skrifwa bref. Ehuru sträfwande under mycken smärta och swaghet, har jag nyligen skrifwit elfwa bref till åtskilliga wänner, och funnit det wara ett ljuft anwändande af min tid, den ena dagen efter den andra. Understundom är jag så swag att jag tyckes färdig att sjunka i stoftet; dock just nu, medan jag tänker på min kroppshyddas eländiga belägenhet, förekom mig hastigt den tankan: dock wärdigas Jesus att bo deruti. Jag blef slagen med under och förwåning wid sådan ändelig nedlåtenhet; att tänka att himmelens Gud skulle bo i ett sådant eländigt lerhus. Medan jag sålunda gaf denna tanka ett ögonblicks betraktelse, ingåfwos mig dessa orden: „I ären lefwande Guds tempel.“ O hwilken lyftning detta gaf åt min tro, och hwilken himmelsk gemenskap öppnades emellan Gud och min själ!

24. Jag har nu afsändt en packa med bref till Mousehole. Måtte Guds wälsignelse åtfölja dem och göra dem gagneliga!— En dag, medan jag öfwertänkte den gudomliga nådens rikedomar, och storheten af den frälsning, som Christus köpt för syndare, fördes detta skriftställe till min själ med owanligt lif och kraft: „hwarföre han ock kan ewinnerligen saliga göra dem, som genom honom komma till Gud; och lefwer altid, och beder altid för dem.“ Hebr. 7; 25. Jag kan icke beskrifwa mina känslor, då jag försökte fatta meningen af det ordet „ewinnerligen.“ Säkerligen, tänkte jag, måste det minst innebära frälsning från all synd. Och när jag tänkte på de orden „lefwer altid och beder altid för dem,“ såg jag nog uti dem för mitt hjerta att hoppa af fröjd. O huru behagligt blifwer icke Christi prestadöme för min själ! Ej heller tycker jag att jag någonsin behöfde Christi mellankomst mera än i närwarande ögonblick. Sådan är synen och förnimmelsen, som jag har af min mångfaldiga swaghet och ringa tacksamhets bewisning mot gifwaren af all den nåd, mig är wederfaren, att jag känner att jag icke äger annat grundfäste än

Christi kors. Men denna är trons hemlighet, att, emedan jag i den ena handen har ett pinsamt medwetande af mitt öfwergifna tillstånd såsom syndare, har jag i den andra handen, i samma ögonblick, „frihet till att ingå uti det heliga genom Jesu blod.“ Hebr. 10; 19. „Säll är den menniska, hwilken Herren icke tillräknar mißgerning.“ Ps. 32; 2. Jag tackar Gud genom Jesum Christum, han är „wägen, sanningen och lifwet.“ Wi måste altid i själen gömma, att wi endast kunna blifwa frälste ewinnerligen, derigenom att wi komma till Gud genom honom.

[Dec. 10. Under denna dag skref han till en claßledare i Mousehole. Följande är ett utdrag af brefwet: ——„När jag flyttade från dig och mina andra kära wänner i det lyckliga, lyckliga Mousehole, war jag lik en, som kom till en annan luftkrets. Jag hörde då ganska litet om Jesum Christum, och hans underbara werk för fattiga syndare. O att wårt folk kände mera af religionens kraft, och wore bättre bekant med naturen af Evangelii lefwande tro! Många af dem, som äro mest uppriktiga, förstå icke trons försonande werkan. Några anmärkningar finnas i Hr. Fletchers bref till Hr. Vaughan, hwilka hafwa blifwit en stor wälsignelse för mig och många andra. Han säger: —„Kämpa en god trones kamp, bryt igenom alla frestelser, bedröfwelser, willowägar, werldsliga tankar, genom alla mindre uppbyggliga stallbröder och alla det otrogna hjertats och köttsliga sinnets förhinder; sträfwa, säger jag, tills du hinner Jesum, och känner att helande, hugswalade kraft utgår från honom; och när du klart känner wägen till honom, upprepa ditt klappande, tills du finner att han lefwer i dig, genom hans älskade andas kraftiga werkan. Då skall du säga med Paulus: „Jag lefwer dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig.“ Jag gläder mig att du frågar hwarest Christus låter sin hjord hwila om middagen; hwilan från skuld och syndens magt skall du endast finna i inwärtes helighet; och detta fattar jag så, att det består i hwad Paulus kallar „Guds rike;“ „rättfärdighet,“ som utesluter all skuld, „frid,“ som utdrifwer all räddhåga; och „fröjd,“ som icke mer kan bestå med twekan, ängslan och sinnets ostadighet, än ljuset kan bestå med mörkret. Att det finnes ett tillstånd, hwaruti detta rike är

upprättadt, stadigt upprättadt i hjertat, kan du se af wår Frälsares bergspredikan; af hans presterliga bön hos Johannes; af denne Apostelens epistlar och af skiljda delar af Pauli och Jacobs epistlar. Att rakt syfta på denna Guds barns frihet, erfordrar en fortfarande werksamhet af tron, af en enfaldig tro, oberoende af alla känslor, på ett enkelt löfte; sådant som: „Fördenskull uppenbarades Guds son att han skulle nederslå djefwulens gerningar. „Andans lag, som lif gifwer i Christo Jesu, har gjort mig fri från syndens och dödens lag.“ „Jag förmår all ting genom Christum, som mig mägtig gör.“ Genom en okonstlad tro på ett enkelt löfte, menar jag icke ett blott samtycke att Gud är trofast, och att ett sådant löfte i Guds bok kan blifwa uppfyldt på mig; utan ett djerft, hjerteligt, stadigt äfwentyrande på löftets sanning, med en tillämpande handling: „det är mitt, emedan jag är en syndare, och jag har beslutat att tro, komme hwad som komma will.“ Här måste du tillsluta det menskliga förnuftets öga, och tillstoppa öronen för ormens förnuftsslut, hwilka, om du lyßnade till honom, skulle blifwa ändlösa, och snart draga dig bort ifrån den enkla trons wäg, genom hwilken du både är rättfärdigad och helgad. Du måste äfwen ihågkomma, att din rättighet är att gå till Christum uti en sådan tro, nu och i hwarje kommande ögonblick; och att du har intet annat att föra med dig än ett kärlekslöst, förirradt, oroligt och förhärdadt hjerta — just sådant, som du nu har. Här ligger det stora mißtaget hos mången fattig, olycklig men kostbar själ — som är rädd att tro, på det att det icke måtte wara inbillning; emedan han ännu icke har tröst, fröjd, kärlek m. m.; icke eftertänkande att detta är att se efter frukterna, innan trädet blifwit planteradt. — Beware oß ifrån att se efter någon nåd, innan tron gått förut. Nu, min broder, har du här mina tankar angående detta ämne: detta tilltagsna tillgripandet af tron, hwarom Herr Fletcher och Herr Wesley skrifwa så mycket. För min del tror jag att jag aldrig nog kan tacka Gud, som satte deras arbeten i mina händer. Att Herr Wesleys åsigter woro aldeles desamma som Herr Fletchers, är klart af dessa versar uti en af hans psalmer: —

„Jag tror emot allt menskligt hopp,
Och will i mißmod le;
Ditt skarpa ord mig lifwar opp,
Och du skall anda ge."

Det måste erkännas att detta språket är starkt; och jag wet att det har förskräckt många, kanske uppriktigt ångerfulla; men det är icke mera än hwad som är inneslutet i ordet tro; och är den raka och enkla wägen till förlåtelse och renhet."

[22. Under detta dato skref min fader swar på ett bref, som han hade erhållit från en mycket agtad wän och broder i Mousehole, hwaruti, efter att hafwa gifwit honom en glädjande underrättelse om Guds werks widare framgång, han omtalar de märkwärdiga omständigheter, som en from och ålderstigen medlem trowärdigt bekräftat, nemligen att en afton, under gudstjenst i Capellet, hörde han en öfwernaturlig musik af de mest harmoniska ljud, utgående, såsom han tyckte, från den ledare-bänk, som så länge och ordentligt intagits af dessa twenne utomordentliga Guds män, Benedict Carvosso och Richard Trewavas, den äldre. Denna war en händelse, som noga öfwerensstämde med min faders starka åsigter af osynliga werkligheter, och hwilket förstås af det bruk, som han deraf gör i följande utdrag af hans bref: —

[„Jag hade en wälsignad stund sista natten, medan jag bad till Gud för dem, som ännu äro oomwända ibland eder i Mousehole. Jag kände sådan kärlek för dem, att jag icke kunde upphöra, förrän mitt hjerta smälte i medlidande och mina ögon flödade i tårar. Sådan kärlek till dem har jag aldrig känt tillförene, ej heller kan något språk uttrycka det; men jag tänkte på Jesum, gråtande öfwer Jerusalem. Jag tyckte mig bortförd, till deß jag återfanns ibland eder, med Jesum midt emellan oß. O hwilken herrlig besökelse har icke Mousehole nyligen haft! Jag undrar icke på det du omtalar, att wännen R. hört himmelsk musik; ty wår frälsare säger oß: „det warder glädje inför Guds englar öfwer en syndare, som sig bättrar." Nu har jag tänkt, om det är glädje för englarne öfwer en syndares bättring,

huru stor glädje måste icke då wara öfwer de twå hundrade, hwilkas omwändelse du bewittnat under de sista få månaderna. Paulus, då han talar derom, säger: „äro de icke alla tjensteandar, utsände till deras tjenst, som saligheten ärfwa skola?" Wid Christi födelse woro desse himmelske budskapen sysselsatta: „Och engelen sade: „frukter eder icke, si jag bådar eder stor glädje, hwilken allo folkena wederfaras skall. Och strart wardt med engelen ett stort tal af den himmelska härskaran, de der lofwade Gud m. m. Till widare bekräftelse af denna lära, kan jag tillägga hwad som är sagt om Lazari död: „Så hände sig att den fattige blef död, och wardt förder af englarne uti Abrahams sköt."

[„Jag ihågkommer att jag sjelf för omkring 50 år tillbaka hörde någonting af den beskaffenhet, som wännen R. omtalar. Jag har afseende på Jane Hosking, som dog i Trungle. Hon afled i min broders armar, sägande till honom dessa sina sista ord: „de äro komna, de äro komna!" och dog i ögonblicket. Jag war wid detta tillfället ute på närliggande fältet, och just i den stunden hörde jag i luften den angenämaste musik; som jag någonsin i min lefnad hört. O hwilken underbar syn företer icke nu eder förening, och hwilket nederlag har icke Satans rike lidit på de sista 8 eller 9 månaderna! En stor del af dessa kostbara själarna, som nu hafwa förenat sig med Guds folk, tillbragte sista Julen i „frosseri och dryckenskap, i kamrar och okyskhet, i kif och nit;" men nu kunna de lyckligt och känslofullt säga med skalden: —

„Så gick det till uti fordna dar:
Djefwulens namn på wår tunga war,
Wi trampade på Guds helga lag,
Och sjöngo dryckessånger hwar dag.

Men hwilken kraft af Guds milda nåd!
Wi prisa nu jemnt hans helga råd;
Hädelsen har nu för altid flytt,
I psalmer har sig wår röst förbytt."

Sjunde Capitlet.

Jan. 6, 1829. Följande är ett utdrag af ett bref, just nu anländt från en af de unga omwända i Mousehole. Han är en ung man, hos hwilken är ett lofwande hopp om framtida gagnelighet. Han skrifwer: „kort efter sedan jag erhållit nåd genom tron på Christum Jesum, upptäckte jag behofwet af ett ännu djupare nådewerk i min själ. Jag kände att det köttsliga sinnet icke war utrotadt; mitt hjerta tycktes fullt af ondt, och „alla orena och ohyggeliga foglars behåll," och ofta har det fört mig i träldom. Men med David ropade jag allwarligt: „skapa i mig, O Gud, ett rent hjerta! Jag längtade efter att hafwa alla mina inwärtes fiender nedergjorda, och att blifwa fullkomligen förnyad till min Frälsares beläte. Och ära, ära ware Gud! på Söndags morgonen den 7 September, under det jag i ensligbet sysselsatte mig med Herran, och åberopade helgelsens löften, kände jag hastigt tron springa upp uti mitt hjerta; och min själ war rikligen wälsignad, och jag blef mägtig att tro werket wara gjordt; dock war min tro icke så stark, som jag kunde önska. Jag saknade ett mera kraftigt wittnesbörd. Jag steg upp från mina knän och gick till mitt claß-möte, i fullt beslut att omtala hwad Gud hade gjort för min själ; och prisadt ware hans heliga namn, jag war icke länge der, förrän jag så öfwermåttan blef öfwergjuten af Guds närwaro och fröjd, att, för en stund, jag förlorade förmågan att tala och röra mig. Det war sannerligen

„Djup beundran mållös går,
Så ock kärleks tysta tår."

Sedan denna tidpunkt har, tackad ware Gud, fienden icke kunnat, för ett ögonblick, förmå att rubba min förtröstan på det blod, som renar ifrån all synd."

Mars 21. Efter att hafwa warit inskränkt till mitt hem i några månader, för swaghet och sjukdom, gjorde jag ett besök hos mina kära wänner i Ponsanooth; och war lycklig att finna Guds werk i sådant lyckligt tillstånd ibland dem. På Herr Lowry's goda och trägna uppmaning kom jag till Gwennap, hwarest äfwen det goda werket är i framskridande. Jag bodde hos Hr. J. Mitchell, och blef på det wänskapligaste emottagen af honom och hans förträffliga familj; bland hwilka, såsom jag förmodar, mina ringa bemödanden icke helt och hållit warit fåfänga. Somliga tycktes emottaga säden i god jord; måtte det uppenbaras på den sista dagen att de goda intrycken mognat till fullkomlighet!

22. Jag har nu inträdt i mitt 88 år. O den Guds milda nåd, som ännu rikeligen utbreder sig öfwer mig; allt uppkommande genom min Medlares öma mellankomst på Guds högra hand!

„Min dyre Frälsare så god!
Du brunn för synd och wehn!
Ack stänk mig altid med ditt blod,
Och håll mig ewigt ren."

Jag wet att jag icke kan på mitt språk lika wäl uttrycka mina åsigter, tankar och känslor angående försoningen. Denna är af mina älsklingssånger, och har ofta warit en wälsignelse för min själ. Jag har många gånger tänkt, att om jag ägde Hr. Wesleys förmåga, skulle jag predika och skrifwa just som han gjorde. Mina begrepp om frälsningen genom evangelium, och om försoningen, stämma noga öfwerens dermed. Måtte jag lefwa detta år, hwilket jag beträdt i så himmelsk sinnesstämming, mera till Guds ära, än under mina förslutna lefnadsår!

Junii 28. Jag har nu återwändt från en resa af elfwa weckor, under hwilken jag besökt föreningarna i Mousehole, Penzance, Helston, Mullion m. fl. Det glädde mitt hjerta att finna de unga omwända ståndande så wäl i Mousehole. — Många hade tillkommit under min frånwaro, och flera andra själar samlades till dem, under hela den tiden som jag wistades

ibland dem. Samma dag jag afreste hade jag nöjet att se tre omwände till Gud. En af de omwändelser, hwilka jag bewittnade, medan jag war der, war ett sådant exempel på Guds nåd och magt att frälsa till yttersta skärfwen, att jag knapt sett något dylikt. Föregående dagen, som war en Sabbath, war han i oupphörlig dryckenskap. När hans hustru återwände från Capellet på eftermiddagen, hwarest hon erhållit en quartal-biljet af predikanten, fann hon honom icke hemma, utan sökte honom allestädes, och fann honom drucken på ett allmänt ställe. Seende honom på ett sådant ställe, och i sådant tillstånd, på Herrans dag, kunde hon icke afhålla sig ifrån att uppригtigt tala med honom om den stora olämpligheten och synden i hans uppförande. — Huru illa afpassadt efter tiden detta kan synas för somliga, så war det ett ord i sinom tid för honom; ty det behagade Gud att fästa förebråelsen i hans samwete. Och så kraftigt fattades han af Guds Anda, att, till allas förwåning, som sågo honom, ångan af de berusande drycker, som han så ymnigt förtärt, lemnade honom helt och hållet inom få minuter. Hans sinne blef nu uppwäckt att se det onda i dryckenskapen, och han sade till den personen, som höll wärdshuset, att, så länge han lefde, han icke skulle smaka några starka drycker. Han återwände hem i själskamp, och hans hustru berättade mig att han icke sof ett ögonblick under hela natten. Tidigt om morgonen erhöll jag bud att besöka honom. Jag fann honom i djup själs-ångest, begråtande sina mångfaldiga och stora synder emot Gud. Efter att hafwa samtalat med honom någon stund, anwisade jag honom att gå in uti sin kammare, och för sig sjelf åter utgjuta sina böner till nådens Gud. Efter en kort tid gick jag åter till hans hus, och bad hans hustru att kalla ut honom af sitt rum, emedan jag önskade att bedja med honom. Hans syndabörda war öfwerwägande; men jag wißte att, om jag blott kunde få honom att skåda upp till försoningen, så skulle hans synder icke wara något hinder för hans rättfärdiggörelse. När jag hade fört honom att se på den lydande Frälsaren, som hade burit hans synder på sin egen lekamen på trädet, föllo wi på wåra knän; och under det jag war sysselsatt i brinnande och kraftig bön för honom,

wände Herren mörkret i ljus, och hans helwete till himmelrike. Han utsträckte nu sina händer mot himmelen, och utropade:

„Prisa min Herre, så länge jag andas!"

Han har sedermera framgått sin wäg stadigt och glädjefullt, och är ett under för många. Måtte Gud förläna att jag slutligen får möta honom och hans kära maka, — för hwilken Herren äfwen behagade göra mig nyttig, — säkert insatta bland ädelstenarna i riket i höjden!

En annan uppbygglig och snarare märkwärdig omwändelse förekom, hwaruti, jag tror, Satans kortsynthet är ganska synbar. En quinna bland föreningens medlemmar blef eftertryckligen förbjuden af sin man, att bewista claßmötet den dagen, och hon lydde med ödmjukhet och drog sig undan till sin kammare, för att anwända tiden i bön. Utan att warseblifwa att hennes hårde och ogudagtige man war så nära, att han kunde höra, föranleddes hon att ganska allwarligt till hans bästa gjuta ut sin själ för Gud. Detta war mera än det hårdaste hjerta kunde bära; det rörde en öm sträng och Herren intryckte det såsom en nagel i fast träd. Han blef helt och hållet och djupt uppwäckt ur sitt förlorade tillstånd; och så öfwerswämmad war han med känsla af sin eländighet, att hans son kom i största skyndsamhet till mig, med begäran att jag skulle gå med honom, emedan hans fader war så orolig till själen, att han icke kunde gå ut till sjös att fiska. Jag gick till honom, talade med honom och bad med honom omkring twå timmar, tills min kroppsliga styrka war helt och hållet utmattad; och jag blef nödsakad att draga mig undan till en wäns hus och lägga mig att hwila. När jag waknade från en kort sömn, förekommo mig dessa orden med ljus och kraft: „Jesu Christi, Guds sons, blod renar oß af alla synder." Wetande för hwad ändamål de woro gifna, inwände jag i ögonblicket: „detta skall göra werkan," och påklädde mig genast den del af klädnaden, som jag hade aflagt, samt skyndade till den ångerfulles hus. Han låg ännu på sina knän. Jag förtäljde honom att jag hade med mig ett egenhändigt benådningsbref för honom ifrån Konungen sjelf, och satte honom till att läsa dessa orden med sina egna ögon.—

Gud lade på hans förkrossada hjerta det helande balsam, som innehölls i dessa kostbara orden, och den ångerfulle syndaren trodde af allt sitt hjerta, upplyftade sina händer och ögon till himmelen och utropade: „Ära ware Gud, Jesus har dött för mig!" — Efteråt sade han till mig: på dessa tolf åren har jag aldrig inträdt inom Capellets dörrar; och 44 år har jag lefwat här i werlden, utan att känna någonting om Gud, förrän i dag. — Nu tycker jag att Satan icke wisade mycket af ormen, då han hindrade quinnan från att gå till claß-mötet, eftersom han icke kunde förutse att den omständigheten skulle föranleda förlusten af en bland sina trognaste tjenare.

Julii 17. Uti följande anmärkningar finnes mycket, som är wärdt iagttagelse af dem, som önska wandra inför Gud: „Utan eftertanka kan icke Guds röst höras i själen. Hon är det altare på hwilket wi skola offra wår egen wilja. Hon är i sjelfwa werket den stega, på hwilken wi uppstiga till Gud. Härigenom går själen intill sin medelpunkt, ut ifrån hwilken hon ej har någon ro. Menniskans själ är Guds tempel; eftertankan det aldraheligaste. Likasom de ogudagtige genom eftertanka finna helwetet inuti sina hjertan, så finna trogna själar himmelen. Utan eftertanka äro alla nådemedel onyttiga, eller göra blott ett lätt och förbigående intryck."

Aug. 15. Jag tackar Gud att allt är lugnt igen. Jag känner en himmelsk ljufhet — frid, glädje och kärlek — springande upp uti min själ. Men jag har nyligen haft några skarpa twister med mig sjelf, och med fienderna till min frid. O hwilken nödwändighet jag ännu finner att bruka sjelfförsakelse. Mer och mer inser jag att mitt jag måste dödas. Men jag har ånyo försökt genom erfarenheten, att det är tron, och tron allena, som bringar säker seger öfwer mig sjelf och synden. Hwilken wälsignad förening med Jesus känner jag understundom i mina nattliga timmar, medan alla sofwa omkring mig! Nattwakorna äro gynnande för sjelfbetraktelsen; intet jordiskt föremål förtager uppmärksamheten.

[Följande är ett utdrag från ett bref utan dato, men som tyd-

ligen skrefs wid denna tiden ungefär. Det war ställdt till en aktningswärd ung quinna, för hwars frälsning det är tydligt att han kände ett djupt bekymmer; och utwisar sättet, på hwilket han war wan att följa de intryck, som han hade gjort, när han hade orsak frukta att de woro för ringa och icke sorgfälligt wårdade.— Jag meddelar det äfwen i det hopp att det skall med nytta läsas af några bland de många, som kände styrkan af hans klingande tilltal och förebråelser i personligt samtal; men ändock icke gjort fullkomlig beredelse för den förskräckliga dag, som han i detta bref så eftertryckligt ställer framför oß.]

„Min dyra Miss.——

Jag kan icke redogöra, hwarföre jag känner ett sådant bekymmer för eder oförgängliga, aldrig döende själ, men så är det; och derföre är jag nu föranledd att skrifwa eder till. Jag tackar eder för eder ganska wänliga hågkomst af mig: det är ett bewis att ni icke förgätit mig, ej heller, som jag hoppas, det samtal, som jag hade med eder i samtalsrummet sista gången jag såg eder, då Herrans Ande sträfwade hos eder på ett kraftigt sätt. Jag tänker att jag många gången hörer edra snyftningar och ser edra tårar: de skola aldrig förgätas af mig, och ej heller af eder, hoppas jag; ty jag är säker att de icke kunna förgätas inför Gud. Ni wet att ni då lofwade mig att ni skulle gifwa honom hela edert hjerta. Antingen ni har gjort det eller icke, är bäst kändt af honom och af eder egen själ. Jag tänkte just, min dyra Miß! — hwad äro denna werldens nöjen, rikedomar och äreställen i jemnförelse med själen? Eller såsom wår Frälsare säger: „hwad gagnar det menniskan, om hon förhwärfwade hela werlden och toge så skada till sin själ? Om wi aldrig hade haft någon Bibel, och aldrig hört evangelium, så kunde wi hafwa någon ursäkt. Men född och uppfostrad, såsom ni blifwit, midt under evangelii klara dag, har ni ingen att framföra. Widare, „huru skole wi undfly, om wi sådan salighet icke akte?" Hebr. 2; 3. Jag önskar att ni altid bure fästadt i edert sinne den sanningen, att samme Jesus, som på korset utgjöt sitt blod för

edra synder, skall återkomma „med eldslåga till att hämnas öfwer dem som icke känna Gud, och öfwer dem som icke lydige äro wårs Herras Jesu Christi Evangelio: hwilka pina lida skola, det ewiga förderfwet, af Herrans ansigte, och af hans herrliga magt.“ — 2. Thess. 1; 8, 9. O min dyra Nanny, huru förskräcklig, huru träffande, och dock huru sann! Detta är Guds, och icke menniskoord. Och om ni läser eder Bibel, skall ni finna att propheterna likaså wäl som apostlarne talat om denna förskräckliga dag. Daniel talar derom på ett ganska målande sätt: „Sådant såg jag, till deß stolar framsatte wordo, och den gamle satte sig, hwilkens kläde war snöhwitt, och håret på hans hufwud såsom ren ull; Hans stol war altsammans eldslåge, och hans hjul brunno af eld. Och af honom utgick en lång eldstrimma: tusende sinom tusen tjente honom, och tio sinom hundrade tusende stodo för honom: domen wardt hållen, och böckerna wordo upplåtna.“ Dan. 7; 9, 10. Jemnför dessa ställen i Guds ord med det 20 Capitlet af Uppenbarelse-boken, ifrån 11 till och med 15 verserna. Der skall ni se hwilka föreställningar Johannes har om denna fruktanswärda dag: „Och jag såg en stor hwit stol, och en sitta på honom, för hwilkens ansigte flydde jord och himmel, och dem wardt intet rum funnit.“ Märk nu hwad som följer! — Och jag såg de döda stora och små, stå i Guds åsyn, (och ni och jag måste wara der), och böckerna wordo upplåtna; och en annor bok wardt upplåten, som är lifsens; och de döde wordo dömde, efter som skrifwet war i böckerna, efter deras gerningar.“ Denna, ser ni, skall blifwa en förskräcklig syn, men ännu förskräckligare följer. Och hafwet gaf igen de döda, som deruti woro; och döden och helwetet gåfwo igen de döde, som uti dem woro. Och den der icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok, han wardt kastad i den brinnande sjön.“ O min dyra Miss— Jag önskar att tala utan omswep med eder, — sådan måste blifwa hwarje själs lott, som icke bättrar sig, hwars och ens, som lefwer och dör i sina synder. Gud förklarar: „de ogudagtiga skola till helwetet wände warda, och alla hedningar, som Gud förgäta. Ps. 9; 18. Läs äfwenså det sista Capitlet af Petri 2 epistel.

[Jag hoppas att ni icke tänker att jag brister i agtning emot eder, derföre att jag har framlagt för eder dessa förskräckliga sanningar. Om ni kände den kärlek, som jag bär till eder själ, så skulle ni icke hysa en tanke af det slaget. Ni wet att ni på wißt sätt, oförmodadt, men utan twifwel efter Guds försyn, blifwit kastad i min wäg; och wid båda tillfällena, då jag talat med eder, synnerligast sista gången, war ni djupt rörd och lofwade mig, i Guds närwaro, att ni skulle blifwa hans egendom; och nu twingar mig Christi kärlek att skrifwa, för att påminna eder edert förbund och löfte, ty annars kunde icke jag äga lugn uti min själ. Min brinnande bön är att Gud wille göra detta bref till fortfarande wälsignelse för eder själ; läs det i eder kammare, och bed allwarligt deröfwer, och sänd mig derpå ett par rader till swar. Om ni känner så mycken kärlek för eder egen själ, som jag känner för honom, så skulle ni på engång tacksamt gifwa upp allt för Christum, och snart blifwa lycklig i honom. Jag anbefaller eder nu åt Gud, bedjande att den helige ande måtte besegla sanningen uti edert hjerta."]

Oct. 17. Någon tid tillbaka har jag warit sysselsatt med att skrifwa bref till wänner på åtskilliga ställen. Jag emottog en packa af nio stycken från skiljda personer i Mevagissey, och hwart och ett af dem kräfwer swar. Dessa åtskilliga kraf har jag fullgjort; och sänt 12 andra till Mousehole och andra ställen. O att alla de kostbara själar, hwilka jag tillskrifwit, måtte finna sin wäg till himmelriket!

[28. Utdrag af ett bref, ställdt till en claßledare:

Min dyre broder!

[Jag önskar att weta huru du och din lilla hjord går fram; och om någon blifwit förwillad från fårahuset, „på den tiden, då mulit och mörkt war." Jag hoppas att ingen af dem gått förlorad genom ditt fel eller din försummelse. Min bön är att alla edra medlemmar måtte blifwa mer och mer förenade i kärlek till hwarandra, och att de måtte i alting wäxa till i Christo, deras lefwande hufwud. O att Herren wille göra dem till fruktbara

grenar i det himmelska winträdet! Wid läsningen af Guds heliga ord har jag blifwit träffad af den ömma kärlek och medlidande, som Paulus uppenbarade emot dem, som lidit någon förlust till sina själar: „Käre bröder, om en menniska råkade falla i någon synd, I som andelige ären, upprätter honom med sagtmodigom anda; och se uppå dig sjelf, att du icke ock frestad warder.“ Gal. 6; 1. Widare, då han wänder sig till dem, som hade warit otrogna, säger han: „Mina kära barn, hwilka jag på nytt föder med ångest, till deß Christus kommer till stadga uti eder.“ Till samma ända säger han annorstädes: „Inbördes drager hwarannars börda, och så fullborden I Christi lag.“ Wid ett annat tillfälle läsa wi att när han sammankallat kyrkans äldre, gaf han dem ett särskildt uppdrag, sägande: „regera Guds församling, hwilken han hafwer förhwärfwat med sitt blod.“ Apost. G. 20; 28. Ett dyrt pris detta! Och jag är säker att wi böra taga noggrann wård om det som är köpt till så högt pris. Innan Jesus, den store fåraherden, lemnade den låga förgängligheten, gaf han Petrus en noggrann befallning i afseende på hjorden, sägande: „föd mina lamb.“ Du kan här iagttaga, min broder, att han kallar dem „mina lamb“, sin egen blodköpta egendom. Jag har ofta anmärkt, att han först omtalar lammen, emedan han wäl wißte att de erfordrade mesta wård och styrkemedel. Men han gaf honom äfwen en särskildt wård angående fåren, då han twå gånger sade honom: „föd mina får.“ Måtte Herren utrusta eder, min dyre wän, med all himmelsk wisdom, nåd och förstånd, som äro nödiga till att föra eder lilla hjord i trygghet under den stora fåraherdens wård och wåra själars Biskop i höjden. I rättan tid skall du skörda, om du icke förtröttas.

[„Och nu, min Broder, skulle Jag fråga: hurudant är din själs tillstånd? Är du lik Abraham, stark i tron, gifwande Gudi äran? Utan denna kan du blott litet göra, när du är omgifwen af mörksens magter. Det är „trons sköld allena, med hwilken du kan utsläcka all hin ondas glödande skott.“ Eph. 6; 16. Men wi måste ihågkomma, att dertill taga andans swärd med oß, hwilket är Guds ord; annars skall tro snart fat-

tas oß. Det är Guds löfte, som wätjar äggen af wår tro; och alla löftena äro ja och amen för dem, som tro. Frukta dig intet, ty jag är med dig; wik icke af, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjelper dig ock, jag håller dig wid magt, genom mina rättfärdighets högra hand." Es. 41; 10. Nu, min dyre broder, will jag fråga, om icke några sådana löften, som dessa, skola sätta god ägg till din tro.

„Tro, mägtig tro, på löftet ser,
Och ser på det allen."]

Nov. 9. Under flera af de sista dagarna har min själ allwarligen längtat efter ett mera klart och inwärtes andans wittnesbörd. Jag kämpade hårdt med Herran derföre; och ära ware hans heliga namn, han förlänade mig mit hjertas begär, genom tillämpningen af dessa ord: „Jag hafwer ju altid, och allestädes haft dig kär." Jerem. 31; 3. Detta war ett ord i sinom tid.

Dec. 21. Jag är nu genom Guds nåd återstäld efter att hafwa warit hållen wid bädden i flera weckor för ett sårs skull i benet. Tackad ware Gud! denna bedröfwelsen har blifwit helgad till min själs wälfärd. En dag, då jag begrundade min ställning såsom en Herrans fånge, ingafs mig hastigt: „Jesus är i fängelset med dig." Mitt hjerta hoppade af fröjd och mina ögon flödade af tacksamhets tårar wid tankan på en sådan oändlig nedlåtenhet. Jag tänkte på de tre Israelitiska barnen; huru Guds son war med dem midt i lågorna, och bibehöll dem oskadde. Ho är en Gud sådan som wår Gud är? „Om du går uti elden, säger han, skall du intet bränna dig, och lågen skall intet bita uppå dig." Es. 43; 2. Jag har sedermera haft många dykningar i Gudomlighetens herrliga fullhet, hwilka förunderligen hafwa uppmuntrat och stärkt min tro. Kort innan det ägde rum, blef hwarje nåd pröfwad från ett särskildt håll, på hwilket fienden ännu icke brukat anfalla mig. Men, tackad ware den helige i Israel, jag kan nu triumphera i segren öfwer alla mina fiender.

Jan. 11, 1830. Jag har börjat detta år med bestämdt beslut

att lefwa för Gud allena; ingenting utan honom är wärdt ens en tanka. Som jag warit nödsakad att mycket hålla mig hemma denna winter, har min tid hufwudsakligen blifwit anwänd med att skrifwa till mina åtskilliga Christeliga wänner, från Saltash allt nära intill Lands End.

14. Denna morgon, under det jag rigtade mina tankar och min uppmärksamhet på mig sjelf och mina omständigheter, — warande wanligen mycket afhållen från de allmänna nådemedlen, genom illamående och ålderdoms swaghet, — kommo dessa orden hastigt till min själ, likasom någon hade talat till mig: „du måste nu lära att lefwa utaf Christum i ditt hjerta, genom tron.“ I ögonblicket såg jag tydligare än förut, att hwarje troendes hjerta är ett Guds tempel, och att han lofwat att bo och lefwa deruti. O hwilken wälsignelse, som uppsteg ifrån en sådan betraktelse! Christus i mig, herrlighetens hopp! Att han skulle bo uti mitt owärdiga hjerta! O huru detta förljufwar för mig Jesu namn! Huru detta upplyftar min tro, och dock ödmjukar min själ i stoftet framför honom!

Mars 6. Inom de sista få weckorna har jag skrifwit nära 20 bref, hufwudsakligen angående fullkomlig helgelse. Beröfwad, såsom jag är, nöjet att besöka mina älskade wänner, har jag funnit stor glädje i att skrifwa till dem. Herren känner mina bewekelsegrunder till denna sysselsättning. — Jag syftar på deras själars wäl; och för mig är det aldeles, som om jag bad och samtalade med dem. Under hela min pilgrimsfärd har jag aldrig känt så många tydliga wittnesbörd om Guds kraft, såsom jag nyligen gjort. Säkerligen kan det sägas att kunskapen är i tillwäxande; — kunskapen att med hjertat tro till rättfärdighet. Trenne bref, som jag just nu emottagit, bära wittnesbörd till sanningen deraf.

11. Min födelsedag. Denna är en dag, mot hwilken jag i det förflutna har skådat, och ofta känt en allwarlig önskan att se honom uppgå. Emedan jag blifwit född 1750, så är jag nu 80 år. Jag tackar Gud, som förlänat mig att se denna dag, och jag beder allwarligt att det lyckliga slutet måtte beswara hwarföre jag blifwit skonad till ålderdomen. Tackad ware Gud, jag

kan för det närwarande säga, att jag är lycklig. Christus är mera kostbar för min själ än hela werlden deßutom. O måtte tio tusende gånger tusende tungor prisa min Gud, min frälsare och den wälsignade anden!

Gud Fader, Son och Helge And,
Som ljuft förenta stå,
Att frälsa oß från syndens band,
Wi ewigt prisa må."

Då jag sjungit dessa Versar i de förflutna åren, om hwilka jag nära förlorat kunskap, har jag ofta med nöje och gagn för min själ betraktat återlösningens hemlighet, hwaruti Fader, Son och ande ljuft förenats, att frälsa en förtappad werld. För närwarande är tacksamhet mitt hjertas och min tungas språk; och det är lätt för mig att sjunga och fröjdas. Det har dock icke altid warit så med mig; icke länge sedan war det helt annorlunda. Jag hade motwind och swåra sjöar att genomgå, för att uppnå hamnen; men nu, ära, ära ware Gud! Jag har god wind och smult watten. Min harpa är stämd, och

„Om honom, som har frälsat mig,
Jag sjunga skall ewinnerlig."

Juli 3. Ännu är jag inskränkt till hemmet, af plågor och ofärdighet. Men jag har denna dag erhållit en mägtig uppenbarelse af Guds anda, för hwilken jag icke nog tillräckligt kan prisa honom. Medan jag skrifwer, erfar jag de wälsignada werkningarna af hans nåderika besök. Denna känsla fördrifwer alla de förenade fienderna, och upplyser klart mina utsigter på kommande herrlighet. O huru oändeligt kommer jag till korta i tacksamhet mot gifwaren af all nåd!

August 3. Ära ware ditt heliga namn, du aldrahögste Gud! Du har nu fullgjort och uppfyllt löftet angående min son Benjamin, hwilket gafs mig för 10 år tillbaka, när jag kämpade emot att uppgifwa honom till den utländska missionen. Du förebrådde mig då och sade: „jag utgaf min son att dö för dig, och kan du icke gifwa din son att gå ett ärende för mig? Jag will

föra honom till dig tillbaka." Och ära, ära ware ditt tillbedjanswärda namn! du har fört honom tillbaka igen, med sin älskada maka och barn derjemte, i säkerhet, helsa och frid. För denna nåd ware ewinnerligt lof dig egnadt, O min Gud! Och nu, likasom du warit med honom i främmande land, för att gifwa honom ynnest och framgång, så förläna äfwen, O Herre, din närwaro och wälsignelse, att ännu åtfölja honom och hans embete, hwarthän din hulda försyn i framtiden leder hans spår! Amen och amen.

[Följande bref, som innehåller några wigtiga anmärkningar öfwer ett ämne, allt för mycket försummadt i Christi kyrka, war ställdt till en förträfflig ung man, en claß-ledare, för hwilken och för de själar, som woro anförtrodda åt hans wård, brefskrifwaren kände en särdeles tillböjlighet: —

Min käre Joseph!

[„Själa-werk är ett wigtigt werk. Du har nu tre classer, anförtrodda åt din wård. Till att rätteligen hafwa agt uppå dessa och uppå edra böne-möten har du tillräckligt att göra; för mycket, fruktar jag, för din helsas beskaffenhet. Hwad angår böne-möten, så ansåg jag det altid för en pligt, som ålåg mig såsom ledare, att ordentligt wara närwarande wid dem. Der hade jag tillfälle att upptäcka dem i mina classer, som tänkte uppriktigt eller icke; och att om de frånwarande utforska, af hwilken orsak de försummade detta nådemedel. Du wet att, om de utwärtes medlen försummas, själar icke kunna hafwa framgång. Med afseende på besök uti husen, wet jag att din mat och dryck war, att så göra, när du först blef ledare; ty deras själars frälsning låg dig nära om hjertat. Om de i detta hänseende upptäcka mindre noggranhet och kärlek uppenbarade emot dem, kan det modfälla dem och förminska deras aktning för ledaren. Du skall, hoppas jag, hafwa fördrag med min uppriktighet. Det är derföre jag så talar. Jag önskar att du ser wäl efter dessa kostbara själar, som blifwit ställde under din wård; att på den stora dagen, när du kallas att göra räkenskap för ditt fögderi,

du måtte kunna säga: här är jag Herre, med dem du lemnat i min wård, utan att en enda saknas.

[„Jag är glad att höra, att de unge männen stå så wäl; och jag beder att Herren måtte i rikt mått göra dem gagneligare än någonsin! Men jag är ledsen att finna så många bland de unga quinnorna ingå förening med män, som äro köttsligt sinnade och utan religion. Detta wet du, min käre Joseph, är helt och hållet stridande mot Guds ord. Han bjuder oß att icke draga i främmande ok med de otrogna. Ty hwad hafwer rättfärdigheten att beställa med orättfärdigheten? Eller hwad delagtighet hafwer ljuset med mörkret? Eller huru förlika sig Christus och Belial? Eller hwad del hafwer den trogne med den otrogne? Eller huru kommer Guds tempel öfwerens med afgudar? såsom Gud säger: jag will bo uti dem, och wandra uti dem, och jag will wara deras Gud, och de skola wara mitt folk. Derföre går ut ifrån dem, och skiljens ifrån dem, säger Herren m. m. — 2. Cor. 6; 14—18. Säger Herren, och ingen menniska. Fruktanswärdt, i sanning, om man eftertänker det, — för hwar och en, som bryter detta bud! Men hwem lägger det på hjertat? Icke de som gifta sig utan Herran, eller med otrogna; emedan Gud sjelf har förbjudit det. Har du, min dyre broder, utwecklat för det unga folket, som kommer till dina classer, den förskräckliga följden af att bryta denna Guds befallning? Du ser att det är lika mycket förbjudet af honom, som någon annan synd. Att beklaga det wanliga deruti, skall aldrig borttaga det onda derutaf. Till exempel, antagom att wi se menniskor dagligen raglande på gatorna i dryckenskap; skola wi säga: dryckenskap är ingen synd? Gud förbjude! Det är af Gud förbjudet; detta är nog för mig.

[„Om jag wille berätta för dig, min broder, de många bedröfliga omständigheter, som jag har sett förenade med dessa olyckliga giftermål, så skulle du bäfwa. För någon tid sedan kom en ung man, en Methodist, till mig, för att rådfråga mig i denna punkt. Han war wid den tiden ganska lofwande i afseende på gagneligheten för Guds kyrka. Jag bad honom allwarligt, om han hade någon kärlek för sin egen själ och Guds sak, att icke

hafwa någonting att göra med den quinna, hwilken han omtalade, emedan hon icke bekände sig till religion. Jag sade honom att han skulle blifwa förstörd, om han det gjorde; och att hans uppförande skulle blifwa ett sådant dolkstyng åt Guds sak på den platsen, som han aldrig skulle blifwa mägtig att göra godt igen. Allt detta werkade icke; han blef snart gift. Han bjöd mig att besöka sig. Jag gjorde så; och hans hustru sade till honom i min närwaro, och seende honom skarpt i ansigtet, nämnande honom wid namn: „James, jag will aldrig blifwa Methodist." Det war likasom ett swärd hade gått igenom mitt bröst. Han tänkte, lik många andra, att när han blifwit gift, skulle han göra stora ting, men han fann att han helt och hållet mißtagit sig.— Han gaf snart upp sin bekännelse, blef en drinkare, swärjare och Sabbathsbrytare, och den störste stackare, som jag någonsin sett. Jag hoppas att du altid skall sätta ditt bröst mot denna synd, och göra allt hwad du kan, till att förekomma den. Sist önskar jag, att du renar din egen själ ifrån deras blod, så att du kan möta dem alla med dristighet på domens dag, i fall deras själar skulle blifwa förtappade genom detta bedröfliga onda, som är gängse ibland eder. Min käre broder, jag tänker att jag kunde härpå säga med Jeremias: „Ack det jag wattn nog hade i mitt hufwud, och min ögon woro en tårekälla, att jag natt och dag begråta måtte de slagna i mitt folk!" Det erfordrar en stor del af den wisdom, som är från höjden, att draga upp själar för himmelen. Den store fåraherden sjelf gaf Petrus en bestämd befallning att föda sina lamb, och Paulus uppmanar likaledes föreståndarena, kanhända sådana som ledarne nu äro, att regera Guds församling, hwilken han hafwer förhwärfwat med sitt blod." Jag har lidit mycken plåga, medan jag skrifwit detta brefwet till dig. Jag kan nu blott litet hwila om natten, af en häftig smärta i mitt wenstra lår. Jag tänker ofta att jag är i händerna på en skicklig läkare, som är för wis att irra, och för god att wara hård."]

Jan. 1831. Flera månader hafwa nu förflutit, sedan jag skref något i min dagbok. Under denna tid har jag erhållit

många wälsignelser af Guds hand, och har genomgått många inre bedröfwelser. Dag och natt har jag känt behofwet af att ropa till Gud för hjelp. Det är wäl för mig att det finnes en öppen brunn, och att jag har en förswarare i höjden.

Mars 13. Jag har tillbragt några weckor i Ponsanooth. Medan jag war der, hade jag nöjet att se Herrans underbara werk uppenbaradt i många syndares öfwertygelse och omwändelse. — Personer af alla åldrar woro föremål för detta nådefulla werk. Inemot 50 hafwa erhållit inträde. Från hwad jag sett utaf dem har jag anledning att tänka, att större delen af dem blifwit förda att åtnjuta Guds rättfärdigande nåd. Jag hoppas att mitt arbete ibland dem icke warit fåfängt. Det skall bäst blifwa kändt på den dagen Herren göra skall.

Maj 7. Tacka Herran, o min själ! Han har sparat mig att förtälja ett förnyadt återwändande af min omwändelses dag. Det är nu 60 år sedan denna wälsignade förändring ägde rum i mitt hjerta. Från första dagen till närwarande stunden kan jag icke betwifla sakens werklighet. Huru skall jag wedergälla Herran för all hans barmhertighet mot en sådan owärdig mask. „O huru mycket står jag i skuld hos nåden!"

„Ljuft är mig minnet af din nåd,
Min Gud, min Himla-Kong!
Låt ewigt dina helga råd
Bli ämnet för min sång!"

27. Jag tror aldrig att jag känt min swaga kroppshydda så tryckt af ålderdoms swaghet, som i förflutna weckan. Men det är ganska förnöjande att weta, att „fast min jordiska hydda nederslagen warder, så hafwer jag en byggning af Gudi bygd, ett hus, icke med händer gjordt är, det ewigt är i himmelen." — Ära ware Gud för sådan kunskap som denna! Amen och Amen.

Aug. 29. För närwarande är jag föranledd att beundra försynens och nådens förunderliga wägar. I en lång tid har jag bedit till Herran att werka en frälsande förändring uppå en wiß person, men icke kunnat erhålla ett passande tillfälle att

samtala med henne, förrän omkring fem weckor sedan. Utgången kan bäst beskrifwas med hennes eget språk uti ett bref, som nu ligger framför mig. Hon säger: „Jag lefde i många år i ett likgiltighets tillstånd angående min själ, tills det behagade Herran att lägga sin straffande hand uppå mig. Jag såg då till en del min fara såsom syndare, och lofwade, om Herren wille upprätta mig, att gifwa mitt hjerta åt honom. Han upprättade mig och jag begynte bedja och begagna de allmänua nådemedlen; men ingen tog mig wid handen, för att leda mig widare, och jag stannade wid ett sken utan kraft. Emedan jag ägde kunskap om eder karakter, kände jag ofta ett längtande begär att samtala med eder, men hade aldrig tillfälle att öppna miu själ för eder, förrän den 25 Julii, då jag träffade eder så oförmodadt. Ni omtalade då för mig den längtan, som Ni länge hade känt, att samtala med mig, och frågade mig om jag war lycklig. Jag sade mig icke wara det. Ni frågade då, om jag brukade bedja; och när jag swarat att jag så brukade, wisade Ni mig att jag brast uti tro, för att erhålla Evangelii wälsignelse, och inbjöd mig att bewista claßmötet. Jag gick till följd deraf och war mycket rörd, synnerligast wid den första psalmen, som Ni gaf ut:—

„Kom Jesu, Frälsar', till mig in,
Och bistå med din Ande mig:
Ack gör mig fri från jordiskt sinn,
Och red mig till en plats för dig!"

Sådan war mitt hjertas bön; och mötet wisade sig för mig såsom det mest uppbyggliga, som jag någonsin bewistat. Men ännu kände jag ingenting om naturen af en lefwande tro, förrän jag kom till Downstall, och fått ett annat samtal med eder; för hwilket jag tror att jag skall hafwa orsak att tacka Gud i all ewighet. Prisadt ware hans namn, fruktan för min skuld har förswunnit, och jag känner min tro dagligen stärkt. Jag kan älska Gud öfwer alting, och hoppas att jag hädanefter skall, genom hans styrkande nåd, altid blifwa bland antalet af Herrens Jesu ödmjuke efterföljare."

[Omkring denna tid blef följande bref skrifwet, hwilket widare

tjenar att exempel-göra hans bref-styl, och det öma allwar och träffande trofasthet, med hwilka han sökte dem, som erkänt sig hafwa förmån af hans personliga underwisningar och förmaningar:

„**Min dyra S—,**

Jag hoppas att Ni, för min skull, will taga wara på de bref, som jag tillskrifwer eder, och ofta genomläsa dem, när jag hwilar i grafwen. Kom ihåg att Ni skall möta mig wid Guds domstol, för att gifwa honom räkenskap för alla de öma förmaningar, som Ni erhållit af mig owärdige. Ni wet att Gud behagat att begagna mig såsom ett redskap i sin hand till eder själs bästa; såsom Ni ofta bekänt under många tårar. Sedan Ni kom till P—, har Gud öppnat edra förstånds ögon, och förlänat eder att inse den farliga ställning, hwaruti eder själ war i synder mot honom. Och ehuru Ni icke har Andans klara wittnesbörd, hwilket dock är eder rätt att åtnjuta, skulle jag dock ingen twekan äga om eder salighet, om jag blefwe kallad att följa eder till grafwen. Jag tror att Gud skall fylla hwad som brister hos eder. Jag har sett ångrens tårar rinna ned för edra kinder; och mer än engång edra lemmar darra uti eder. Medan jag skrifwer dessa rader, tycker jag mig se eder fram för mig sådan som jag beskrifwit; Ni wet sanningen deraf. Jag tror att Ni är en Jesu uppriktige efterföljare, så långt ni äger himmelskt ljus. O fortfar att waka och bedja och wandra ödmjukt inför Gud! O måtte Jehovah, den ewige, förstöra all otro i edert hjerta, och göra eder skicklig att fullkomligare inse hwad som menas med dessa orden: „Jesus har älskat mig och utgifwit sig sjelf för mig.“ Jag har aldrig i mitt lif så fullkomligt insett, som jag gör i detta ögonblick, att ni bör blifwa så fullt öfwertygad i eder själ, att Jesus bar edra synder i sin egen lekamen på trädet, som om det icke funnes någon annan syndare i werlden. När ni läser följande rader, så håll säkert fast hwad som är innefattadt uti dem: —

„Du min lösen fullt betalt,
Och i din' sår jag bor.“

När jag först samtalade med eder, tänkte ni föga att någonsin bifalla att gå till ett claßmöte. Men den fördom, som ni kände emot Methodisternas Gud, har förswunnit; och jag hoppas att, om ni kommer att återwända till E—, så skall ni icke blygas att erkänna hwad Herren har gjort för eder själ, inför sådana som frukta Gud. Min dyra S—, här är en stor fara, och jag önskar att förmana eder derom med Jesu egna ord: „Hwar och en, som mig bekänner inför menniskor, honom will jag ock bekänna för min fader, som är i himmelen.“ Kom ihåg hwad som följer. „Men den som mig wedersakar för menniskor, honom skall jag ock wedersaka för min fader, som är i himmelen.“ Math. 10; 32, 33. War säker att ni läser för eder sjelf, ty „wi måste alle uppenbarade warda för Christi domstol.“

[En annan warning önskar jag gifwa eder, som jag anser af största wigt, emedan det är Guds befallning: „Drager icke uti främmande ok“ m. m. 2. Cor. 6; 14—18. Tag eder Bibel och läs hela stycket. Nu wille jag just fråga eder, min dyra S—, hwad kunna de religions-bekännare wänta från Gud, som bryta mot denna befallningen? Jag hoppas att ni, mitt dyra barn i Evangelio, aldrig blifwer skyldig härtill. Jag hoppas att ni allwarligt will lägga detta på hjertat, och minnas att det är Gud, som talar, och icke en matk, som menniskan! Ja! Det är Herren den Alsmägtige. Det är för den kärleks skull, som jag känner för eder själ, mitt dyra barn, som jag skrifwer så uppriktigt till eder. Jag nästan mißtröstar om att se eder i himmelen, om ni giftar eder med en man utan religion. En ädel man anmärker: „sjelfwa deras andedrägt är smittosam.“ Hwad måste då deras samtal blifwa, och huru mycket mera att blifwa gift med en sådan? Som Ni för det närwarande är fri från detta dödliga onda, så hoppas och förmodar jag att ni altid skall hålla eder fri derifrån. Att all nåds Gud måtte helga dessa unwisningar, och göra dem till en wälsignelse i tid och ewighet, är en uppriktig bön af eder altid tillgifne och öme fader i Evangelio!“]

Nov. 3. I flera dagar hafwa Satan och otron, min själs

twenne stora fiender, hårdt arbetat, för att rycka min sköld ifrån mig, och förswaga min förtröstan på Gud. Jag har haft att hänga wid Christus i blotta tron, utan någon förnimbar fröjd. Men i sistförslutna natten, medan alla sofwo rundt omkring mig, och min själ war djupt och allwarligt sysselsatt med Gud, syntes han för mig på ett nåderikt sätt, och lyftade mitt hufwud öfwer alla mina fiender. Jag blef högeligen wälsignad, under det jag tänkte uppå denna anmärkning af Lady Marwell: — „Jag har ofta förmått att bibehålla tron på Jesum, för helgelse, äfwen i frånwaron af all tröst; och detta har nedgjutit en himmelsk ljufhet uti min själ, och medfört ett kraftigt wittnesbörd om renhet."

21. Jag kan sannerligen säga med en af de äldre: „Gifwande Gud äran, känner jag ingen skuld; allt är klart. Jag erfar ingen synd; Gud har förstört den. Jag kan icke sofwa om natten; men jag tänker nu på Gud, lika så ofta, som jag fordom brukade förgäta honom. Han är knapt utur mina tankar. Christus är allt i allt!" Denna morgon talade han med kraft i mitt hjerta dessa orden: „Du skall aldrig förtappas, ej heller skall någon rycka dig ut af min hand." Förut hade fienden wisat sig; men nu flydde han i ögonblicket; han kunde icke motstå andans swärd.

Julii 4. 1832. Efter en resa af 19 weckor, har Herren ännu engång fört mig i trygghet till mitt eget hem; hwarföre jag prisar hans heliga namn. Jag tillbragte sju weckor i Mousehole, hwarest jag åter hade nöjet att se många syndare förda till Gud. Flera ångerfulla själar erhöllo barnaskapets anda, under det jag utweckade för dem trons wäg till rättfärdiggörelsen; ser utaf dem, i sanning, innan jag hunnit böja knän med dem i bönen. Detta, tror jag, är mera, än jag förut sett.

En dag, då jag gick på gatan, kom en person i hast efter mig, och bad mig att besöka en quinna, som war i stor oro för själen. När jag kom till henne, utropade hon genast: „Om jag dör i detta tillstånd, är jag förtappad! Jag är förtappad," och fortfor att en stund upprepa dessa ord. Jag frågade efter en Bibel; och medan jag utweckade för henne evangelii kostliga löf-

ten, fick hon kraft att tro och fröjdas i sin salighets Gud. Denna quinna hade i flera år icke bewistat Gudstjenst i Capellet.

Jag tillbragte fyra weckor i Penzance — hwarest jag äfwen såg mycket godt. Ett utomordentligt Guds werk genomgår sannerligen hwarje förening i hela den widsträckta kretsen. Jag besökte Breage och Mullion, och blef wänskapligt emottagen af mina gamla och kära wänner. En blef uppwäckt, och twå bekände sig hafwa emottagit wälsignelsen af fullkomlig kärlek. Jag war glad att se dessa mina barn ännu wandra på wisdomens wäg, och ljufwa woro wåra samtal, när wi talade med hwarandra om Gudeliga föremål.

Då jag red ifrån Mullion till Hr. Hendy's i Polgrean, föll hästen omkull, då han gick ned för en backe, och kastade mig öfwer sitt hufwud; men genom en särskild Guds skickelse led jag ingen skada. Här njöt jag den glädjen att träffa min kära J. F, ett barn i Evangelio, som Herren täcktes gifwa mig för 10 år sedan. Hon är ännu ståndande på Guds wägar.

Efter att hafwa besökt mina goda wänner i Helston, återwände jag hem; men jag hade blott warit hemma sex dagar, då wagn kom att afhämta mig från ett afstånd af sju mil, för att besöka en ung man, som war i stor själs oroligbet, och som hade så widt twistat med själa-fienden, att han fått honom att tro, att han begått synd mot den heliga anda. Jag stannade hos honom fyra dagar. Han blef bättre, och war mycket upplifwad och tröstad. Derifrån kom jag till Hr. Box i Constantine; åt hwilken Herren, för sex år sedan täcktes wisa sin förlåtande barmhertighet, under det jag samtalade med honom. Han är nu en mycket aktad claßledare. Jag stannade hos honom tre dagar, bewistade hans claß, och äger någon anledning förmoda, att mina samtal i familjen blefwo en wälsignelse för några, som icke kände Gud.

Aug. 4. Jag tackar Herran, att mitt sista besök i Ponsanooth gjordes gagneligt. En ung man, son af en gudfruktig quinna, och för hwars frälsning jag länge känt ett tärande bekymmer, uppwäcktes, medan jag talade med honom om rättfärdighet, kyskhet och den tillkommande domen. Darrande under twånget af öf-

wertygelsens ande, sade han med mycken rörelse: „Nu will jag gå till claßmötet med eder. Följande Tisdags afton kom han också, och förklarade dristigt hwad Gud hade gjort för hans själ.

Sept. 6. Mina goda och högaktade wänner Herr och Fru Harvey i Mawnan hade ofta anmodat mig att ännu engång göra dem ett besök, hwarföre jag reste dit och tillbragte en wecka hos dem. Jag kände wid mitt inträde i huset, likasom Herren stod i begrepp att göra något godt i familjen, och sade dem det, och det wisade sig snart hwem som sannolikt skulle blifwa föremål derföre. Jag fann Miß E. F, en systerdotter, som länge warit i huset, i ett tillstånd af mörker och förtwiflan i själen; men hon hade icke låtit någon enda förstå sin sorg och börda. — Gud behagade wälsigna mitt samtal med henne; och innan jag afreste, hade jag den osägeliga glädjen att se henne gjord öfwermåttan lycklig, och äfwen förenad med Guds folk. Hans namn ware all pris och ära.

Oct. 1. Jag har på sista tiden warit utestängd från offentlig tjenstgörning, genom förkylning, hosta och andtäppa. Men min tid har förswunnit ganska angenämt, i beswarandet af åtskilliga bref, som jag erhållit från wänuer i Mousehole, Mevagissey m. fl. Seende att de kroppsliga banden hålla alla på att upplösas, förskaffar det mig icke ringa tröst, att blicka framföre åt Guds byggning i himmelen, hwilken jag genom andans wittnesbörd, wet skola blifwa min. Ja, för dig, min själ, för dig! Ära ware Gud!

13. Jag känner min kroppsliga swaghet tillwära mer och mer; men jag tackar Gud, som gifwer mig nya tecken af sin kärlek och bifall, till försäkran att jag är hans. Denna morgon, då jag kände mycket af den hjelplösa matken; och seende upp till min förswarare hos Gud, flöto dessa orden ljuft till min själ:

„Framför thronen min borgesman står,
Och tecknar mitt namn på sin hand.

Detta war nog; glädjetårar öfwerströmade mina ögon, och mitt hjerta smälte i kärlek.

„Mycken kärlek bör jag känna,
Ty jag har fått mycken nåd."

[24. Han skref till någon, som hade gjort några ängsliga spörsmål i afseende på full frälsning. Ett utdrag af brefwet följer: „Jag har läsit edert bref, min syster, med största uppmärksamhet, och upptäcker tydligen edert heliga och brinnande begär efter hjertats renhet. Emedan jag genomgått samma känslor, som ni beskrifwer i edert bref, så wet jag hwar ni är, och hwad eder brister. Låt mig tala uppriktigt med eder, för att ställa eder till rätta. Ni mißtager eder, förstår icke skriften, ej heller Guds kraft. Jag kunde fråga, min syster: „Finner Ni icke något löfte i Bibeln, som kan tillfredsställa eder själs allwarliga begär?" Ihågkom att wi behöfwa mod, att wi skola tro, när wi läsa löftena, och göra dem till wåra egna. Nu finnas twenne af Guds löften, till hwilka jag önskar att leda eder själ, emedan det behagat Gud att begagna dem, för att försätta min själ i det lyckliga tillstånd, som den helige Johannes kallar „fullkomlig kärlek." O jag tror mig höra eder säga: „O säg mig, säg mig hwar jag skall finna dem!" Om ni will lofwa mig att göra såsom jag gjorde, så will jag säga eder det. Twifwelsutan swarar ni: „jag skall försöka." När ni då läser dem, måtte Herren föröka uti eder tron! För att sätta eder tro i liflig öfning, önskar jag påminna eder att Gud, som låtit dem skrifwas för eder skull, skall wara närwarande hos eder, när ni läser dem, för att fordra en tros handling af eder. Och ni har att tro, ej blott att det blodet, som Jesus lät rinna på korset för eder, war tillräckligt att försona eder syndaskuld, utan äfwen att rena eder af all orättfärdighet. Antag att jag frågade eder: tror ni att Christus skall dö ännu engång? så skulle ni swara att ni icke tror något sådant. Hwarföre icke då säga i edert hjerta, af edert hjerta, och med allt edert hjerta, seende på Jesum, stadigt uti tron: —

„Försoning Jesus för mig gjort,
Betalt den skuld, som jag had' bordt,
On min rättfärdighets Gud!"

[„Min dyra syster, wi måste fortfara att tro hwarje ögonblick, för att kunna känna. Jag önskar att ni wore så bekymrad i eder själ om att tro, som ni är om att känna. Då wore jag wiß att Gud snart skulle sända sin andas wittnesbörd i edert hjerta, och göra eder mägtig att säga: —

„Då detta skett, din frälsnings dag
Går opp på samma tid,
Förloßning i ditt blod har jag
Och kärlek, fröjd och frid."

[Härigenom kan ni förstå, om ni söker den wälsignelsen genom tron eller genom gerningarna. Om genom gerningarna, så har ni altid någonting, som först skall göras; det will säga: ni tänker att ni måste blifwa mera allwarlig, ni måste bedja ännu mera; eller kanhända skall Satan hwiska till eder själ: „ni kan icke tro nu, edert hjerta är för hårdt." Om ni lyßnar till någonting sådant, så wisar det att ni söker den på en wäg, hwarest han aldrig kan finnas. Den kommer icke genom gerningarna, på det ingen måtte berömma sig; men om den kommer genom tron, hwarföre icke just nu? Nu är den behagliga tiden hos Gud. Han befaller eder att tro, af allt edert hjerta, att Christus har dött för eder; detta är allt hwad han fordrar. Jag hoppas att ni icke har något att inwända emot att blifwa salig på Guds eget sätt. Ni saknar den wishet, som känner skillnaden emellan Andans witnesbörd och den enkla tron. För bristen af detta himmelska ljus, är ni beswiken af Satan och otron. Andans wittnesbörd är Guds gåfwa, men icke wår handling; men det gifwes åt alla, som tro på Jesum, och det löftet som är gjordt genom honom. Gud fordrar i detta ögonblick en tros-handling af eder, under det han framhåller sina löften och säger: „Jag skall gifwer eder ett nytt hjerta, och en ny anda uti eder, och taga bort utur edert kött det stenhjertat, och gifwa eder ett hjerta af kött." Hes. 36; 26. Här äro nu de twenne kostliga löften, som jag i det föregående haft afseende på. Jag såg uti dem allt hwad mig brast; befrielsen från inneboende synd, och gåfwan af en ny natur; ehuru jag ingen menniska hade till att lära och

underwisa mig. Jag kan med wißhet säga, att ifrån den tiden, som Gud wisade mig hwad som låg innefattadt uti dessa ord, har jag aldrig förlorat dem ur sigte. Jag kunde icke åstunda någonting mera; utan att Gud wille rena mitt hjerta ifrån all synd, och uppfylla mig med sin kärlek. Men detta allt gagnade icke, förrän jag trodde att Christus hade betalt allt för mig. Då kände jag den luttrande elden gå igenom mitt hjerta, och allt inom mig blef fullkomligt helgadt åt Gud."

[Följande bref-utdrag är skrifwet wid samma tid som det föregående: —]

„Jag är i min själ snarare rädd för att ni icke har någon klar åsigt om Christus och hans försoning. Jag tror att tusende uppriktiga själar finnas, som äro storligen bekymrade i detta afseende. Förrän jag såg Doktor Clarkes Commentar öfwer Uppenbarelse Bokens 5; 6, woro mina egna åsigter i detta ämne, jag blyges icke att tillstå det, icke så klara som de nu äro. Emedan hans anmärkningar hafwa wisat så stor wälsignelse på min egen själ, så will jag anföra dem i detta bref. Han säger: „Jesus Christus synes i himlen, som om han nu wore i begrepp att offras. Detta är ganska anmärkningswärdt. Så betydelsefull är denna offer-bemedling i Guds åsyn, att han ännu är föreställd såsom i sjelfwa handlingen att utgjuta sitt blod för menniskornas synder. Detta medförer stor fördel för tron; när en själ kommer till nådastolen, så finner hon derstädes ett offer beredt för henne att frambäras inför Gud. Sålunda finna alla kommande slägter att de hafwa ett fortfarande offer tillreds, och det nyligen utgjutna blodet att frambära." Ingen mer än Gud känner hwilken wälsignad werkan dessa anmärkningar haft på min själ, och hafwa i närwarande stund. Jag beder Herran att gifwa eder himmelsk wishet att förstå hwad de innebära angående Christi försoning. Jag kan försäkra eder att jag aldrig läser dem, utan att de gifwa min själ en hög lyftning, eller, om ni tillåter detta uttryck, sätta ny ägg till min tro. När jag nu kommer till nådastolen, finner jag ett offer beredt, och ett nyß utgjutet blod att

frambära. Detta uppfyller min själ med ny kraft och mod att störta fram i den christeliga kampen. Om ni önskar eder själs wälfärd, och att blifwa en sann Christen, såsom ni säger i edert bref, så will jag råda eder att mycket tänka på denna sak, och läsa Guds ord på edra knän i tron; ty ni är en arfwinge till alla de öfwermåttan stora och kostbara löften, som deruti innehållas."

26. Mitt hjertas tungomål är nu:

„O kärlek, du grundlösa haf!
Min synd är uppswulgen i dig;
Min ondska är sänkt i din graf,
Ingen skuld hwilar mer hos mig.
Jesu blod ropar kraftigt ut
Friskänkt nåd, — ja nåd utan slut."

„Jag fröjdar mig i Herranom, och min själ är glad i minom Gud: ty han hafwer mig utiklädt med saligheternas kläder, och dragit uppå mig rättfärdighetenes kjortel, såsom en brudgume uti sitt prål, och såsom en brud hofwerar uti sin skrud." — Es. 61; 10.

Nov. 3. Under de sista twå eller tre dagarna har jag känt min själ särskildt sysselsatt med Herran, för att hålla herrlighetens sanning klar och att hafwa en närmare wandel med Gud. Sista natten, medan jag låg på min bädd, flöt detta stycket af Guds heliga ord ganska ljuft in i min själ: „Jesus swarade och sade till honom: den som mig älskar, han warder hållande mina ord; och min fader skall älska honom, och wi skola komma till honom, och blifwa boende när honom." Sådant Gudomligt och himmelskt inflytande åtföljde tillämpningen af dessa ord, att jag kände mig mägtig att tro, att den ärofulla sanningen, som deruti innehålles, blifwit uppfyld på mig; och jag fröjdades deruti och gaf Gudi äran. Emedlertid fick jag en sådan bekräftelse på sanningen och werkligheten, som lågo i dessa orden: „wi skola komma till honom, och blifwa boende när honom," som jag aldrig känt tillförene.

April 9, 1833. Jag har tillbraat 3 eller 4 weckor i Tregew

och besökt wännerna i Flushing så mycket jag kunnat. Jag hade nöjet att se flera gjorda lyckliga i Gud, medan jag war hos dem. En eftermiddag, medan jag drack thee i en wän hus, kommo twenne unga quinnor dit i stort själs bekymmer. Innan wi skiljdes behagade Herren sätta dem båda i frihet. O måtte han hålla dem ståndande i tron!

27. I går gick jag till Capellet, men blef så illamående att jag kunde med swårighet återwända. För närwarande känner jag mig beröfwad nästan alla mina kroppsliga krafter; men, tackad ware Gud, min själ är fullkomligt lugn. Christus är allt i allt. Jag behöfwer ingen annan del i himlen eller på jorden. Hans närwaro utgör mitt paradis. Åt mig, som är mindre än den ringaste af helgon, är denna nåd gifwen. Ära ware Gud!

Maj. 7. Genom en mild och nådig Guds ömma barmhertighet, och det talade blodet, som manar för mig i himlens domsalar, har jag blifwit sparad för att se 62 år tilländagå, sedan Herren behagat wälsigna mig med barnaskapets anda, hwarigenom jag kan ropa: Abba, käre Fader! Min Herre, och min Gud!

„O måtte aldrig, aldrig jag
Upphöra prisa denna dag!
Ej swike tron, ej hoppet må
Fly bort, och kärleken förgå!

Om jag skall öfwerlefwa ännu ett år, wet icke jag; men antingen jag längre lefwer eller snart skall dö, låt mig, O min Gud, warda funnen

„Redan färdig och fäjad här,
Fullkomligt helig, ren och skär,
Att för ditt anlet' stå!"

Jag tackar hans heliga namn för den utsigt, som jag nu har; och prisar honom för den brunn han öppnat för fattiga syndare, att twå deras fläckade själar från brott af den swartaste färg.

„Din sida är en öppen dam,
Dit alla fritt må gå,
Och dricka lif, som strömar fram,
Och der sig snöhwit' twå."

Ära ware Gud, försoningen mistar aldrig sin kraft! Huru ofta begrundar jag icke med nöje och njutning Johannis kosteliga förklaring: „Jesu Christi hans sons blod, renar oß af alla synder." Mörksens Furste med all sin magt kan icke stå detta emot!

Junii 25. En wälklädd man besökte mig i dag, och talade till mig öppet och förtroligt. Då jag sade att jag icke kunde påminna mig hans person, swarade han: „Jag är edert eget barn i tron; mitt namn är F. J. fordom från Ponsanooth. Jag påminde mig honom då. Han ingick i Föreningen under den stora religions-rörelsen, för 19 år sedan. Han war då blott ett barn; dock ganska tydligt och klart omwänd till Gud. Han kom snart derefter till London, och, hwilket är ganska anmärkningswärdt af en, som blifwit omwänd så tidigt i sitt lif, berättade han mig nu att han aldrig kastat bort sin Gudsfruktan, ej heller hade hans namn någonsin blifwit utplånadt från claßboken.

Åttonde Capitlet.

Den sista afdelningen i min faders berättelse är den, som slutar föregående Capitel, hwars dato med 15 månader föregick fulländningen af hans jordiska lopp. Få dagar derefter begaf han sig på sitt sista besök till sina älskade wänner i Mousehole och Penzance. Han stannade några weckor i mitt hus. Det war nu allt för uppenbart att hans kroppsliga krafter hade mycket aftagit, och hans styrka blifwit förtärd af de talrika åren. Men så långt som hans återstående krafter tilläto, war han ständigt sysselsatt med att göra godt åt alla classer, med hwilka han stod i förbindelse. Understundom tycktes han så swag, att han hade

blott föga kraft att samtala i något ämne; men så snart en ödmjuk sökande själ instälde sig hos honom, så återkom all hans fordna kraft och liflighet, och han kunde för timmar underhålla ett lifligt samtal om hans kära talämnen, „förlåtelse och helighet och himlen." Det war wid detta tillfälle, som några personer, i ganska aktningswärd ställning, och icke omedelbarligen förbundna med oß, såsom en religiös kropp, wisade stor oro att få samtala med honom. De hade åtskilliga sammanträden, erkände att de erhållit den största wälgerning af hans råd och underwisning, och begärde tillåtelse att få räkna sig sjelfwa bland hans gynnade correspondenter. Som han nu med swårighet kunde skrifwa, så lofwade han icke att brefwärla. Men innan han lemnade granskapet, skref en utaf dem till honom, och begärde enträget att skrifteligen få uppsatt det hufwudsakliga, som han sagt henne under samtalet. Med stort bemödande skref han till henne en kort bref, hwaraf en del här följer: —

„Jag är lycklig att finna att hwad jag sagt eder, wisat en sådan wälsignelse för eder själ; men jag hoppas att ni gifwer Gud hela äran, han som allena är wärdig att prisas. Jag är sorgsen att finna att ni i någon grad förlorat den wälsignade glädjen, utaf hwilken ni kommit i besittning. I stället att twista med Satan, skulle ni haft edert öga stadigt fästadt på Jesum, som altid lefwer och manar godt för eder, likasom ni wore den enda syndare i werlden. Denna är evangelii tro: —

„Den tro, som segra skall,
Och fasta bergen rör,
Som frälsar ifrån fall,
Och själar saliggör."

Om ni någon gång skulle släppa denna tro, så har ni, i det ögonblick, som ni kommer åter till eder sjelf, samma rättighet att ånyo tro, som ni första gången hade, emedan wi hafwe en förswarare när Fadrenom. Understundom är wittnesbördet om fullkomlig kärlek icke så klart, som i början; då måste ni lära att

wandra i tron, sägande med propheten: „jag är säker och fruktar mig intet.“ Es. 12; 12. Ja, hwarje gång jag fruktar, will jag trösta på Herran. Tro och gack framåt; och måtte Herren förläna eder kraft att fasthålla eder förtröstan och fröjdas i edert hopp intill ändan! Jag kan icke utlofwa att brefwexla med eder; men i afseende på eder begäran att bedja för eder, war försäkrad att jag skall göra det af allt mitt hjerta, så länge jag har anda att uttala några böner inför Gud.“

Strax efter Conferencen gjorde han oß ett besök i Redruth; hwarest han sträfwade på sitt wanliga sätt, att göra sig gagnelig, och njöt stort nöje af att se några af sina gamla wänner.— Härifrån reste han för att besöka sina gamla och aktade wänner i Camborne, hwilket blef en wälsignelse för många själar. En local predikant, som hade blifwit mycket uppbygd och wälsignad af hans sällskap och samtal, medan han war der, anmärkte för mig, att, „såsom detta war hans sista besök, så tycktes det, i wißt fall, lägga kronan på hans förra besök ibland dem.“ I att hjelpa uppriktiga sökande själar, arbetade han till det yttersta af sin förmåga. Såsom ett exempel har man anfört, att han arbetade fem timmar efter hwarandra i samtal med en person, som länge lidit under otrons magt; och att slutligen hans fromma och kraftiga bemödanden lyckligen blefwo krönta med förunderlig framgång. Till en agtningswärd ung affairsman, som sorgfälligt wakade öfwer sina göromål, wände sig min fader med en eller annan träffande anmärkning om nödwändigheten att hafwa sina räkenskaper i full ordning och uppgjorda på den dagen, då den ewige domaren skall göra räkning med honom. Detta förde den förståndige unge mannen till allwarliga betraktelser öfwer den stora räkenskapsdagen, och wigten af att wara beredd på honom. En lycklig utgång härutaf syntes snart i hans omwändelse till Gud. Ännu en eller twå af denna agtningswärda familj undfingo synnerlig förmån genom samma redskap.

Medan han war i Camborne, skref han till en af sina högt aktade Correspondenter följande: —

„Min dyra Syster.—

Jag har emottagit edert wänliga och wälkomna bref, och är glad att finna att det går eder så wäl, som det gör. Min dagliga bön är, att ni måtte wara behållen utan straff i hans tillkommelse. Ni wet att han har sagt: „Jag skall aldrig öfwergifwa dig, ej heller skall någon rycka dig utur min hand.“ Jag skall aldrig förgäta det samtal, som jag hade med eder hos min son i Penzance, första gången jag såg eder. Jag såg det allwarligt längtande begär, som ni hade, att blifwa helt och hållet uppswulgen i Gud. Ni sade mig då att ni brast uti att altid wara så; och jag minnes att jag sade till eder, att för att altid wara sådan, måste man altid tro, och säga med språket i en af wåra psalmer: —

„Allt hwad Han har, jag fordra kan,
Om jag blott tror på Jesu namn.“

Förglöm icke, min syster, att hålla eder tro i liflig öfning. Lef ögonblickligen, betunga eder icke sjelf med morgondagens bekymmer; denna är wägen att gå fram. Jag kan icke beskrifwa för eder hwad jag nu lider af swindel i hufwudet; och i sednare tiden har jag lidit mycket i den wägen. Men jag prisar hans heliga namn, det skall icke skaka mitt förtroende till Gud. Gifwande honom äran, tror jag mig kunna säga, —

„Hwila will jag wid denna tro,
Fast mitt hjerta och kött är swagt;“

Jag har intet inkast emot att ni inlåter eder i ritning. Jag tror att det är rätt, för eder att göra det. Jag hoppas att Herren skall leda eder upprätt i alting, och han will det göra, emedan edert öga är enfaldigt. Ett godt werk går fram här i Camborne. — Sedan jag kom hit, har jag sett många gå till fullkomlig frihet, under det jag talat med dem och försökt att utwisa för dem wälsignelsens wäg. Jag har warit här trenne weckor. När jag kom hit, tänkte jag icke att stanna så länge, men mina goda wänner hafwa öfwertalat mig.“

Han återwände hem ganska swag och illamående, och kunde icke mera besöka aflägsna föreningar. I detta hänseende war hans stora werk fullgjordt: och med mycken sanning kan man säga: han har gjort hwad han kunnat. Men han lade icke helt och hållet bort sin penna. Med stor ansträngning för sig sjelf, fortfor han då och då att skrifwa ett bref till någon bekymmersam och älskad Correspondent. Jag har ett framför mig utan dato, hwilket synes wara skrifwet i December månad. Det är ställdt till en af hans yngsta pånyttfödda, för hwars andeliga wälfärd han kände ett djupt bekymmer.

„**Mitt dyra barn i Evangelio!**

Jag har emottagit edert bref af den 30 Nov., och tackar eder tusen gånger derföre. Jag är lycklig finna att ni icke tröttnat att göra godt; utan, enligt edert bref, långt annorlunda. Jag glädes höra eder omtala eder tro på Gud; och att ni nu warit i besittning deraf uti 15 månader. Jag tycker mig ofta se eder på Söndags morgonen komma ned i samtals-rummet, glädjandes: och med himlen strålande i anletet utropa: „jag är lycklig, Herren har förlåtit mina synder." Jag tycker att jag hör min dyra Elisabeth säga:

„Se glädjen af den sälla dag," m. m.

Jag hoppas att ni icke låter en enda dag gå förbi, utan att prisa Gud för hwad han gjort för eder. Jag anser af största wigt att altid bibehålla en förnimmelse af sina synders förlåtelse. Ni har omtalat i edra bref, huru förträffliga ni funnit Herr Wesleys Predikningar och Fru Rogers Minnen. Jag beder eder, mitt dyra barn, försumma icke att ofta läsa dem; ransaka Guds ord och församla deß kostbara löften i edert hjerta. Måtte Herren göra eder och mig till Bibel-Christna! Amen. Jag tackar eder för den underrättelsen ni gifwer om eder syster, min dyra Anna, att hon ännu bewistar claß-möte. Jag brefwäxlade med henne i några år, och har nu åtskilliga af hennes bref i besittning. Jag hoppas att jag skall få glädjen att möta eder båda i himlen. Jag antager att ni hört huru Herren utgjutit sin anda i Mylor

Bridge. Sådan syn på den platsen har jag förut aldrig sett. Många äro förda till Gud, och det gläder mig att underrätta eder, att twenne af min familj äro bland det lyckliga antalet — min dotterdotter och en tjenarinna. Wi hafwa bönemöte hwarje afton; men min swaghet är så stor, att jag sällan kan bewista dem; dock hör jag att tre själar blifwit lyckliggjorda sistledne afton.

„All ära och pris ware Gud allen."

„Jag hoppas att ni ursäktar alla skriffel. Alla bjelkarna i mitt kroppsliga tabernakel tyckas loßnade. Mitt hufwud swindlar, och min syn swiker mig, så att jag icke kan se att formera eller förbättra en penna, såsom jag borde. Mitt minne swiker mig, såsom ni lätt kan finna af min skrifning. Min öma helsning till eder, mitt dyra barn i evangelii tro, och jag hoppas att ni icke förgäter att skrifwa till, och bedja för eder älskande, fast owärdige fader i Christo. Jag kan sannerligen säga, att jag hwarken dag eller natt upphör att bedja för eder. Mitt hjerta synes mer än någonsin förbundet med eder. Farwäl tills wi träffas i himlen."

Febr. 21, 1834. Till en bildad correspondent, som hade kallat hans bref „owärderliga," och som enträget bedit om brefwäxling med honom, så länge han kunde hålla en penna, skref han som följer: —

„Min dyra Miss J.

Jag tackar eder för edert kärleksrika bref och för alla de goda nyheter, som ni sänt mig. Jag är glad att höra Herrans werk i sådan framgång hos eder. Men Herren gör allt godt, som sker, och han måste hafwa hela äran derföre. Ni säger att ni behöfwer en lifligare tro, och beder mig säga huru ni skall få henne. Ni måste taga Gud på orden, min syster. Han säger eder: „Allt är edert." Jag ser hwarest ni förlorat den enkla trons wäg, och fallit i sjelfwishetens stinkande kula. Paulus, efter som jag förstår, hade ingen tanka på en swärmisk glädje, då han sade:

„det lif jag nu lefwer i köttet, det lefwer jag i Guds sons tro, som mig älskat hafwer, och utgifwit sig sjelf för mig." Jesus wardt slagen för edra mißgerningar, och genom hans sår, det är, genom kraften af det blod, som han utgjöt på korset för eder, är ni helbregda worden. Utan blodsutgjutelse finnes ingen förlåtelse. Ni säger att omläsningen af mina bref har uppwärmt edert hjerta med gudomlig kärlek och tacksamhet, och ni säger att eder glädje „har aldrig någon längre tid warit så stor, som när jag hade lyckan äga eder wård." O måtte Herren wälsigna eder med himmelsk wisdom, att förstå den tro, om hwilken Hr Wesley talar i dessa ord:

„Fast storm och wågor nå min själ, —
Och wänner och helsa jag mist;
Fast glädjen flyr och sakna'n qwäl,
Och på hwar' hugswalan är brist;
Så skall min själ dock trösta sig,
Ty ej Guds nåd kan swika mig.

Jag önskar att ni begrundar hela denna psalm, och beder att Herren måtte tydligen uppenbara för eder själ allt, som deruti innehålles; då är jag säker att ni icke skall blifwa förwirrad af lynne eller känslor, utan säga med en af de fromme gamle: „Fastän min brist är ganska stor, dock större är Guds nåde." — Måtte Herren wälsigna eder med stark tro, som öfwerwinner allt! Intet tillstånd i nåden fritager oß från frestelse: Christus sjelf war frestad. När wi blifwa frestade, måste wi göra bruk af de kosteliga löftena. Ni känner swaret till Paulus i frestelsens stund: „låt dig nöja åt mine nåd," 2. Cor. 12; 9. Jag tror icke att Herren låter någon försökelse wederfaras oß, om wi se uppå honom, utan han gifwer oß kraft att fördraga den. O låtom oß hämta nytt mod, och måtte wi segra genom hans blod! Amen."

Febr. 28. Följande bref skref han till ett af sina älskade barn i tron, med hwilket han i flera år hade brefwäxlat: —

„Ni säger att ni är kastad af stormar och utan hugswalelse. Jag tycker mig höra Herran säga till eder: „O du klentrogna, hwarföre twiflar du? Kaster nu icke bort edra tröst, som en stor lön hafwer. Hebr. 10; 35. „Ett förbråkadt rö skall jag icke sönderbryta, och en rykande weka skall jag icke utsläcka.“ — „Frukta dig icke, ty jag är med dig.“ Jag önskar att du lägger håll på dessa löften; de äro köpta för dig med Christi dyrbara blod. Bedröfwa icke Andan, genom att säga: de äro icke för mig. Jo, mitt dyra barn, de äro för dig. Måtte Herren föröka din tro! Jag tror att ni har mera tro, än ni är willig att bekänna. Ni säger att ni stundom är uppmuntrad att hoppas, att äfwen ett så ofruktbart träd, som ni, skall engång blomstra och bära frukt till lambets pris. Nu wille jag fråga: Är detta språk af tron eller af otron? O jag uppfordrar eder att fatta mod, och säga med skalden: —

„Bort min twekan, bort min fruktan!
Jesu, du min frälsning är.“

Denna är wägen att öfwerwinna och besegra alla wåra fiender, och slutligen sjunga seger genom lambets blod. Mina krafter äro nästan förbi, och jag blifwer swagare för hwarje dag. Jag känner huru jag dag för dag förlorar mitt minne, min syn och min hörsel. Jag försäkrar eder att det är med stor swårighet jag kan bilda en bokstaf af Alphabetet. Jag wet icke huru många dagar jag anwändt att skrifwa dessa få rader till eder och min dyra Miss J. Och efter allt detta blyges jag att sända dem till eder. Men ni måste ursäkta skriffel och kortheten af brefwet, och taga det sådant det är, emedan jag icke kan göra det bättre. — Min kärliga helsning till Miss W., och till alla, som fråga efter mig. Jag är glad att höra att Miss H. är lycklig. War god och helsa henne mycket. Jag beder att hon altid måtte wara ståndagtig och obeweklig, altid öfwerflödande i Herrans werk. — Farwäl, tills jag möter eder alla i himlen.“

Här, tror jag, slutade det fromma arbetet af hans flitiga hand: detta war hans sista bref. Hans werksama lif, uttänjdt

till en owanlig tidslängd, war nu tydligen slutadt; för honom återstod blott att draga sig undan, lida och dö. Men innan wi återse honom i hans sista sjukdom och död, anse wi några få anmärkningar öfwer hans offentliga werksamhet i kyrkans tjenst, icke wara öfwerflödiga eller utan wärde.

Han gjorde aldrig några anspråk på det höga embetet att wara prest, i den mening, som detta ord allmänneligen tages. I frånwaron af en ordentlig predikant, kunde han tillfälligtwis bifalla att intaga predikstolen, när han wille fullt och med nytta tilltala skiljda karakterer i en blandad församling. Han kunde ofta inwända för sina wänner, när detta ämne bragtes på tal: „Jag är lärare, men ingen predikare: det är ett werk, hwartill Gud icke har kallat mig." I afseende på denna hans anmärkning, yttrades i ett bref, som ligger framför mig, från en förståndig wän, som länge och förtroget warit bekant med honom, och hade haft mycket gagn af umgänget med honom: „han war en lärare, af första ordningen, i konsten att frälsa själar. I gagnelig werksamhet har kanhända icke Cornwall frambragt hans like; synnerligast i att förhjelpa uppriktiga sökande själar till evangelii frihet.

Det har blifwit anmärkt att Methodismen, har plats för hwarje man: och twifwelsutan är denna en af deß berömwärda egenskaper, att der finnes tjenst och anställning för deß medlemmars olika gåfwor. Wi hafwa resande prester, localprester, förmanare, claß-ledare, böne-ledare, krets-syßlomän och förenings-syßlomän; alla dessa och åtskilliga andra tjenste-innehafware ibland oß, fullgöra en wigtig del af det stora werket: „de helige skola skicklige wara till embetsens werk, genom hwilket Christi lekamen må upbygd wara." Eph. 4; 12. Föremålet för detta minne war icke passande för den första eller andra af dessa syßlor; men andra stodo öppna för honom, för hwilka han war särdeles passande; och härigenom war han egnad att täfla med dem som skola „skina såsom himmelens stjernor i ewighet;" och kyrkan blef i besittning af en bland de mest werksame och nyttige tjenare, som någonsin blifwit anwända i att uppbygga hennes murar eller pryda hennes palatser.

Wi wilja taga en kort och sammanhängande öfwersigt af de förnämsta dragen af hans werksama och nyttiga tjenste-utöfning i Guds kyrka. — Han höll ofta förmaningstal. Denna dörr af nyttig werksamhet stod honom öppen, och hwarigenom han inträdde med stark känsla af pligt emot Gud, och med trängtande begär att blifwa en wälsignelse för själar. Här war han hemmastadd; ofta gafs honom ett märkeligt tillfälle att uttala sina tankar; och han talade som en man af wigt. Han kunde ofta taga till ämne en vers ur wåra psalmer, och derifrån bringa i dagen gömda skatter ur Guds rike. Den werkan, som detta åstadkom, war ofta förwånande. Hans elds-ord tycktes fastna likt sönderdelade tungor på hwarje hjerta. Andan och språket i wåra bästa psalmer war särdeles hans eget; och i hans bruk utaf dem träffade de såsom ett tweäggadt swärd. Med strömande tårar, och med eftertryck, som icke kan beskrifwas, kunde han stundom utropa: Ära ware Gud, att dessa psalmer blifwit författade! Med en tro, som war gudomligt stark, kunde han fatta tag i någon hjelplös sökande efter frälsning, och med ens förhjelpa honom i wattnet, hwilket alleredan blifwit rördt. Hans uppmaningstal woro, såsom jag tror, altid oberedda.

Såsom böne-ledare öfwerträffade han i förstånd i talet, hwilket ej kunde bestridas, i mångfalden af uttryck, i barnsligt förtroende, i nit, i kärlek och medlidande för sina trosbröders själar. Detta war för honom ett fält af stor gagnelighet, och icke få skola i ewighet tacka Gud, att han öppnade sin mun wid böne-möten. Det war ett nådemedel, som han ganska högt wärderade, såsom en gren i det Methodistiska systemet, hwarwid icke nog wigt kunde fästas, af dem som önskade att blifwa goda eller göra godt. Han ansåg att hwarje medlem af föreningen borde bewista dessa nådemedel af pligt-känsla. Waraktig fromhet, tillwärt i nåden och utsträckning af Guds werk i syndares omwändelse, allt syntes honom på det innerligaste wara förbundet med ett ordentligt och samwetsenligt bewistande af böne-möten. Hwilka uppoffringar och bemödanden han kunde göra för att bewista dem, under alla tidpunkter af sin långa pilgrimsfärd, är bekant för många. O att de talrika skaror af böne-ledare, som

kände honom wäl, måtte oupphörligen få del af den gudagtighets Anda, som så synbart lifwade honom!

Såsom förenings syßloman war han äfwen utmärkt. Han war färdig, noggran och saktmodig. Föreningens penninge-angelägenheter fingo icke stå tillbaka, så länge saken war i hans hand. Hwarken war han trög att göra sammanskott eller sjelf bära en ganska dryg del af bördan; men yrkade hos hwar och en att göra sin del; och framförde de bewekelsegrunder, som aldrig fela att werka, hwarest finnes kärlek till Gud och hans sak på jorden: och för honom war Methodismen utan betänkande Guds sak. Den förenade i sig allt hwad som war kärt för honom. Han älskade Methodismens läror, discipline, tjenare och deß hushållning, i alla deß åligganden och förhållanden. Han hade ofta bewittnat disputer, förändringar och söndringar; men sådant rörde honom icke i minsta grad; med hela sitt hjerta, i lif och i död, höll han sig fast wid de läror, discipline, och prediko-embete, som utgjort det redskap, som Gud hade gjort så werksamt i att befria hans själ från synd och elände och helwete, och göra honom till en arfwinge af herrligheten, och ägare af rättfärdighet, frid och fröjd i den heliga Anda." Under quartal-mötena beklagade han wanligen den stora bristen på saktmodig sinnesstämning, som war så synbar hos några. Hans egna andeliga anmärkningar och uppmaningar woro understundom inmängde med en wälsignad smörjelse från höjden. Det war wid ett quartal-möte, hållet i denna stad för 20 år sedan, som wördige W. Martin, efter att hafwa bewittnat den hugnerika werkan af några betraktelser, som han gjorde i afseende på djupheten i de Gudomliga tingen, gaf honom det rådet att göra sig sjelf och de stora ting, om hwilken han talade, mera allmänt kända ibland föreningarna. Den utmärkt fromme och gagnelige tjenaren lefde icke länge nog för att se huru fullkomligt min Fader, från den tiden, handlade i öfwerensstämmelse med hans fromma uppmaning.

Såsom Capell-syßloman gjorde han sig äfwen nyttig i befrämjandet af Christi kyrkas fördel. Syßlomännen äro en claß, som icke så mycket framstår i wår hushålls-förwaltning som andra; men de bekläda en syßla af oändlig wigt för hela samfundets be-

stånd och utsträckning, såsom lagligen befullmägtigade målsmän för prediko embetets renhet, församlingens skydds-förmåner och föreningens egendom. De hafwa ofta mycket beswär och stor penninge answarighet, för belöningen hwaraf de endast kunna blicka upp till de rättfärdigas uppståndelse, och till det medwetande, som de bära inom sina egna bröst, att personligen hafwa gifwit sin gärd till sin nästas lycksalighet, och till uppehållandet af Christi sak och hans prediko-embete på jorden. Utaf hans egen berättelse hafwa wi sett hwilken del min Fader tog i detta goda werk. Såsom tillägg till de wanliga wälgörenhets dragen, hade han äran och lyckan att hafwa den särskilda tillsynen wid byggandet af det första Capellet inom den förening och församling, hwars fostrande fader han war i så många år.

Såsom claß-ledare war han billigtwis hållen i största anseende. Det war en tjenst, aldeles i hans smak, och för fullgörandet af deß pligter hade han egenskaper af ingen wanlig beskaffenhet. — Han är ett bewis på den wishet, som uppenbarades af Methodismens grundläggare i att anwända en sådan claß af menniskor till att samla tillhopa och uppbygga Guds kyrka. Få män, huru stora kunskaper de än måtte äga i theologie och gudomliga ting, kunde öfwerträffa eller till och med likna honom härutinnan. Inom kretsen af ett claß-möte war han en wis byggmästare; och huru ifrigt sökande själar blifwit af honom uppbyggde är wäl kändt af tusende. På många andra ställen, när det blifwit bekant att han skulle möta classen, och rummet så medgaf, kunde skaror komma från andra classer, för att lyßna till hans djupa förfarenhets underwisningar, och uppfånga elden af hans anda. Hans besök till en förening war ofta betraktadt såsom en slags tidräkning; ty folkets wäntan, och elden i hans själ, när „de kommo tillhopa,“ „endrägtige,“ förenade sig ofta att frambringa mer än wanlig inflytelse från höjden. Han war aldrig sträng i claßmöten, utan han kunde förena stor uppriktighet med brinnande, smältande medlidande; så att, ehuru nära han gick männen in på lifwet, han sällan gaf någon förargelse. Under tidigare delen af mitt christliga lif, ihågkommer jag en anmärkning, som han gjorde till mig, i afseende på en medlem af classen,

hwars otillfredsställande uppförande och lefnad hade gifwit honom mycken sorg: „jag kan tala till honom utan mycken swårighet, när jag kommer till honom med min egen själ, smältande under inflytelsen af himmelsk kärlek."

Han ansåg claß-mötet såsom en andelig föda, till hwilken hwar och en själ, som hade begär att fly den tillkommande wreden och blifwa frälst ifrån synden, med ens kunde blifwa förd; emedan han kände af talrika exempel, att inom området af detta otroligt wigtiga nådemedel, heliga begär och föresatser, bättre än annorstädes, fostrades, bibehöllos och stärktes. Claßmötet begagnades af honom såsom en stort werktyg att befrämja utförandet af religiösa grundsatser; och det goda, som han werkade på detta sätt, är öfwer all beräkning. Här kan jag tala med säkerhet, ty jag talar af erfarenhet. Det öma twång och den dragande kärlek, hwilka han nyttjade för att få mig till claß-mötet, inneburo en nödwändighet. Jag kunde icke komma ifrån honom. Det är kanhända rätt att förklara, att jag wid den tiden icke war hwad man kallar omoralisk i mitt uppförande; men jag war lika omedweten af andans dragande inflytelse på min själ, som jag warit i många år förut. Dock sådan war werkan derutaf att jag blef förd inom den wigda kretsen af de heligas församling, att jag, inom loppet af 24 timmar, hade helt och hållet bestämt att eftersträfwa hjertats religion. Jag anför detta förhållande i mina egna öden, för att framlägga wigten för föräldrar och claßledare, och alla medlemmarne af Guds kyrka, att begagna deras yttersta personliga inflytande, för att bringa hwarje hoppfullt föremål inom kretsen af andans helgande inflytelse och den christeliga föreningens stadgar. Af detta sätt att öka antalet af wåra classer, härrörer ingen fara att nedsätta fordringarna af inre och yttre fromhet, så länge ledarne fullgöra sin pligt mot alla, som ställa sig under deras wård; och jag beder allwarligen att detta drag i min faders karakter måtte tala till mångas deras hjertan och samweten, som komma att läsa denna lilla bok.

Sjukbesök war en annan del af hans nyttiga werksamhet, hwartill Gud behagat storligen begåfwa honom. Till sanningen häraf hafwa föregående blad burit herrliga wittnesbörd. Han

nalkades sjukbädden med sådan tydlig uppfattning af nådens förbund, ett sådant starkt widhängande wid kraften af försoningens blod, en sådan förtröstan på Gud och ett sådant medlidande för de bedröfwade själarna, att de nästan i ögonblicket kände att de kommit i närwaron af en tröstens son och en hjelpare till deras glädje. Efter få minuters samtal och bön war hela framställningen af sjukrummet ofta förändrad; och war i sjelfwa werket fördt ifrån mörker till ljus. Många, som åtföljt honom wid dessa tillfällen, hafwa sett, beundrat och ärat. Jag har framför mig ett bref, just nu ankommit från Hr. T., en local-prest i Saltash, en högt aktad wän till min fader, och med hwilken han i många år underhöll en förtrolig och uppbygglig brefwäxling. Hr. T. anförer flera ganska träffande drag af hans förmåga: ibland andra, omwändelsen af twå personer, hwilka han besökt i ett tillstånd af djup bedröfwelse. Såsom brefwet är ganska uppbyggligt, och tjenar både till upplysning af hans karakter och till bekräftelse af hans egna berättelser; och är ett wittnesbörd af en närwarande åskådare, tror jag icke det skola blifwa oangenämt att deraf lemna ett widlyftigare utdrag: —

„En dag, under det wår dyre wän war hos oß, säger Hr. T., togo wi honom med oß uppföre floden till Beer-Alstons grufwor. Der finnes en ganska lång rad af hus, upptagna af grufarbetarne och deras hushåll; och medan wi woro 7 eller 8 i sällskapet, så fästade detta folkets uppmärksamhet, så att flera af dem kommo ut i sina dörrar. Detta gaf wår dyre wän full sysselsättning, ty han gick förbi ganska få, utan att tala med dem om deras själar. Slutligen anlände wi till en persons dörr, som kände något till mig, och nödgade oß att träda in. Eder dyre fader, som altid hade en sak i sigte, började strart att wända sig sjelf till en ung flicka, dotter af quinnan i huset; och han talade så ömt och förtroligt om det, som hörde till själen, att hennes bröst snart begynte häfwas af owanlig rörelse, och hennes ansigte utwisade tecken till en själ, som kommit i werksamhet; men modren bad henne gå efter litet frukt för oß, och hon lemnade oß. Hans uppmärksamhet leddes nu på modren, som han fann en-

gång hafwa älskat Gud, men nu hafwa förlorat bewiset af gudomligt wälbehag. Han bad henne sitta ner hos honom, för att samtala i detta ärende; och detta ledde till godt ändamål. Jag gaf de närwarande wännerna tecken att lyfta upp sina hjertan i en tyst bön till Gud; och strart uppenbarade sig en sådan wälsignad inflytelse på stället, att jag twingades att med hög röst prisa Gud. Snart blef quinnan så skakad, att eder fader sade: „låtom oß bedja,“ och inom kort tid fann Quinnan frid i trone.

„Dock har jag ännu en mera slående händelse. Wi hörde omtalas på detta ställe att en smed war sjuk, och wi woro angelägne att besöka honom. Ehuru wi hade ondt om tillfälle, efterfrågade wi dock den arme mannnen på wår återwäg till båten; och funno honom utsträckt på ett slags läger i en liten koja, i sista skiftet af lungsot Hans hustru hade gått ut, han war lemnad helt allena och tycktes förwånad att se så många fräummande inträda i hans ringa hydda. Men eder dyre fader upptog snart hela hans uppmärksamhet. Gående upp till sidan af sängen sade han: „wäl, min wän, wi hafwa kommit att se huru ni mår.“ Jag är ganska swag, Herre, sade den fattige mannen. Huru länge har du warit sjuk? Jag har legat så i 10 weckor. Emedlertid hafwa wi kommit hit, synnerligast att efterfråga eder själs tillstånd. Ganska illa, Herre. Hwad kan då wara orsaken? Min Herre, jag är en så stor syndare! Är ni en stor syndare? Ja, min Herre. Nå wäl, för hwem dog Jesus Christus? För syndare; men jag är — Sluta der, och swara till mina frågor. Du säger att Jesus Christus dog för att frälsa syndare; dog han då icke för att frälsa dig? Jo, Herre. Nå wäl, efter han dog, för att frälsa dig, skulle du icke prisa honom? Jo, Herre; men, — stanna min wän, och beswara min fråga. Du medgifwer att Christus dött för dig; då, frågar jag, skall du icke prisa honom? Jo, Herre. Kom då, min broder, upphöj din röst och prisa honom. Ära ware Gud, ära ware Gud! Kom, min dyre broder, och förena dig med mig att prisa Herran. Den arme, skuldbelastade syndaren tycktes förwånad wid denna uppfordran; men efter förnyade uppmaningar samtyckte han slutligen

att försöka öppna sina läppar till att prisa Gud. Wår dyre wän uppmuntrade honom. Och ehuru i början hans ord icke tycktes komma från någon liflig känsla af tacksamhet, utan snarare från ett begär att lyda sin gode och wördnadswärde underwisare; så blef han dock härigenom omärkligen förd ifrån sig sjelf till att se uppå sin korsfäste återlösare, hwarefter kraft hastigt steg ned i själen på ett sådant sätt, att han utropade med hela en kraftig mans styrka: ära, ära, ära, prisa Herran! tills han blef utmattad, och föll tillbaka på hufwudkudden, då jag för ett ögonblick fruktade för följden af denna utomordentliga ansträngning. Men jag blef strart lugnad, då han å nyo reste sig upp från bädden, och ropade såsom han gjort förut, då eder dyre Fader uppmanade mig att bedja. Jag bad, såsom ni lätt finner, med icke wanliga känslor. Wår wän och smeden höllo på att ropa högt af hjertats fröjd, och det öfriga af sällskapet woro på sina knän, prisande Gud. Under tiden återwände hustrun, och flera andra personer kommo in, ditlockade af bullret. Detta allt tillsammans framtedde ett så utomordentligt skådespel, att jag aldrig tillförene sett något dylikt.

„Jag tog honom en annan dag med mig, för att se till en sängliggande sjuk quinna, som skyndade mot grafwen. Han samtalade med henne, och tillfredsstäld med den känsla hon hade om sitt synda-tillstånd, och med uppriktigheten af hennes ånger, wisade han för henne Christum såsom en närwarande frälsare; och snart tog frälsaren en lycklig besittning af hennes hjerta. Om en stund, då ingen af oß talade, utbröt hon hastigt i helig hänryckning, och fortfor att högt uttala Guds pris, tills hon, lik den arme smeden, föll utmattad tillbaka på sin säng; och likt honom återhämtade hon sig hastigt, och wi lemnade henne, fröjdandes i sin frälsares armar. Jag wakade kring henne till hennes död, då hon ljuft insomnade i Christo."

Ett annat framstående drag finnes i den werksama och nyttiga delen af min faders karakter; uti hans predikande af Christum ur hus i hus. Här låg hans styrka; och häruti behagade Gud att göra honom till en wälsignelse, som war utmärkt, af stor ut-

sträckning och oförgätlig. Hans högaktningswärde och insigtsfulle wän Herr John Boase i Penzance, anmärker i ett bref, som ligger framför mig: — „Jag antager att hans stora område af nyttig werksamhet låg hos enskilda familjer, i hans religions besök från det ena huset till det andra. Här, under hans samtal med familjens medlemmar, kunde han djupt ransaka hjertan, både de allwarligas och de tanklösas; åberopande med stor kraft sådana stycken af Guds heliga ord, som woro lämplige på deras omständigheter, och ofta med stor framgång; såsom en följd hwaraf jag icke twekar, att många „skola komma up, och prisa honom salig." Det är icke lätt att gifwa dem, som icke kände honom, någon fullkomlig föreställning om hans sätt att samtala i andeliga ting. Det war så enkelt, så ömt, så uppbyggligt, så uppriktigt och så bewekande, att det sällan förfelade att ådraga sig uppmärksamhet, och röra de bästa känslorna i hjertat. Hans tårar, hans uttrycksfullhet, hans wädjande till samwetet, hans fulla och synbara förtroende till werkligheten och wärdet af de ting, han beskref, och hans fromma längtan efter gudomlig wälsignelse till det han talade; allt förenade sig att frambringa sådana intryck, och det war icke lätt för någon att utplåna dem, ehuru föga kärlek han hade för religionen. När han engång hade wunnit en persons öra, och, som det tycktes, uttömt hela sitt artilleri för ringa eller intet ändamål, så kunde han ofta, på det mest slående sätt, åberopa för honom den sista domen, då han skulle möta honom, för att göra redo huru han begagnat detta samtal. Härom äro några händelser redan berättade; men ett ganska märkwärdigt exempel på hans framgång i denna wäg ligger framför mig i hans egenhändiga teckning, hwilken lämpligtwis må här insättas. Skrifwelsen är utan dato, men synes hafwa tillkommit omkring år 1820. Min fader anmärker: —

„En gång, när jag war i Camborne, begärde W. J. att jag skulle gå till hans hus, för att hafwa ett samtal med hans hustru angående hennes själs frälsning. När jag hade slutat hwad jag hade att säga henne, wißte jag icke huru jag kunde aflägsna mig, utan att tala ett ord till den mannen, som inne-

hade den andra ändan af huset. Jag fann i honom en man, som war helt och hållet obekymrad om själen. Efter att hafwa talat med honom omkring en timma om rättfärdighet, kyskhet och den tillkommande domen, utan att förstå att det gjorde något intryck på hans hårda, obotfärdiga hjerta, sade jag farwäl, och lemnade honom; men just som jag stängde dörren, slogs jag ganska häftigt af den tankan att jag borde återwända, för att gifwa honom en annan warning. Derföre wände jag om och sade till honom: „om ni icke bringar i utöfning hwad jag talat till eder, så skall jag framträda på domsens stora dag och fördöma eder.“ Jag sade icke mera, utan lemnade honom åt hans egna betraktelser. Följande morgonen hörde jag att William Mean blifwit bekymrad om sin själ. Jag besökte honom och fann så wara förhållandet. Allt det ni sade mig, berättade han, gjorde intet intryck på min själ, förrän ni återwände och yttrade de sista orden. Då träffades jag hastigt af den tankan att Gud sänt eder till att warna mig att undfly den tillkommande wreden. Nu war han djupt förödmjukad inför Gud för sina synders skull, och willig att offra allt, för att erhålla delagtighet i Frälsarens blod. Jag försökte wisa honom den wälwiljoghet, som fanns hos Jesum, att med ens upptaga honom; och han blef snart mägtig att fröjdas i en synd-förlåtande Gud. Han war en grufarbetare; och efter att i tre års tid hafwa bibehållit en stadgad bekännelse, kallades han i ett ögonblick till ewigheten, blifwande hastigt uppswäljd i jordens inelfwor, medan han arbetade i grufwan. Efter tre dagar återfanns hans kropp, och en likpredikan hölls öfwer honom af wördige J. Ackerman. Huru underbara äro icke försynens wägar!“

Han sökte själars frälsning uttryckligen både i tid och i otid. Hwarest han påträffade en syndare här i nådens rike, så tycktes honom deß öde aldrig hopplöst; med förtröstan till Gud fattade han tag i den rykande branden, för att rycka honom ut af elden. Detta war ofta på ett slående sätt uppenbart, då han tadlade synden. Ständig framgång i försöken på denna wäg kunde icke wäntas; dock woro ofta hans fromma förebråelser icke fåfänga, äfwen då de framfördes under de minst gynnande om-

ständigheter. Ett eller twå exempel må här intaga plats. Under det han en dag på Greens strandbrygga, wäntade på färjbåten wid Falmouth, hörde han en matros, som äfwenledes stod der, nyttja wanhelgande tal. Min fader förebrådde honom; och på sitt eget allwarliga och uttryckliga sätt talade han en stund till honom om syndens förskräckliga följder, och nödwändigheten att så skicka sig, att man kan gå sin Gud emot. Hwilken werkan detta hade på matrosens sinne är obekant, men en agtningswärd quinna, som stod på afstånd och såg min fader tala till honom med stort allwar, föranleddes af nyfikenhet att gå närmare, för att höra hwad som sades. Det war ett ord i sinom tid för henne; ty den gudomliga sanningens pil genomträngde hennes hjerta; och efter loppet af en wiß tid, hade min fader den lyckan af detta tillfälliga hörandet, att det wisade sig såsom ett medel till hennes omwändelse och frälsning.

Då han en dag återwände från ett besök hos en grann-förening, erbjöds han att taga plats på en wanlig forwagn. Köraren wisade sig snart såsom en oomwänd menniska; och emedan de hade flera mil att åka tillsammans, anwände min fader tiden på sitt wanliga wis, med att tala om hans själ, och yrka på honom att med ens gifwa sitt hjerta åt Gud. Efter långt samtal om oförgängliga ting, gjordes någon remna på syndens förskansning, och min fader erhöll hans löfte att han den aftonen icke skulle gå till sängs utan bön; en fördel, hwilken han wäl wißte skola tjena till god nytta. Då mannen kommit hem om aftonen kunde han icke förgäta samtalet, och det löfte han gifwit, och wågade derföre icke att luta sitt hufwud till kudden, utan att hafwa böjt sina knän för Gud i bönen. Han bad icke förgäfwes. Gud hörde hans rop, och gaf honom bättring till lifs, och gjorde honom snart lycklig i klar förnimmelse af förlåtande kärlek. Han blef ett wärmande och lysande ljus, och har länge warit en högt agtad och gagnelig ledare af twå classer.

Men en händelse, ännu mera egen och märkwärdig, återstår att berättas. Den angår en drinkare, som blef uppwäckt till känsla af synd, genom en träffande och klingande förebråelse, som riktades till honom, medan han war i drucket tillstånd. Per-

sonen är nu en ganska ståndagtig, werksam och gagnelig ledare i kretsen. Händelsen bragtes först till min kunskap wid en kärleksmåltid för 12 månader sedan, och war obekant för min fader, tills jag omtalade den. Jag will återgifwa berättelsen på J. D.'s eget språk, såsom han berättade den för mig. Jag war en arbetsam man; och genom utomordentlig ansträngning, medelst malm-wägning i en grufwa, erhöll jag en betydlig penningesumma. Men lika så fort, som jag förtjenat dem, förslöste jag dem ock på starka drycker. Jag brukade ofta wara från mitt hem flera dagar och nätter efter hwarandra i fortfarande dryckenskap. Wid ett tillfälle, då jag warit borta tre dagar och nätter på dryckeslag i Falmouth, kom min hustru en Söndags morgon, för att söka efter mig och hämta mig hem. Under det jag återwände med henne och en annan person, och i rusigt tillstånd gick igenom Ponsanooth, kommo några personer ut ifrån ett möte; ibland hwilka war eder fader (hwars namn jag lärde känna några år efteråt). Då han fick se mitt tillstånd, kom han fram till mig, och läggande sin hand på min skuldra, sade han: „Unge man, wet du hwarthän du går?" Så godt som jag war mägtig att swara honom, sade jag att jag försökte, så paß jag kunde, att gå hem till mitt. Denna war icke min mening, sade han: „wet du icke att du nu går på wägen till helvetet, och om du icke stannar, skall du snart wara der?" Sådan war werkan af hans förebråelse uppå min själ, att jag inom twå minuter, sedan han lemnat mig, war helt och hållet fri från all werkan af rusdryckerna, och lika nykter, som jag någonsin warit; och innan jag hade gått en mil blef min själ så fylld och belastad med känslan af min skuld och synd, att jag måste söka efter läglighet att gå afsides till en enslig fläck på marken, och der falla neder på mina knän och ropa till Gud om nåd. Ej heller kunde jag lemna platsen på några timmar. Jag kom hem om aftonen med min börda, och efter en swår kamp, som räckte några månader, fann jag frid med Gud."

Till dessa drag af hans offentliga och gagnande karakter kan läggas ett annat, hwaruti han war utmärkt och kraftig, nemligen hans hemliga böner och strider för andra. Den brinnande

åstundan och tros styrka, som han i sin enslighet lade inför Gud i sina heliga bemedlings-rop och brottningar, woro ganska stora och werkligen karakteristika bland hans öfriga bemödanden att göra godt. Han trodde fast att Gud hörde och beswarade „trons bön" till förmån för andra, och han framgick att med hela sin själ handla i öfwerensstämmelse med denna öfwertygelse om sanningen. De föregående bladen bära tillräckliga wittnesbörd härom. I sina barns omwändelse, så berättar han oß, tog han fasta på löftet, och drog sig undan, för att tillkännagifwa sina önskningar och sin förtröstan för alla hjertans ransakare. Här i gudomlighetens närwaro „kämpade han ofta med Gud och med menniskor" och „fick ofta öfwerhanden.

Emedan han mycket arbetade och hade sin fröjd i pligten att bedja för andra, och emedan „en rättfärdig mans bön förmår mycket, der hon allwar är", så är det icke osannolikt, att till slut skall uppenbaras, att flera stå i skuld för hans wälwilliga bemedling till deras förmån, än de sjelfwa hafwa medwetande utaf. För mer än 20 år sedan, kort innan Herren utgjöt sin anda så utomordentligt öfwer folket, och skaror blefwo omwända från sina wägars willor, kommer jag ihåg att jag hörde honom tala om den kamp han utstod i ensligheten, under det han bad till Gud för syndare. Tyngden af deras förskräckliga tillstånd, anmärkte han, ligger så hårdt uppå min själ, att äfwen min kropp synes krossad under bördan, och jag knappast kan stå upprätt."

Någonting märkwärdigt omtalade han ofta; nemligen den andeliga förening, och förtrogna umgänge, som han höll med dem, för hwilka han mycket bad, så widt de woro personer af lifagtig andelighet. Såsom han, genom denna egna slags förening eller andeliga umgänge med sina förtroligaste wänner, ehuru frånwarande, tycktes understundom få kunskap om deras tillstånd, ware sig sorgligt eller glädjefullt, så ersatte detta för honom till stor del den tomhet, som deras personliga frånwaro förorsakade. Då jag landsteg i Falmouth, efter en frånwaro från England af 10 år och 10 månader, och jag kände hans starka känslor och den kamp han hade utstått, då han uppoffrade mig, så sände jag ett bud före mig, för att bereda hans sinne på

wårt första sammanträffande, så att icke mitt hastiga och owäntade framträdande måtte förorsaka någonting sorgligt. Men till min icke ringa förwåning emottog han mig med så mycket lugn och själs beherrskning, som om jag hade återwändt från närliggande krets efter en frånwaro af endast en månad. Stående framför mig, nedböjd under tyngden af mer än 80 år, och lik en annan patriark, stödd på sin staf, och omgifwen af sin familj, war en af hans första anmärkningar, då han wände sig till de andra, som woro närwarande, och talade synbarligen utan minsta själs förwirring: — Allt sedan han lemnade mig, har min ande dagligen warit lika förtrogen med hans inför nådastolen, som om han altid warit i samma rum med mig."

Följande utdrag af hans bref till mig, wid emottagandet af underrättelsen om min lyckliga ankomst till min bestämmelse, skall blifwa ett uppbyggligt tillägg till dessa anmärkningar. Jag bör anteckna att under den långa tiderymd af 13 Månader ifrån den tid wi afseglade, hade många rykten spridt sig om skeppets förolyckande. Min fader skrifwer: —„Med mycket nöje och tillfredsställelse, min dyre son, genomläste wi ditt bref, gång efter annan, med tio tusende tacksägelser till himmelens Gud, som bewarat dig och din älskada maka från alla de stormar och rasande wågor, för hwilka I warit utsatte.

„All ära och pris ske Jesum allena."

Han är säkerligen lika så wäl hafwets som landets Gud. Ja, prisadt ware hans namn,

„Han färdas uppå stormens hand,
Och lugnar hafwets swall."

Jag känner mycket för eder båda. En dag i min kammare, då jag utgjöt min själ för himlens Gud, att han wille bewara och föra eder trygga i land, swarade han mig och sade: „de äro alleredan i säkerhet der." Jag kände hans röst och trodde; jag trodde lika mycket hwad Gud sagt mig, som om jag sett eder landstiga. Jag underrättade din syster derom, och lade märke wid dagen. Det war den 30 April 1820, och i din daganteckning

ser jag att I landstegen den 25. Mitt dyra barn, jag skrifwer detta till dig, för att stärka dina armar, och låta dig se, hwad trons bön förmår. Wi måste föra alting fram till Herran, och sprida det framför houom. Ja, säg honom alting, öppna hela din själ för honom, allt ditt hopp, all din fruktan, alla dina pröfningar, alla dina bekymmer. Han will att wi skola anropa honom om dessa ting, och ingen ting har större kraft att föröka wår tro än detta. Emedlertid äro wi befalde att icke blott säga honom wåra bekymmer m. m., utan att kasta dem alla uppå honom. Nu böra wi anse det för en stor förmån att äga tillåtelse att kasta en del af wåra bekymmer uppå honom; men huru förwånande är icke tankan på hans nedlåtenhet emot sina barn! deruti att han lofwat dem att kasta alla sina bekymmer uppå honom; ja uppå den store, ewige Jehovah: ty „wi hafwe en fast stad, murar och wärn äro helsa." Es. 26; 1. Den natten jag emottog ditt bref, fick jag ett annat swar i bönen för dig. Jag anropade Herran att styrka dig, att du måtte blifwa skicklig att möta alla de swårigheter, som du har att genomgå; och han nedlät sig ännu engång nåderikt att beswara min bön för dig.— Han talade, och talade med kraft; hwarje nerf i min kropp kände deß werkan. De orden, som lades på min själ med så mycken styrka woro dessa: „jag skall wara med dem, „mitt ansikte warder gåendes dermed." 2. Mos. 33; 14. Jag blef betagen och tillfredsstäld, och nödgades utropa: „detta är nog, Herre, detta är nog!"

En annan del af gagneligt och wälwilligt bemödande, hwaruti föremålet för detta minne arbetade med owanlig trägenhet, war hans fromma brefwäxling. Antingen han härutinnan war mer eller mindre nyttig, än i någon annan del af sin werksamhet, twiflar jag icke att många, som personligen kände honom, skola anse denna såsom det utomordentligaste draget i hans karakter, när de få weta att wid 65 års ålder hans yttersta försök med pennan war att underskrifwa sitt namn. Intill denna tidepunkt har jag icke kunnat upptäcka att han på papper nedsatte en enda tanka; och, efter hwad han berättade mig under sin sista sjukdom, ansåg han då sig sjelf helt och hållet okunnig i skrifkonsten. Men

han hade af naturen en werksam själ, och war utrustad med mycken tålig beslutsamhet i att fullfölja den sak, som han tog i hand; och de omständigheter, i hwilka han nu blifwit ställd af försynen, gjorde skrifkonsten till en önskanswärd besittning. Jag war skiljd från honom genom ett afstånd af 50 mil; wårt ljufliga umgänge war upplöst och han längtade efter förmågan att skrifteligen kunna meddela mig sina tankar och känslor. Han tog ett ark papper och satte sig ned för första gången till att tala genom ett sådant medel: och ehuru försöket blef swagt, twekar jag icke att han lyckades bättre än han förmodat. Det blef för honom ett wärderikt ändamål, och ett tillfälle till behaglighet för Gud. När han härefter blef en fader för många andeliga barn i skiljda delar af landet, föranleddes han att skrifteligen förmana, råda och trösta dem. På detta sätt fick han inom loppet af få år en cirkel af correspondenter, talrikare än de fleste menniskors; och om han aldrig uppnådde mönstret af en fullkomlig skrifware, så lärde han att meddela sina tankar med lätthet, och jemnförelsewis med mycken tydlighet, till en del af werldsklotet, med en hand temligen prydlig för en äldre person. Han nedskref på papper ämne nog att fylla många böcker; lefde länge nog för att se sina bref agtade och efterlängtade af den ringa arbetaren och den lärde statsmannen, den olärda tjenstepigan och den bildada damen; och hwad som war honom kärare än allt detta; han ägde den stora lyckan att weta att hans bref gjorde nytta för själar, som blifwit återlösta med Jesu blod. Utom dessa widt åtskiljda bemödanden af hans fromma, wälwilliga och brinnande själ, skulle denna bok icke hafwa uppstått; hwilken, om hon blifwer ett medel att glädja hans talrika wänner, och göra godt emot andra, så widt man billigtwis kan hoppas, skall i förening med hwad han werkat under lifstiden, fullkomligen rättwisa hans owanliga bemödande, och blifwa för werlden af mera werklig winst än månget pruntande företag, som lofwat långt mera wid begynnelsen.

Nionde Capitlet.

Wid inträdet af år 1834 uttryckte min dyre och ärade fader en aning som intagit hans själ, att han nu började det år, som skulle sluta hans jordiska pilgrimsfärd. Han berättade att han engång, när han war borta från sitt hem, och midt under uppenbarelsen af Guds magt bland kyrkoföreningarne, blifwit sjuk; och då han icke wißte huru det skulle gå honom, blickat upp till honom, som gifwer lif och anda och all ting, så talade en röst till honom och sade: „jag skall lägga 15 år till din lefnadstid." Denna tidpunkt hade nu utlupit, och samma wäldiga röst tycktes nu säga: „i detta år skall du dö."

Den sjukdom, genom hwilken det behagade Gud att förflytta honom till sin himmelska belöning började wid begynnelsen af Augusti. Den war plågsam och långwarig; och för somliga syntes det snarare förunderligt, att han som så länge och så utmärkt wandrat med Gud, och som på ett så utomordentligt sätt gått omkring, görandes wäl, skulle wid slutet af sitt lif, blifwa kallad att genomgå bedröfwelsens ugn, gjord till och med hetare, än han wanligtwis plägar upphettas. Många hade drömt att han skulle ingå i sin Herras glädje genom någon slags himmelsfärd. När de derföre hörde omtalas hans bittra lidande i många, många weckor, blef deras tro på den gudomliga godheten nästan wacklande. Men hwarest hafwa wi inhämtat den läran, att de heliga skola fritagas från lidanden, eller Guds godhet anklagas? Hade detta lifwet blifwit helgonens slutliga belöning, och icke skådebanan för deras pröfning och försökelse, så skulle möjligen någon grund finnas att twifla på Guds kärlek. Men seende att deras wistande här blott är ett ögonblick, att de äro på wägen till en annan och bättre werld, att de skola wedergällas efter deras gerningar, att deras „tro skall pröfwas med eld, till lof, pris och ära, när Christus Jesus blifwer uppenbar;".

måste nu smärtan, jemte nåd att henne fördraga, blifwa blandad med himlens kostbaraste gåfwor. Deraf har wår barmhertighets Gud så utlagt wägen till herrligheten, att han leder sitt folk, att genom mycken bedröfwelse ingå i Guds rike. För att göra de himmelska tingen mera efterlängtade, lycksaliga, lugna, ljufliga och herrliga, äro tillagda smärta, möda och smälek. Så war det med Jesus, wår salighets höfding, och så war det med denna „hop af wittnen," som „genom tron fått wittnesbörd." Wi weta hwem som sagt: „dem jag älskar, dem agar jag och näpser;" och widare: „hwar och en gren, som bär frukt, den rensar han, att han mer frukt bära skall."

Aug. 13. I går besökte jag min fader i hans stora plågor. Han har nu warit sjuk 14 dagar. Hans sjukdom är inflammation uti inre delar; wanlig hos gammalt folk. Ack! „wårt lif, då det bäst warit hafwer, så hafwer det möda och arbete warit." Ps. 90; 10. Jag har aldrig så blifwit träffad af den sanningen, som innehålles i dessa ord. Plågan är stundom olidelig. Det war en ganska sorglig syn. Detta är ett tillfälle, som ljudeligt talar om tro på Gud, både hos honom och hos dem, som af deltagande lida med honom. Så snart jag inträdde i rummet, wände han sig till mig, och sade med mycken rörelse: „min nuwarande erfarenhet innehålles i denna psalm-vers: —

„Han i mitt hjerta tagit bo,
Ej werlden störa kan min ro;
Jag hwilar hos min frälserman,
Ej Satan, död oß skilja kan."

Efteråt berättade han mig, att i början af sjukdomen hade fienden fått tillstädjelse att slå honom sår. Ytterlig smärta hade beröfwat honom hans fröjd, och han fick då en stark ingifwelse, att den icke skulle återkomma till honom, så länge han dwaldes i den dödliga hyddan. Och det syntes honom i sanning dystert att genomgå dödsskuggans dal, utan någon stråle af himmelsk fröjd. Men under det han sträfwade att blicka upp efter hjelp och att bida med sin själ uppå Gud, midt uti frestelsens tjocka töcken, gåfwo honom dessa psalmistens ord en hugnelig weder-

queckelse: „hwad bedröfwar du dig, min själ, och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skall ännu tacka honom, att han hjelper mig med sitt ansigte.“ Ps. 42; 6. Från denna stund war han mägtig att hålla fienden på större afstånd. En tid derefter fick han en wälsignad tillökning af tröst, genom en kraftig tillämpning af dessa prophetens ord: „Månd ock en quinna kunna förgäta sitt barn, så att hon icke förbarmar sig öfwer sin lifs son? och om hon än förgåten, så will jag dock icke förgäta dig. Si, uppå händerna hafwer jag upptecknat dig.“ Es. 49; 15, 16.

I sina wärsta ögonblick, anmärkte han, hade han icke känt den ringaste twekan om sin slutliga salighet; men han tycktes knapt wara i stånd att utfinna ett språk, som war nog kraftigt att uttrycka den känsla han ägde om sin egen owärdighet och otro. Hela hans hopp hwilade uteslutande på försoningen, till hwilken han satte sin förtröstan och lof. Hela hans själ tycktes utgjuta sig, då han utropade på Herr Wesleys språk:

„Jag den störste syndar' är,
Men Jesus dog för mig.“

Utan twifwel skall Gud helga denna sorgliga tidpunkt, och uttaga sin tjenare, lik guldet, som blifwit sju gånger renadt uti eld. Det behagade fadren att åt plågan öfwerlemna sin son Jesum, och sålunda göra wår salighets höfding fullkomlig genom lidandet; och häruti har min dyre fader sällskap med sin Herre och Mästare. O måtte hans tro och tålamod hålla ut, och blifwa starkare och starkare intill ändan! Säkerligen skall det så blifwa, och hans sista stund medföra ära för hans Gud!

Måndag 18. Tidigt på morgonen fick jag bud att besöka min fader, som hade blifwit mycket wärre under natten. Jag fann honom i stort kroppsligt lidande. Sedan jag såg honom i Onsdags, hade han druckit djupt af den bittra kalken. Synen war ganska smärtsam för dem, som omgåfwo honom. Kl. 10 f. m. anfölls han af ett krampagtigt anfall. Wi tänkte då att den timliga bedröfwelsen war förbi; men efter fyra timmars dwala

waknade han åter upp till en lidande werld; men med en wälsignad tillökning af himlens allwar i sin själ. Under flera timmar efter hwarandra utwecklade han i lifligt samtal hela trons triumf. Med ett anlete, strålande af helig fröjd, och i en ton af hänryckning, som icke kan beskrifwas, utropade han: „Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet, och hållit trona; härefter är mig förwarad rättfärdighetens krona, hwilken Herren, den rättfärdige domaren, mig gifwa skall på den dagen.“ Aldrig förr hade jag hört detta sköna ställe åberopadt och tillämpadt så egentligt och med så djup känsla. Hwarje mening syntes lefwande sanning, framteende hela friskheten af det fina gräs, som skjuter upp utur jorden, när, efter regnmolnen, solen framskiner klart. Jag talar icke för att skryta, säger han, jag är en syndare, frälst genom nåden, — den förnämste bland syndare, för hwilka Jesus dött.

„Försoning Jesus för mig gjort,
Betalt den skuld, som jag had' bordt,
Du min rättfärdighets Gud.

Jag har ingen twekan, ingen fruktan, allt är lugn inom mig; fullkomlig kärlek utdrifwer räddhågan. Jag skall snart wara hos Jesum.

„Jesu, mitt allt i allt du är,
I plågan frid, i mödan ro;
Din läkdom är mitt hjerta när,
I strid min sköld, i öknen bo.
Jag småler åt tyrannens hot,
Och bär din smälek utan knot.“

Han talade derpå om trons wißhet, och yrkade strängt uppå de Christnas förmån att bibehålla den owedersägliga bewisningen; och anmärkte att Guds ord säger: „Wi wete att dem, som hafwa Gud kär, tjena all ting till det bästa.“ Rom. 8; 28; och widare: „Wi wete att om denna hyddan, wårt jordiska hus, nederslagen warder, så hafwe wi en byggning af Gudi bygd; ett hus, icke med händer gjordt, det ewigt är i himme-

len." 2 Cor. 5, 1; icke wi hoppas — wi förmoda — utan wi wete.

Till en ung claßledare, som war närwarande, yrkade han på nödwändigheten och wigten att nyttja hwarje medel till att förekomma, att medlemmarne af hans lilla hjord stanna förr, än de fått åtnjuta sina rättigheter, såsom troende på Christum. Tagande honom med öm rörelse i handen, sade han med betydelse och eftertryck: „Min broder, war en andelig wägledare."

Till en ung quinns-person, som inkom i rummet, talade han i ganska öma och rörande ord, uppmanande henne att med ens gifwa sitt hjerta åt Gud; bedjande henne att betrakta hos honom hwad tron kan werka; han som nu låg på lidandets och dödens bädd. En gammal wännina tog farwäl af honom, hwilken, såsom han fruktade, kommit att stå tillbaka i sin omwändelse, hwarföre han ganska enträget yrkade hos henne nödwändigheten att allwarligare söka ny födelse, och wißheten om sina synders förlåtelse. Till wår stora uppbyggelse och glädje se wi nu den gamle Christne krigshjelten midt i den brinnande ugnen, klappande sina händer midt i lågan, triumpherande och prisande sin store Frälsare. O det war godt att wara der. Jag wille icke för något pris hafwa warit frånwarande. Det war sannerligen en plats, som war gynnad utöfwer en wanlig wandel på dygdens wäg, — helt och hållet på kanten af himlen. Jag hade länge sett min dyre fader göra, nu såg jag honom lida Guds wilja. Medan wi knäböjde wid hans säng i bön, kände wi Guds närwaro på ett utomordentligt sätt. Ära ware Gud!

Thorsdag, 21. Sedan Måndagen har min käre fader lidit mycket; men hans själ har blifwit mera ödmjuk och renad. I går eftermiddag talade han såsom en, den der knapt kunde fördraga åsynen af sig sjelf. Han tycktes se så många ofullkomligheter i sitt lif, att han icke wågade se uppå dem, utan blott på korsets blod allena. Christus, säger han, måste wara allt i allt. Han lefwer altid och manar altid för oß; hwad skall jag göra utom detta?"

Lidande af häftig smärta, och då det war anledning att frukta ett tilltagande, bad han oß bedja att hans tro icke måtte swika

honom. „O, sade han, att jag hade wingar som en dufwa; då skulle jag flyga bort och wara i lugn. Jag skulle hasta att befria mig från rasande storm och owäder. Men Herren är för god att wara hård, och för wis att taga wilse. Måtte han gifwa mig tillwärt i tron. Jag sade: „Fader, i sinom tid skall du uppskära." — I ögonblicket inwände han med mycket eftertryck: Ja, om jag icke tröttnar. Och det kan anmärkas af den allmänna tonen i hans samtal, att hans själ höll så noga jemnwigten af „ett rättsinnigt wäsende i Jesu; Eph. 4; 21, att han tycktes lika mycket lefwa på menniskans tro, som på Guds fria nåd. — Hwadan, när någon talade om hans fromt uppoffrande lif, kunde han ifrigt inskjuta förbundets blod; och å andra sidan, när de stora och kostbara löftena framhöllos för honom, så kunde han noggrant och enträget påminna sig sjelf och oß om de egenskaper till hwilka de endast hörde.

Lördag 23. I natt har jag wakat med min käre, plågade fader. Stundom woro hans lidanden ännu ganska swåra; men emedan hans naturliga kroppsbeskaffenhet är så märkwärdigt god, ehuru han tager ingen eller ringa föda, så har hans sjukdom icke gjort det inbrott på hans krafter, som tillkännagifwer en snart analkande upplösning. Så länge han wakar, är han allmänneligen i bedjande ställning. Han är allt mer och mer rädd, att han i sitt sista lidande skall wanhedra Gud, genom något tecken af otålighet. Tro, tålamod och undergifwenhet äro de nådegåfwor, för hwilkas tillwärt han oupphörligt anropar Gud. Han åsyftar uppenbarligen att med samma brinnande begär, och beslutsamhet lida Guds wilja, som han fordom gjorde till att fullborda den. Men i lidandet har han att strida emot hela sin naturs ebb och flod; hwaremot i görandet hau blott hade att efterfölja och handla i öfwerensstämmelse med sin själs naturliga böjelse. Werksamhet war altid hans lif; för ett wiljolöst lidande har han intills nu, jemnförelsewis warit en fremling; men såsom ett tillägg till hans öfriga utmärkta egenskaper i sitt gudalika lif, synes hans himmelske fader anse tjenligt att, innan han upptager honom till ro, fordra af honom att äfwen lära sig lida. O att Gud måtte nådeligen hjelpa honom att uthärda kampen såsom en

god Jesu Christi stridsman, mildra hans plågor, förkorta lidandets pröfwotid, och förläna sin tjenare i dödstimman sin särskilda närwaro!

September 2. Efter förutgående anteckning har jag tillbragt några dagar och nätter hos min fader; han är ännu ett föremål för djupt lidande; och icke är någon snar utsigt till hans inträde i ett land, der ingen plåga är. Med afseende härpå anmärkte han: „Jag ser ingen ända härpå;" men rättande sig sjelf, tillade han: „detta är känslans, men icke trons språk." Ofta i plågans höjd, uttropade han på ett rörande sätt: „Dyre Jesu, hjelp din tjenare!" Han är mer och mer uppgifwen åt bönen; och på ett ganska uttrycksfullt sätt beder han ofta Gud gifwa sig

„En själ att lida wänjd."

Intet knotande uttryck flöt någonsin ifrån hans läppar. Han hade uppenbarligen stor afsky för att beswära Gud med småsaker. Det är ganska tydligt emedlertid, att hans tålamod, undergifwenhet och hwilande i den gudomliga wiljan äro i tillwärt. Dessa äro nådegåfwor, som icke förtäras, utan grönska och blomstra midt uti eldens lågor. På olika tider kunde han säga: „Hwilken nåd, jag känner ingen fördömelse, och hwad min sjukdom angår, är jag tacksam derföre att jag icke ådragit mig honom sjelf; utan har Gud utwalt denna lotten för mig. Min moders ord i hennes sista sjukdom blefwo nu förtrogna och kära för honom; och anmärkte han derwid: „Jag undrar att jag under de förflutna åren tänkt så litet uppå dem."

Jag omtalade att flera af hans gamla wänner i Mousehole hade med största deltagande frågat efter honom. Med mycken rörelse sade han: „De äro kära för mig och jag förmodar att jag är kär för dem." Jag läste för honom det sista Capitlet af Johannis evangelium. När jag kom till det stället, der Christus befaller Petrus att föda sina får, blef han mycket rörd, och sade med djup känsla: „Jag har tänkt att Gud äfwen engång gifwit mig ett särskildt uppdrag att föda hans får; och jag har känt det wara min glädje att wårda dem och hjelpa de swaga af hjorden."

Lördag 6. Jag quarblef hos min fader sista natten. Han är sig lik; ehuru plågan icke är aldeles så stor och ihållande. — Men emedan han tager föga lifsmedel och naturlig hwila så sjunka nödwändigtwis hans kroppskrafter. Han andas undergifwenhet för Guds wilja, och längtar allwarligt efter sin förwandling. Hans aktade wän Herr J. Boase besökte honom i dag. Besöket rörde honom mycket. Medan de talade om närwarande och förflutna nådebewisningar, stego de högt på Ammi Nadibs wagn, (Hög. Wis. 6; 12) och min fader war utom sig af under, kärlek och pris! Men när han tänkte på deras långwariga, wänliga och lyckliga umgänge, förenadt såsom det nu war, med den känslan, att han icke mera skulle se sin älskade wäns ansigte, öfwerwäldigade hans känslor honom för en stund. Herr B. war djupt rörd, då han bad med honom. „Jag känner emedlertid," har han sedermera anmärkt, sanningen och styrkan af denna sina tanka hos Young, —

„Den plats, en ädel man sitt öde når,
Är helgad långt utöfwer wanligt mått
Af dygdigt lif: — helt nära himlens rand."

Det kändes i sanning, som om det warit „himlens port, inom hwilken hans lyckliga ande stod i begrepp att inträda."

Twå af hans gamla och älskade wänner i Ponsanooth besökte honom äfwen, och woro djupt rörda att se honom på plågans bädd. Min fader grät mycket, under det de stodo gråtande öfwer honom, och tryckte hans hand med ömhet till sina läppar. Full af heligt mod och rik i hoppet, gaf han sina känslor luft i utropet: —

„Min Gud, jag är din, hwilken himmelsk tröst!
Hwilken sällhet att hwila wid Jesu bröst!"

Hallelujah! Jag är på wägen hemåt." Jag läste för honom Conferencens addreß, som just nu ankommit. Han war mycket uppbyggd deraf; och när jag berättade honom att 60 unge män hade detta år utgått såsom resande prester, bad han med brinnande andakt att Guds närwaro måtte wara med

dem; och att deras mödor måtte blifwa en wälsignelse för Guds kyrka.

Lördag, 13. Jag tillbragte den sista natten hos min fader, och hade ett ganska uppbyggligt samtal med honom. I sanning lider han såsom en Christen. Hans lidandes nåd framlyser allt klarare. Han triumpherade och fröjdades storligen öfwer tillämpningen af detta kostbara löftet: „Min nåd är tillräcklig för dig.“ * 2 Cor. 12; 9. Med många tårar sade han: „jag är en onyttig tjenare; men Gudi ware äran, jag är icke blott ett wittne att Jesus har magt uppå jorden att förlåta synder, utan äfwen att han kan rena ifrån all orättfärdighet.“

Gång efter annan fordrade han att, om något skulle talas öfwer hans frånfälle, noga borde iagttagas att ingenting tillskrifwes honom — ingenting naturen. Jag blef på det ömaste och trofastaste uppmanad att blifwa oupphörligt brinnande i att predika Christum och full frälsning; och hans fromma och bewekande uppmaning war blandad med många tårar och ifriga böne-suckar för min framgång i att winna själar. Till en af sina dotter-döttrar, som nyligen ingått i föreningen, gaf han, medan han höll hennes hand, de trognaste, ömaste och beweklgaste råd, åtföljda af hans böner och wälsignelser. Herren hade behagat, efter sin outransakliga wishet och ändliga barmhertighet, att förlänga sjukdomens tunga börda; men derunder bistod han honom på ett wälsignelserikt sätt, och gjorde honom till en wälsignelse för många, som nalkades hans dödsbädd. Måtte Gud, efter hans brinnande begär, böner och förhoppningar, allt mer och mer stärka honom med kraft till sin inre menniska!

Lördag, 20. Min älskade, plågade Fader aftager ögonskenligen allt mer till sin yttre menniska, men hans förtroende till Herran är stadigt och orubbligt. Hettan i pröfnings-ugnen tillwexer ännu, och ingenting mindre än en Abrahamitisk tro kan uppehålla den starka, rådande öfwertygelsen om Guds oföränderliga kärlek. Han går oskadd i elden, och synes för åskådarne såsom en wälsignad minneswård af religionens kraft. Med tårar, och hans egna obeskrifliga uttryck upprepade han dessa sköna verser:

* Närmare efter grundtexten.

„Fast storm och wågor nå min själ, —
Och wänner och helsa jag mist;
Fast glädjen flyr, och sakna'n quäl,
Och på hwar' hugswalan är brist;
Så skall min själ dock trösta sig,
Att ej Guds nåd kan swika mig.

Hwila will jag wid denna tro,
Fast hjertat och köttet är swagt;
Här har själen sin ankar-ro,
När som allt är till intet bragt.
Nådens fulla kraft will jag se,
Och Herran ewigt då tillbe."

När jag underrättade honom att jag war nödsakad att lemna honom, för att uppfylla min skyldighet att predika, bad han mig gå i Herrans namn, och bad innerligt att „Guds ansikte" skulle gå med mig, och göra mitt wittnesbörd till en synnerlig wälsignelse för folket.

Fredag 26. Jag har tillbringat de twenne sista dagarna och nätterna hos min Fader; och, prisad ware Gud, de hafwa warit dagar och nätter af icke wanlig andelig högtidlighet och uppbyggelse. Ännu lider han mycket, och den kroppsliga förmågan swiker honom; men öfwertygelsen är allt mera angenämt obestridlig, att hans själ är bygd på ewighetens klippa. Ej heller har jag sett honom, sedan sjukdomens början, så öfwermåttan höjd öfwer sig sjelf. Stundom är han, i timmar efter hwarandra, uppehållen i den högsta christna triumf; då intet språk af helig sångkonst eller af skriften, synes kraftigt nog att förskaffa uttryck åt hans fulla hjertas lifliga känslor. Medweten af sin rikedom att meddela sig och ännu kännande sin själ bortburen af Christi twingande kärlek, säger han ofta: „det synes som om jag icke kunde styra min tunga."

Uti ett långt och segerrikt lifwadt samtal, tidigt gårdagens morgon, blef sanningens och kärlekens källa inom honom flödande af strömar med lefwande watten. I de rika uttryck

af christelig erfarenhet, som strömade från hans läppar, under denna utomordentliga bekännelse till salighet, framlyste twenne omständigheter särdeles tydligt; nemligen hans stora nitälskan för Guds ära och pris, genom att wakta sig för hwarje ord, som kunde hafwa det ringaste afseende på honom sjelf; och hans ifriga begär att ingen del af den Guds sanning skulle undangömmas, hwaraf Gud hade gjort honom till ett lefwande wittne. Han sjönk ödmjuk ned för thronen; men under det han föll ned och fästade sig wid Jesu fötter, blef han fattad wid handen af honom, som bor i hans kärlek och gläder sig att göra honom godt, och upplyftad att sitta på himmelska säten. Hans hjerta syntes hoppa af hänryckning wid nämnandet af Jesu ljufliga namn. Wid åtskilliga tillfällen och på olika sätt uttryckte han sitt brinnande begär för en wärande framgång af Guds sak på jorden. Då det omtalades att den Dagbok, som han hade skrifwit med så många beswär och böner, sannolikt skulle offentliggöras efter hans död, fordrade han att, om någon winst deraf skulle uppstå, sedan tryckningskostnaden blifwit godtgjord, densamma skulle anslås att befrämja Christi rikes utbredande på jorden.

Måndag, 13. Okt. Denna dag kl. ½12 f. m. inträdde min ärade och dyre fader i den rolighet, som är Guds folk beredd. Under de sista 14 dagarne woro hans plågor, ehuru stora, dock icke så häftiga som i sjukdomens början. Hans kropps-krafter aftogo steg för steg, och äfwen hans själskraft minskades på wissa mellantider. Med ifrig längtan såg han framåt till sitt arfskap i höjden, och upprepade ofta:

„När skall jag se den sälla stund,
Som plantar Gud i mig?“

syftande, efter hans egen förklaring, på den stund, då det „dödliga skulle uppswulget warda af lifwet.“ 2 Cor. 5; 4. Under några dagar hade han med stor glädje dröjt wid det sköna älsklings-stället hos Petrus: „Hwilken I älsken, ändock I icke sen honom; den I ock nu tron uppå, och dock icke sen; så skolen I fröjda eder med osägelig och härlig glädje.“ 1 Petr. 1; 8. Stundom syntes hans själ mycket upptagen med deras framtida

wäl, hwilka Gud hade gifwit honom, såsom barn i tron. I lifwet och i döden woro de honom kära; och åtskilliga gånger sade han med mycken rörelse: „wi lefwe nu, efter I stån i Herranom.“ 1. Thess. 3; 8.

I går morgon talade han om sin begrafning ganska omständeligt, och uttryckte mycken tacksägelse, hwilket han ofta gjort förut, för deras öma sorgfällighet, som skött honom under hans långwariga och sorgliga sjukdom. Och nu, i stark hågkomst af sin egenskap såsom syndare, i begrepp att framträda för Guds ansigte, anmärkte han på sitt eget särskilda sätt: „jag har denna morgon sökt efter mina synder, men jag kan icke finna någon af dem; de äro gångna allesamman.“ Emot natten föll han uti dwala och låg, utan att tala eller röra sig, på sin wenstra sida, mera än tolf timmar. Inemot kl. 11 i dag på f. m. återwände sansen och tal-förmågan. Han frågade efter min broder, och då han fick weta att han war tillstädes, frågade han om min syster war närwarande. När han fått weta att hon så war, sade han någonting otydligt, hwilket man tänkte wara en efterfrågan efter mig, som dock war frånwarande. Han tillkännagaf nu sin önskan att de skulle förena sig med honom uti bön. Medan de knäböjde wid hans dödsbädd, och anbefalde hans flyktande ande i deß Skapares och Återlösares hand, war han full af helig lifagtighet och swarade andagtsfullt och högljudt till flera af de böner, som frambaros till hans hjelp. Då de uppstego från sina knän, gaf han dem sin döende wälsignelse och sade med ifwer: „Gud wälsigne eder alla.“ Och nu tacksam att hafwa så nära och så lyckligt slutat sitt hwärf på jorden, och med himmelens krona och himmelska härskaror i full åsyn, med ett obeskriflit uttryck af glädje och triumf i sitt ansigte, och med mycket af sin egen ton och sätt, då han war i sina lyckligaste stunder af helsa och krafter, utgaf han —

„Prisa Gud, all sällhets källa.“

och försökte derpå att upptaga melodien. Detta war så mycket mera förwånande för alla, som stodo omkring honom, som han icke förut hade sjungit under sin sjukdom. Men han fick icke sluta sin sång på jorden, ty medan han sålunda höll på att prisa

Gud med sitt döende bröst, tystnade bokstafligen hans röst i döden; och hastigt och djupt, utan plåga eller kamp, affsomnade han i Christo. Just som han hade synbart upphört att andas, och någon af de närwarande omtalade den omständigheten att döende Christna någongång gifwit tecken med deras händer, när tiden att yttra sig förswunnit, upplyftade han sin wenstra hand och arm och lät dem derpå sakta falla tills de icke rörde sig mera. På detta sätt afled William Carvosso i sitt 85 lefnadsår, och det 64 af sin christeliga härfärd.

På nästföljande Thorsdag fördes hans quarlemnade stoft till begrafningsplatsen wid Ponsanooths Capell, och nedsattes i samma graf, som gömde min älskada moder. I många år såg han med glädje och nöje framför sig åt den stund, då hans stoft skulle ligga att multna i denna graf, och hans ande wara hos Gud.— Som wäderleken den dagen war regnig och ogynsam, afståndet till Capellet 5 mil, och begrafningsdagen känd för ganska få, blefwo de fleste af hans wänuer beröfwade glädjen att följa hans stoft till grafwen. Detta oaktadt hade en stor folkmängd samlat sig; ibland hwilka funnos flera resande prester, och många aktningswärda wänner, från ett afstånd af 15 eller 20 mil, eller mera.

Till följd af min faders önskan höll hans högt wärderade wän, wördige W. Lawry, liktal öfwer honom i Ponsanooth, med anledning af 2. Tim. 4; 7, 8, till en ofantlig folkmängd och djupt deltagande församling. Hans död blef äfwen kungjord, och ett utkast af hans karakter gifwen från olika predikstolar i skiljda trakter af distriktet.

Herr Lawry har wälwilligt försett utgifwaren med följande omdömesrika anmärkningar öfwer den bortgångnes karakter:

„Om få menniskor kunde man säga med mera egentlighet än om eder bortgångne wördade fader, „han wandrade i Gud.“ — Det som många personer af lika förstånds-förmåga med honom, i åratal hafwa sökt att förstå, och genomläsit många böcker att utfinna, deraf kunde han få fullt sigte på, inför nådastolen. Han war framför andra en man, som war lärd af Herran: och kunde derföre lära mera om den gudomliga naturen, mera af det onda

i synden, mera af det sköna i helgelsen, mera af Theologie i allmänhet, under få timmars allwarlig bön, än många andra af samma stånd och förmåner, under aldrig så många år. Han gick icke omkring att upprätta sin egen rättfärdighet, utan tog altid den kortaste wägen och kom med ens till källans ursprung. — Han kände wäl den läran, som säger så: „Säg icke i ditt hjerta, ho will fara upp i himlen? det är, att hämta Christum härned. Eller, ho will fara ned i djupet? det är att hämta Christum opp igen ifrån de döda." Men hwåd säger Skriften? Ordet är hardt när dig, nemligen i din mun, och i ditt hjerta. Detta är det ordet om tron, som wi predike." Rom. 10; 6, 7, 8.

„Hos honom war Bibeln högsta afgörande magten. Från deß beslut wädjade han aldrig. Till denna enkelhet i syfte och samtal kan läggas, i hög grad, hans utmärkta insigt i förfarenhet och praktisk religion. Hans öga war enfaldigt och hans hela kropp war ljus. Han war märkwärdig för sitt iagttagande af hwarje läglighet att samtala med hwem han mötte, om deras själars tillstånd och om wägen till Guds rike. Detta war hans element, hans styrka, hans wäg för nyttig werksamhet. Han tycktes aldrig blifwa modfäld eller trött i utöfwandet af denna egenskap på gammal eller ung, omwänd eller syndare, wän eller främling, hemma eller borta, på enskild man eller i större sällskap. Han war en evangelist, som gick ur hus i hus, och talade öppet om heliga ting, och wanligen bad, innan han lemnade familjen. I detta trones werk och kärlekens arbete gaf han sällan anstöt — ehuru stundom detta kunde blifwa följden; och dock kunde ofta samme person, som blifwit förargad, önska att se honom igen: och icke sällan kunde, wid andra sammanträffandet, de ögon, som förut wisat wrede, nu fyllas af ångrens tårar. — Han tänkte föga på förstånds Theologie: han war ingen man af stor beläsenhet; han blandade sig aldrig uti annat folks göromål, eller i saker, som icke angingo honom. Han höll sig troget till Bibeln och Herr Wesleys arbeten, förnämligast hans psalmbok; och hade en ganska hög aktning för Fru H. A. Rogers Lefnadsteckning och Bref. Dessa åberopade han, hwartheldst han kom; och utwisade deras sanna mening wid ljuset af hans hel-

gade ande och samtal. Jag har ofta anmärkt att en vers ur psalmboken, anförd af honom i fulla glöden af hans fromma utgjutelser, kunde antaga en friskhet och skönhet, som förut icke blifwit anmärkta. Hans tal hade uti sig ett salt, som aldrig mistat sin sälta.

Till hwad Herr Lawry säger om min faders wandel i Gud, och hans utmärkta insigter i förfarenhets religion, önskar jag att tillägga en eller twå anmärkningar. Han lefde wisserligen på ett utomordentligt sätt under inflytelsen af trons werkliggörande ljus. Hans inre öga war öppnadt, och den osynlige syntes för hans beundrande och tillbedjande själ. När jag mötte honom i classen woro hans meddelanden om Gud, „i hwilken wi lefwa, röras och hafwa wår warelse," ganska träffande och sådana, som jag aldrig hört af någon annan. Jag kan aldrig förgäta det sätt, på hwilket han engång talade om sin wördnad för Guds majestät, och om sin medwetenhet att wara omgifwen af Guds närwaro; så att han likasom nedböjd af tyngden af herrlighet, midt under strömande glädjetårar utropade: „O hwilket wäsende Gud är!" I hans wandel är uppenbart, att Gud drog honom ganska nära, och behandlade honom med en wäns nedlåtenhet, tillit och förtrolighet. Detta är tillräckligt bekant af åtskilliga berättelser från föregående blad.

Hans insigter i christelig förfarenhet äro rätteligen uppskattade såsom „utmärkta." När han talade om detta ärende, som twifwelsutan är sjelfwa hufwudroten, war han altid hemmastadd; som bekant är för många tusende. Wåra större kärleks måltider förskaffade honom wackra tillfällen att utgjuta sitt warma hjertas fullhet. Ej heller syntes denna älsklings inrättning hos Methodisterna i större glans, än när han öppnade sin mun att aflägga sin goda bekännelse inför tusende wittnen. Menniskofruktan, en wanlig snara wid dessa tillfällen, hade här ingen magt öfwer honom, ty kärleken, som utkastar räddhågan, syntes nu wara hans egentliga element. Detta gaf honom en dörr för yttrandet, och hela folkmängden ärade Gud i honom.

I allmänhet fanns i hans förfarenhet stor enkelhet och för-

stånd, stort djup och segerfröjd. Det war ingen kunskap, intet sken af kunskap; allt war naturligt och äkta, orsak och följd. Gud rörde hans hjerta, elden lågade inom honom; derföre talade han med deß tunga. Förnuftigt tal, som icke kunde bestridas äfwen af dem, som woro på motsatta sidan, war den wanliga omklädnaden af hans tankar rörande Guds rike inom honom. Han war märkeligt skriftenlig. Det war tydligt att han icke mera wardt bortröfwad af tom philosophie, än han war intagen af wildt swärmeri. Den underrättelsen, som Gud gifwit honom om sin son, trodde han af allt sitt hjerta, och för honom war detta den enda och tillräckliga regeln. Den wildhet i tal och åtbörder, hwaruti mycket godt folk fallit, förkastades af honom. Uti erfarenhets djup war han oöfwerträffad enligt allas tanka. Äran af Professor i Guds dolda ting hade länge warit honom tillerkänd. Han dykade djupt, och bragte i dagen gamla och nya skatter från Christi outransakliga rikedomar, som bodde i hans hjerta genom tron. Han tog fasta på alla de stora och kosteliga löftena rörande Guds afbild i själen, och när han med sina läppar förkunnade dem såsom beskrifwande hans egen erfarenhet, buro de stämpeln och friskheten af lefwande sanning.

Inom få steg från den fläck, hwarest jag nu skrifwer, ihågkommer jag att han stod upp, för 20 år sedan, inför en stor samling wid en kärleksmåltid, då han beskref sina framsteg i helighetens djup, under föreställningen af Hesekiels syn af det heliga wattnet. (Hes. 47 Cap.) Hans känslor, hans röst, hans åtbörder stego med ämnet, tills werkan blef obeskriflig. Men djup erfarenhet är icke altid hwad som kallas lycklig erfarenhet. Somlige Christne dricka djupt af andan, utan att dock allmänneligen wara utmärkte för sin tros triumf. Icke så min fader. Han kände att, så länge han ägde en religion, som bragte honom rättfärdighet, så bragte hon honom äfwen fröjd i den heliga anda. Hans religion gjorde honom lycklig. Detta war tydligt för alla; och fullheten och waraktigheten af det himmelska allwaret i hans bröst lade mycket till den uppbyggelse, som han uppwäckte. När han besökt Polperro wid ett tillfälle, skref den lärde och utmärkte Doctor C. på den platsen, strax derefter till mig i Nya Södra

Wales, och gjorde några anmärkningar öfwer hans utomordentliga karakter. Han ansåg honom såsom en sann evangelist: och anmärkte att den fasta och lifliga sällhet, som han tycktes så innebowende besitta, stående, såsom här war händelsen, i förening med så framskriden ålder, bidrog starkt att göra honom till ett phenomen af slående interesse.

Här är, emedlertid, lämpligt att tillägga, att denna fasta och lifliga sällhet, hwilken så utmärkte honom, icke fick wara ostörd af fienden till friden. Den gamle christne kämpen wißte wäl att Herrans glädje war hans styrka, och detta war äfwen wäl bekant för fienden; hwadan de ofta twistade om denna punkt. Den erfarne Christi stridsmannen kunde icke tillåta Satan bedrifwa sina konster att skrämma, så långt hans förskansning räckte. Ofta kunde han säga till dem, som woro nedtryckte under frestelsen, och sågo opp till honom för underwisning och uppmuntran: „I låten fienden komma eder för nära." Andeligt mod war äfwen en nåd, som af honom hölls i största agtning. Mången eftertrycklig uppmaning gjorde han i detta hänseende. För dem, som woro förtrogna med honom, är det wäl kändt hurn ofta och kraftigt han kunde utropa:

„Wår Höfding ropar mod."

Föreningen och wigten af Christelig kraft utpekades wäl tusende gånger genom att åberopa Herr Wesleys wälkända öfwersättning af 2 Petr. 1; 5: „Lägg mod i eder tro." Jag will ihågkomma att jag en gång war i sällskap med honom, då en af de mera rädda bland wår Frälsares efterföljare storligen klagade för honom öfwer frestarens oupphörliga försök. Sedan han försett henne med det wanliga motgiftet i sådant fall, fortfor hon att beklaga, att hon icke med sina yttersta bemödanden kunde förmå djefwulen att „fly ifrån henne." Min Fader, som såg hwad hon saknade, och kanhända icke fann tillreds något lämpligt ord att uttrycka sin föreställning, samlade dock all sin kraft för att hjelpa henne, och sade på ett så eftertryckligt sätt, att jag aldrig kan förgäta det: „ni skulle se ond ut emot honom." Hans

mening wid detta tillfälle skall sannolikt bäst fattas af berättelsen om en egen liten andelig frestelse, som jag ofta hörde honom berätta, för att underwisa andra. Den förekom, tror jag, just efter som jag lemnat honom i hans ensliga stånd på farmen. „En afton, anmärkte han, innan jag gick till capellet, gick jag in i min kammare, för att tillbringa en liten stund i enslighet. Då jag kom uppföre trapporna såg jag på klockan att jag hade ungefär en half timmma att anwända. Jag satte mig ned på min wanliga plats, icke helt och hållet beslutsam, om jag skulle anwända tiden med läsning, betraktelse eller bön. Men i det ögonblick jag satt mig ned ingaf mig Satan med styrka den tankan: „du är icke så lycklig, som du warit." Då jag i flera dagar blifwit ledsen wid denna frestelse, och sade till frestaren: „om du och alla djeflar i helwetet komme hit och berättade mig att jag mistat min sällhet, så skulle jag stå emot både dig och dem; ty det skulle icke på minsta wis rubba min förtröstan på Gud." — I ett ögonblick kände jag att jag war befriad, och dessa orden kastades genast in i min själ: „Och djefwulen öfwergaf honom." Jag wißte att orden funnos i Skriften, men jag kom icke ihåg i hwilket sammanhang de stodo. Då jag icke hade Biblen hos mig, skyndade jag till ett annat rum, fick fatt på honom, och slog upp Mathäi 4; 11, och fann dem wara en del af berättelsen om wår Frälsares frestelse i ödemarken; och att de öfriga orden i versen, som följde derpå, woro: „Och se, englarne gingo fram och tjente honom." O huru fröjdades och triumferade min själ! Jag war öfwerwäldigad af Guds närwaro och de himmelska skarors."

Wi sluta nu denna berättelse med en kort anteckning af några praktiska och uppbyggliga uppsatser som deraf kunna härledas och äro beräknade att underwisa.

1. Wisas werkligheten och wälsignelsen af sann religion. — Här föreställes en man, som war slaf af okunnighet och synd,

ögonblickligen uppwäckt och pånyttfödd genom det evangeliska prediko-embetets kallande och werksamhet; och den grundsats af brinnande gudagtighet, som på detta sätt inplantades af Guds finger, har uti mer än sex tiotal af år, wisat sig werksam uti stor moralisk rättskaffenhet, upphöjd förstånds njutning, och under oupphörlig utöfning af ett helsosamt och kraftigt inflytande i befrämjandet af sann lycka för dem, som hörde till den krets, inom hwilken han werkade. Hwad har otron att sätta emot, eller jemnföra med denna werklighet?

2. Företes ett berömwärdt exempel på flit och beslutsamhet i förhwärfwandet af kunskaper i nyttiga ting, under swåra och nedstämmande omständigheter. En man af 65 års ålder lärer sig att skrifwa; och tillämpar denna wärderika konst ganska widsträckt till ändamål af stor wigt både för honom sjelf och andra. Måtte denna handling uppwäcka täflan hos dem, som äro på något wis i lika förhållanden.

3. Wisas att en man, som icke blifwit begåfwad med talanger eller embete, kan blifwa stor i nyttig werksamhet för sin nästa; så stor, att jemnförelse icke är lätt att finna äfwen bland män af högt förstånd, uppfostran och embete. Hjelten i föregående berättelse war en man af sundt förstånd, utan någon anstrykning af snille eller quickhet, icke ägande, såsom wi se, fördelarna af den allmännaste uppfostran: dock genom tron på Jesum Christum, mödor och tålamod, förhwärfwar han icke blott stora egenskaper, utan äfwen stora åsigter och stor kraftfullhet; och slutligen, och icke det minsta, den utmärkta äran att wara älskad och wälsignad såsom en wän till tusende.

4. Framsättes för kyrkans ögon ett exempel af ståndagtighet i christelig bekännelse. Måtte den unge bekännaren härigenom uppmuntras att förtrösta på honom, som kan „ewinnerligen saliga göra;" och måtte de ostadige själarne gjuta ångrens sorgetårar, då de se en man wandra i renheten af sin christeliga bekännelse mera än 60 år, „utan att wika derifrån, hwarken på den högra sidan eller den wenstra.

5. Framställes tydligen för föräldrar, som bekänna gudagtigheten och hafwa uppwäxta barn, att „utan Christo äro de främ-

mande, och utan Israels borgareskap." Eph. 2; 12. Deras pligt och deras förmån sättas här framför dem; deras pligt att hafwa ett osläckeligt begär och brinnande bemödande för sina söners och döttras omwändelse; och deras höga förmån att blifwa förenade med dem genom band, som äro dyrbarare och ömare än blodsbanden.

6. Wisas för fromma personer, som dragit sig undan från affairer, huru sällt och gagneligt de kunna tillbringa aftonen af sin lefnad: förutsatt att Gud förlänar dem helsa och krafter. — Här är en, som efter att hafwa förhwärfwat en måttlig förmögenhet, lade åsido werlden såsom en klädning; och ehuru han nalkades sitt sjuttionde år, kastade han sig in på en ny bana af gudagtighet och werksamhet, hwarigenom hans sista dagar blefwo hans bästa dagar, både med afseende på hans personliga frid och hans lifs werksama syftemål.

7. Utwisas huru utförbart det är för Christna att göra godt i deras förenade samquäm; med agtgifwande att de, med fromt och andeligt sinne, gifwa religionen det afgörande företräde, som deß oändligt wigtiga förmån ganska naturligt och rättwisligen kräfwer. Hufwudpersonen i denna bok ägde för denna afdelning af christelig gagnelighet ingen öfwerlägsen talförmåga, utom den, som af sig sjelf uppkommer från ett fullt hjerta. Hwad han werkade i detta fall — och wisserligen har han gjort under — kan otwifwelagtigt, till stor del, uppfyllas af tio tusende andra, som älska „ett rättsinnigt wäsende i Jesu."

8. Wisas, i det stora werket att frälsa själar, wigten, i både tal och skrift, af den twåfaldiga werksamheten, den menskliga och den gudomliga. Under det att de flesta händelser, som här äro berättade, tydligen uppenbara „Guds kraft till salighet," äro dock många af dem uppenbarligen så gjorda beroende af menskliga redskap, liksom för att säga till wåra samweten: „I hafwen intet, ty I bedjen intet.

9. Talas här ganska kraftigt till dem, som önska blifwa gagneliga i kyrkan, och säges: „hafwen tron på Gud; ty alla ting äro möjlige honom, som tror." En trogen Christen är här förestäld, brinnande i begär att frälsa själar från döden; tron på

Gud är hans beständiga ämne; och härigenom blef han en utomordentligt nyttig karakter.

10. Wisas, med styrka i bewisningen, att evangelium erbjuder en fri, full och stundelig frälsning. Kanhända hafwa sällan dessa trenne wigtiga punkter blifwit så tydligt utwecklade inom så trångt omslag.

11. Bewisas huru enkel frälsningswägen är genom tron, och huru werksam på hjertat och lefwernet tron är, då hon tager håll på det försonande blodet, och de stora och kostbara löftena, som äro oß gjorda genom det offret.

12. Slutligen företes ett nöjsamt exempel på de förunderliga werkningarna af personlig inflytelse och den beundranswärda inrättningen af Wesleyan-Methodismen, hwarigenom denna inflytelse, rätteligen styrd, leder till förlitande på föreningen. Här framställes en ringa person ur privat-lifwet. Han har sjelf beslutat gå till himlen; och har wändt sitt hjerta till det stora werket att föra så många ditåt, som möjligt är. Med en själ, uppfylld af tro och kärlek, uppmanar han än en, än en annan, än en tredje, och sätter dem i rörelse mot det bättre landet; han går från plats till plats, och samma werkan följer. Derpå sätter han sig ned i sin lilla kammare, lärer att skrifwa, och genom sin brefwäxling håller han dem i rörelse, som han alleredan bewekt. Korteligen, genom sina bemödanden, under ålderdoms swaghet, finnes han, direct eller indirect, kraftigt werka på tusendes själar, kringspridda på de olika ställen, som lågo emellan Saltash och Lands End. Men både för sitt personliga goda, och hwad godt han medelbarligen werkade, stod han i skuld hos Methodismen. Ehuru en ständig besökare af församlingens kyrka, i mer än 20 år, kände han ingenting af religionen, utan lefde i yttersta andeliga mörker och synd, tills han hörde den första predikan af en Methodist predikant. Detta war det närwarande redskapet för en fullkomlig förändring till hjerta och lefwerne. Förd inom Methodismens leder, förstods snart att han war skicklig att blifwa gagnelig; till följd hwaraf han utnämndes till den underordnada, men wigtiga syßlan af claßledare. Här war hans plats. Under 60 års tjenstetid steg han icke deröfwer, eller gjorde sig owär-

dig derutaf. Och i förenlighet med christendomens anda, och den angripande grundsatsen i föreningens reglor, uppmanade, tadlade eller underwisade han alla dem, med hwilka han sammanträffade. Methodismen är densamma, i hwarje stad och hwarje by. Hwarthän han kom, ledd af wänskap och drifwen af pligt, woro hans karakter och syßla aktade; naturligtwis fann han en wid dörr för gagnelighet öppen hos sig sjelf, och inom det korta loppet af få dagar kom han i förtrolig beröring med hundrade själar, som hungrade och törstade efter rättfärdigheten, och som fröjdades i hans ljus, och uppfångade en blixt af himmelsk eld från den brinnande ande, som så synbart lågade hos honom.

Slut.

BOOKS PUBLISHED BY CARLTON & PHILLIPS,
200 Mulberry-street, New-York.

Wesley's Letters.

Select Letters, chiefly on Personal Religion. By Rev. JOHN WESLEY. With a Sketch of his Character, by Rev. SAMUEL BRADBURN.

12mo., pp. 240. Muslin **$0 50**

Mr. Wesley's Letters were written not to circulate idle gossip, or to nourish a sickly sentimentality, but to urge forward his correspondents in the divine life, that they might attain all the mind there was in Christ, and make their calling and election sure. They present an agreeable variety of subjects; and it is hoped they will prove acceptable to a numerous class of readers to whom the entire works of the venerable writer are inaccessible To the use of the closet, and of private reading, it is presumed, they are especially adapted. The "Sketch of Mr. Wesley's Character," by which the letters are introduced, contains several interesting notices concerning the founder of Methodism which are not generally known.

Coke, (Dr. Thomas,) Life of.

The Life of Thomas Coke, LL. D.: including in detail his various Travels and extraordinary Missionary Exertions in England, Ireland, America, and the West Indies; with an Account of his Death, while on a Missionary Voyage to the East Indies, &c. By SAMUEL DREW. With a Portrait.

12mo., pp. 381. Muslin **$0 60**

Under the direction of Mr. Wesley, he took the superintendence of the foreign work; and for many years was such an example of Missionary zeal and enterprise as the Christian Church has rarely seen. His sermons in connexion with the Methodist Missions were marked by an energy, disinterestedness, and perseverance which can never be forgotten; and in importance and success they are second only to those of the venerated man whom he owned as his father in the Lord.—Rev. THOMAS JACKSON.

N. B.—The Life of Mrs. Coke is in the Sunday-School Catalogue, price 20 cents.

Watson (Bishop) and Leslie on the Evidences.

Apology for the Bible, in a Series of Letters addressed to Thomas Paine, author of the "Age of Reason." By BISHOP WATSON. To which is added, Leslie's Short and Easy Method with the Deists.

18mo., pp. 220. Sheep **$0 30**

Bishop Watson's Apology has been widely circulated and much read, and, what is of still more consequence, is known to have been in many instances eminently useful. Wherever, then, the poison of infidelity is spreading, those who are concerned to provide antidotes should not forget this valuable and tried production.—*Memoirs of* BISHOP WATSON.

Old Humphrey's Works.

Half Hours with Old Humphrey. Revised by Rev. D. P. KIDDER.

12mo., pp. 278. Muslin **$0 60**

Old Humphrey is a universal favourite; he is capable of making the dullest subjects interesting. What is still better, he turns every subject to a religious account. No essay of his fails to exhibit the excellence or the obligations of true piety. Such writings may be recommended with confidence for the use of families.

Dixon's Tour in the United States and Canada.

Personal Narrative of a Tour through a part of the United States and Canada. With Notices of the History and Institutions of Methodism in America. By JAMES DIXON, D.D. With a fine Portrait.

12mo., pp. 431. Muslin.................................... $0 75

Personal Narrative of a Tour through a Part of the United States and Canada. With Notices of the History and Institutions of Methodism in America. Containing, also, the *Fifth Part*, heretofore omitted in the American editions. By JAMES DIXON, D. D. With a fine Portrait.

12mo., pp. 560. Muslin.................................... $1 00

To say that the volume altogether is very interesting, would be what is said of many books of travel; but this does not come up to our ideas of the work now before us. It is full of interest and instruction, and is written in a style that cannot fail to please every reader of good taste and sound judgment.—*Nashville Christian Advocate.*

Dr. Dixon's book is a very great improvement upon those of most English tourists, who have passed rapidly through this country. He judges more correctly of the spirit and character of the people, and forms a juster estimate of the nature and bearing of our institutions.—*Watchman and Observer.*

The many quotations we have made from this book show that we think well of it. The personal narrative is very pleasant; the descriptions of American scenery, in which it abounds, are often very striking; its views of American character and customs are liberal and instructive. It is a book calculated to allay prejudice in our own country, and remove misconception in Great Britain. The second part of the work is devoted to a very full exposition of Methodism in America, its history, institution, present state, &c.—*National Era.*

To the Methodist reader, especially, though by no means exclusively, the information contained in these notices will be equally interesting and valuable. All who know Dr. Dixon would be led to anticipate this in a work written by him, and we assure them that they will not be disappointed.—*Wesleyan Magazine.*

Bramwell, (William,) Life of.

Memoir of the Life and Ministry of Mr. William Bramwell, lately an itinerant Methodist Preacher; with Extracts from his extensive and interesting Correspondence. By JAMES SIGSTON.

18mo., pp. 341. Muslin $0 40

It is valuable for the information it gives us of his true yet painful conversion, the conduct of his parents when he became a Methodist, his first interview with Mr. Wesley, his first attempt to preach, his receiving of the blessing of full sanctification, his practice of ecclesiastical discipline, his spirit of prayer, his efficient manner of conducting prayer-meetings, his temptations to give up preaching, his persecution, his treatment of his children, his preaching especially of the doctrine of entire holiness, his success and his end. He was a "man of God." God's cause was his cause.—*Christian Guardian.*

Finley's Memorials of Prison Life.

Memorials of Prison Life. By Rev. J. B. FINLEY, Chaplain to the Ohio State Prison. Edited by Dr. TEFFT.

12mo., pp 354. Muslin.................................... $0 75

BOOKS PUBLISHED BY CARLTON & PHILLIPS,
200 Mulberry-street, New-York.

Vaudois Church, History of the.

History of the Vaudois Church, from its Origin, and of the Vaudois of Piedmont, to the Present Day. By ANTOINE MONASTIER, formerly Pastor in the Canton de Vaud, and a Native of the Valley of Piedmont. Translated from the French, and revised from the London edition.

12mo., pp. 396. Muslin.................................. $0 75

This is a thrilling and truthful history of a people whose fidelity, devotion, and sufferings in the cause of Christ, through centuries of general defection from the primitive faith, and through frequent and bloody persecutions, are without parallel in the history of Christianity. The volume will be read with interest, in view of the recent revival of the missionary spirit among the ministers and Churches of the Vaudois valleys, with reference to the evangelization of Italy.—*Independent.*

A work of great interest and value. It is the history of a martyr Church. Their preservation has been a miracle of Providence; and their history, as it is stranger, so it is more thrilling than romance.—*Zion's Herald.*

We are glad to see this work,—a translation from the French, first made for the London Religious Tract Society, and now republished in this country, with a commendatory note by Dr. M'Clintock.—*New-York Recorder*

Watson's Conversations.

Conversations for the Young, designed to promote the profitable Reading of the Holy Scriptures. By RICHARD WATSON.

12mo., pp. 300. Muslin $0 60

Though this work is designed for the benefit of young people, there are few adults who may not derive instruction from a serious perusal of it. It is worthy of a place in every Christian family and in every Sunday school in the land.

The plan of the work is new, and is attended with many advantages. A young person is introduced, who has some knowledge of the contents of the Bible, whose disposition is serious and inquisitive, and who proposes questions for his own satisfaction on the principal facts and doctrines of Scripture. These call forth corresponding replies, and give the work a very interesting and miscellaneous character.

The sacred books are noticed in order. Difficulties are proposed and solved; the objections of unbelievers are stated, and refuted; an immense number of inquiries relating to the chronology, antiquities, phraseology, prophecies, and miracles of Scripture, are proposed and answered; and the whole has a direct bearing on the momentous subject of personal religion.

Mason on Self-Knowledge.

A Treatise on Self-Knowledge: showing the Nature, Excellence, and Advantages of this kind of Science; and how it is to be obtained. By JOHN MASON, A. M. With a Brief Memoir of the Author.

18mo., pp. 254. Muslin $0 35

This has now been a standard work for nearly a century, and is one of the best that can be placed in the hands of an intelligent young person, to promote his advancement in knowledge and piety. It is divided into three parts: the *first* treats of the "nature and importance" of self-knowledge; the *second* shows "the excellence and advantage of this kind of science;" and the *third* points out "how self-knowledge is to be attained." The work itself is too well known to need any recommendation.

BOOKS PUBLISHED BY CARLTON & PHILLIPS,
200 Mulberry-street, New-York.

Fletcher's Letters.

Letters of the Rev. JOHN FLETCHER, Vicar of Madeley. Originally edited by Rev. MELVILLE HORNE, Curate of Madeley. With a Portrait of Mr. Fletcher.

12mo., pp. 334. Muslin.................................. $0 65

Such sweetness and devotion of love; such heavenly unction, and so full of Christ—they are among the most affecting and engaging of devotional writings, and deserve a place with the letters of Doddridge, Cowper, and Newton.—*New-York Evangelist.*

These letters are full of the spirit of piety. No man can read them, who has a spark of religion in his heart, without feeling his love enkindled to a flame. —*Methodist Protestant.*

Fletcher's Letters are a transcript of his mind—a visible embodiment of his spirit, and cannot be too strongly studied, or too deeply imbibed.—*Pittsburgh Christian Advocate.*

These eminently sweet and spiritual epistles have long been out of print in a separate form, and the agents have performed a good service to the Church in the issue of this beautiful edition. Every Sabbath-school library should be graced with this treasury of purity and piety.—*Zion's Herald*

Clarke's Sacred Literature.

A Concise View of the Succession of Sacred Literature, in a Chronological Arrangement of Authors and their Works, from the Invention of Alphabetical Characters to A. D. 395. By ADAM CLARKE, LL. D.

12mo., pp. 420. Muslin $0 70

The work commences with the giving of the law on Mount Sinai. It contains the date and argument of every book of Scripture, and of all the writings of the Jews and Christian Fathers that are extant, down to the year 395; and in some instances the analysis of the different works is copious and extensive.

This work contains much important information relative to Biblical and ecclesiastical literature.—T. HARTWELL HORNE.

We know not in what manner we could render a more valuable service tc the student who is directing his attention to this branch of knowledge, than to recommend him to avail himself of the guidance which the interesting work before us supplies.—*Eclectic Review.*

An undertaking which none but a master-spirit would presume to touch, and one which none but the hand of a master could ever satisfactorily execute.—*Imperial Magazine.*

Luther, Life of.

The Life of Martin Luther. To which is prefixed an Expository Essay on the Lutheran Reformation. By GEO. CUBITT. With an Appendix, containing a Chronological Table of the principal Events occurring during the period of Luther's Life. With a Portrait.

12mo., pp. 340. Muslin or sheep........................ $0 65

The subject of this book is, for its real grandeur, unrivalled among the subjects of merely human history. It has so often been touched by the greatest masters that it requires uncommon courage to approach it, and uncommon talents to present it in its real greatness, and to surround it with its native splendours; Mr. Cubitt, however, has not degraded his theme. This book is a spirited performance, and reflects honour upon the head and heart of the author.

schreiner
Group
10000000019648
LÄSESALSLÅN
Kungliga biblioteket